KIMBERLY LLEWELLYN

Te rog frumos

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHAELA STĂNCIUCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Tanner Avery își târî picioarele încălțate în cizme spre cufărul mare din lemn care servea drept masă pentru cafea, din sufrageria lui. Se tolăni pe canapeaua veche, cu gândul la o ațipeală demodată, dar atât de binefăcătoare. După o săptămână de lucru pe care și-o petrecuse certându-se cu șeful de echipă pe tema vitelor, curățând grajduri și îngrămădind baloturi de fân de douăzeci și cinci de kilograme, merita momentul acesta de liniște, în după-amiaza de vineri. Abia închise ochii, și simți o smucitură puternică a mânecii cămășii.

– Tati, a sosit timpul! Știi ce a spus veterinarul. Hai să mergem! Hai să mergem!

Deschise un ochi și o văzu pe fiica lui, Amanda, țopăind lângă el.

– Oh, scumpo, ai spus asta și ieri. Daisy mai are câteva zile până să fete.

Trase jucăuș de una dintre codițele fetiței de nouă ani și închise din nou ochii, dar o mână mică îi scutură umărul.

– Nu, tati, pe cuvântul meu! De data asta e adevărat. Scoate niște sunete caraghioase și stă culcată pe o parte. Știi ce s-a întâmplat ultima dată când a avut pui.

Sigur că știa. Din cauza unui făt care s-ar fi născut de-a curmezișul, Daisy pierduse toți puii, iar Amanda plânsese în hohote. Tanner oftă. Cine mai auzise de o sarcină riscantă la o scroafă cu burta mare?!

– Bine. Hai să mergem să vedem ce face micuța noastră Daisy.

Amanda prinse mâna tatălui ei și-l trase afară, către grajdul din spatele casei. Pe jos, Daisy stătea pe o grămadă de haine.

– Ce caută Daisy pe rufele noastre murdare?

– Trebuie să stea confortabil!

– Amanda… Se uită cu atenție la mica scroafă și-și dădu sema că fiica lui avusese dreptate. Sfinte Sisoe, am face bine să ne mișcăm mai repede! Du-te și sună veterinarul! Spune-i că venim. Apoi, caută-l pe Max. Știu că fratele tău vrea să meargă cu noi. Eu o să iau camioneta și-o s-o aduc în față.

Amanda țipă de bucurie.

– O să fiu mătușică! Grăbește-te, tati!

– Bine. Tanner își luă pălăria Stetson și ieși afară, în lumina caldă a soarelui de Florida. Alergă la camioneta Ford, întrebându-se de ce le dăduse voie copiilor să aibă doi porci burtoși pe post de animale de casă. Dar știa deja răspunsul. Fusese felul său de a se purta frumos cu gemenii, după ce-și pierduseră mama. După moartea lui Marcy, cu doi ani în urmă, făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să fie fericiți.

Cât timp Marcy trăise, nu fusese tocmai un familist convins, dar de atunci, făcuse tot ce putuse pentru a se revanșa. Purceluții fuseseră un umil început. Clătinând din cap, se aruncă în cabina camionetei și conduse până în spatele fermei.

Fugi înapoi în grajd, unde-l găsi pe tatăl său, Willy, cercetând starea porcului.Willy se ridică.

– Mda. Scroafa asta e pe punctul de a făta.

Tanner se aplecă și luă cu grijă porcul în brațe. Animalul guiță și-și pironi râtul de brațul lui, zgâriindu-i pielea cu părul său țepos. Veterinarul îi spusese s-o aducă atunci când va fi pregătită să fete și era evident că momentul acela sosise.

– Ne vedem la cină, tată. Iau gemenii cu mine. Tanner se întoarse, vrând să plece cu Daisy.

Willy își drese vocea cu asprime și-și puse mâna pe umărul lui Tanner.

– Stai puțin, fiule. Mai e ceva. Știu că nu e cel mai potrivit moment, dar în drum, trebuie să iei pe cineva de la gară, azi.

Tanner se încruntă:

– Acum? N-am timp.

– Ți-aș fi spus mai devreme, dar de unde era să știu că Daisy a noastră o să-și aleagă tocmai momentul acesta pentru a intra în travaliu? M-aș duce eu însumi la gară, dar cu vederea mea mizerabilă… Willy se uită șașiu, pentru a-și susține punctul de vedere.

– Pe cine trebuie să iau? Pe cineva care trebuie să ajungă în oraș?

– Oh, nu. Ea o să stea chiar aici, cu noi. Scoase o scobitoare din buzunarul de la piept și-o mestecă gânditor.

– Ea? Porcul guiță din nou, agitându-se în brațele lui Tanner. Care ea?

– Domnișoara Jackie Taylor.

Distras de animalul care se zvârcolea, Tanner făcu un pas către ușă, încercând să-și amintească persoana al cărui nume i se părea familiar. Jackie Taylor. Taylor. Taylor. Fu izbit să realizeze despre cine era vorba.

– Experta în reguli de conduită?!

– Chiar ea.

– Cea care a scris cartea aceea mare pe care i-ai dat-o Amandei? Cea cu rubrica de sfaturi?

– Mda. Poate dacă Amanda ar fi citit ceva mai mult din cartea aia, în loc să joace atâta teatru, n-aș fi fost nevoit să angajez femeia și s-o rog să vină aici, tocmai din Washington, D.C..

– Tată, spune-mi că n-ai făcut asta!

– Amanda are nevoie de ajutorul unei femei. E timpul. De ce? Chiar alaltăieri, am văzut-o încercând să încropească o toaletă decentă, din dulapul acela dezordonat al ei. De cârpit, nici nu poate fi vorba! Aș cârpi eu, dacă aș ști cum. Fata are nevoie de ajutor.

Cu brațele ocupate, Tanner nu putu decât să clatine din cap.

– Se poate, dar nu vreau să vină de la Washington cine știe ce terchea-berchea și să-mi înnebunească gemenii. Copiii sunt foarte bine cum sunt.

Willy se mută arogant pe celălalt picior, pufăind dezgustat și aruncându-i lui Tanner privirea cea mai acuzatoare de care era în stare.

– Crezi că e bine că Amanda a luat o pușcă de la copiii Peterson și i-a obigat să meargă acasă cu mâinile ridicate?

– Tommy Peterson a țintit spre ea. A fost legitimă apărare. Iar doamna Peterson a aruncat pentru totdeauna pușca aia nenorocită.

– Orice ar fi, nu îndrepți o armă spre nimeni și nimic. Nu-mi pasă ce-au făcut copiii Peterson, sări Willy.

– Nu contează. Am aici o mămică indispusă, pregătită să-și aducă pe lume puii și n-am de gând să iau nici o expertă în etichetă, de la nici o gară!

– Atunci, domnișoara Taylor o să stea acolo trei zile. Nu e nici un tren înapoi către Washington, până luni. I-ai putea face un serviciu.

Fără să-i răspundă, Tanner ieși pe ușa din spate, cu porcul care se mai liniștise în brațe. Afară, gemenii o șterseseră deja în camionetă. Între flecăreala Amandei și a lui Max și țipetele bietului animal, abia putea auzi strigătele tatălui său.

– Nu mi-am crescut băiatul să abandoneze o doamnă! Poartă-te frumos cu ea, Tanner Avery! strigă Willy. De data aceasta, Tanner auzi.

Mergând spre camioneta dărăpănată, Amanda îl trase de mânecă:

– Tati, n-o s-o lași singură pe doamna aceea, nu-i așa?

– S-ar putea să trebuiască, scumpo, îi răspunse, deranjat că fiica lui auzise cel puțin o parte a conversației. Avem un porc de salvat. Micuța Daisy nu arată prea bine. Așează cu grijă animalul într-o ladă umplută cu paie, în spatele camionetei.

– Oh, nu! Daisy nu poate să stea în față cu mine? O s-o țin în brațe! O să se lovească, dacă o să sară de colo colo prin spate. Te rog! insistă Amanda.

Privirea rugătoare din ochii mari și căprui ai fetei îl înmuie. Dumnezeule, de fiecare dată când făcea asta, semăna atât de mult cu mama ei! Cum ar putea să-i reziste?

– Bine, dar va trebui s-o ții bine și strâns.

Încuviințând entuziasmată, Amanda se așeză pe locul cu tapiseria uzată, în cabină, în timp ce Tanner aranjă animalul lângă ea. Max sări în spatele mașinii.

– Ține-te bine, băiete! îi strigă Tanner și se urcă la volan. Plecă în viteză, având grijă să nu deranjeze scroafa. Îi scăpă un oftat. Niciodată nu făcuse atâtea pentru un porc.

– Aproape c-am ajuns la gară, spuse Amanda, după ce făcură câteva mile. Își ținea protector brațele în jurul lui Daisy și-l implora din priviri pe Tanner.

– Nu oprim. Bunicul tău n-avea nici un drept să angajeje pentru voi o așa-numită „expertă în etichetă“, fără să-mi ceară părerea. Se încruntă. E de părere că aveți totuși nevoie de cineva care să vă învețe cum să vă comportați. Zice că nu puteți continua să îndreptați arme către oameni. Se teme să nu deveniți niște sălbatici și de aceea a chemat-o pe doamna aceasta.

– Dar Tommy Peterson a țintit primul cu pușca spre mine! A trebuit să mă apăr. Așa cum ne-ai învățat!

Tanner se încruntă din nou, imaginându-și cum fetița lui ținea în mână o armă mai mare decât ea. Ca orice copil care creștea la o fermă, Amanda își văzuse din când în când tatăl mânuind pușca, cel mai adesea doar pentru a exersa țintitul. Oricum, Tanner avusese grijă ca toate armele sale de foc și întregul echipament de arcaș să fie puse într-un loc sigur, unde copiii nu le puteau găsi. Gândul că niște copiii, ai lui sau ai altcuiva, ar putea folosi arme pentru a pune capăt unei dispute, îl tulbura profund.

Știa că băieții Peterson erau neastâmpărați și meritaseră probabil să fie puși la punct, dar…

– Amanda, sunt mândru că nu te-ai dat bătută. Nici vorbă să neg, însă nu uita că mi-ai promis că n-o să mai faci niciodată asta, rosti cu hotărâre.

– N-o să uit, mormăi ea.

Perfect. Acum, totul era lămurit. Ea promisese. Nu era nevoie de nici o cucoană din societate care să-l comande și să-i de lecții cum să-și crescă gemenii. Sigur, Max se încăierase de câteva ori la școală, iar Amanda avea mereu de-a face cu țâncii Peterson, însă copiii lui puteau avea singuri grijă de ei. În orice caz, dacă învățau cum să fie politicoși și decenți, cu siguranță nu însemna că toate problemele lor erau rezolvate. Necazul era că nici el nu știa unde să caute rezolvarea.

– E chiar acolo. Chiar în fața ta. Amanda îi arătă semnul care indica drumul către gară.

– Nu oprim. Trebuie să-i dăm o lecție bunicului tău. Poate că de data asta o se învețe minte.

– Dar Jackie Taylor este celebră. N-am mai întâlnit pe nimeni faimos.

– A scris o carte. Mare scofală! Nici măcar n-ai citit-o.

– Ba da. Am citit-o.

– Oh, da? Spune-mi un lucru pe care l-ai învățat.

– Știu să fac o leverență!

– O ce?

– Știi tu, o leverență.

– Vrei să spui o „reverență“?

Când Amanda dădu din cap mândră, Tanner chicoti încet. Nu și-o imagina pe băiețoasa lui fiică făcând o reverență, dar cel puțin știa că exista așa ceva. Se întrebă când i-ar putea folosi un asemenea gest, acolo, la fermă.

– L-ai auzit pe bunicul, îi întrerupse Amanda șirul gândurilor. A spus să te porți frumos cu ea. Tu faci întotdeauna ce trebuie. Cum ar fi s-o salvezi pe Daisy. Pe ea n-ai lăsat-o de izbelițe, nu?

– Nu.

– Și ne spui mereu să ne purtăm frumos, nu?

– Bine, mda.

– Și azi e vineri după-amiază, nu?

– Mda.

– Și următorul tren vine abia luni, nu?

– Așa e.

– Doamna aceea mai cunoaște pe cineva aici?

– Nu.

– Așa că are nevoie de noi, nu?

– Cam așa ceva, mormăi el.

– Și noi avem nevoie de ea. Nu vreau să ajung o țărancă.

Tanner o studie pe Amanda câteva secunde.

– Unde ai auzit expresia asta, Amanda?!

– La frații Peterson. Când ne-am întors azi de la școală, ne-au strigat pe mine și pe Max „țărănoi". Dar asta înseamnă că și ei trebuie să fie, pentru că nu sunt mai breji decât noi.

Își privi pe ascuns fetița, care proteja încă animalul în travaliu. La vederea ei, inima i se topi. Nu erau țărănoi. Erau o familie care încerca din răsputeri să pună pe picioare o fermă. Bine, poate că nu fusese suficient de atent cu gemenii, de când murise Marcy. Dar apoi, nici nu avea timp să verifice dacă se spălau sau nu pe mâini înainte de masă. Sau dacă se pieptănau ca la carte.

Și poate că devenise puțin prea dependent de ajutorul tatălui său cu gemenii. Bătrânul nu mai putea face însă la fel de multe ca pe vremuri și nu era de mirare că hainele lor arătau cam jerpelite. Tanner își dădu seama că fusese atât de prins cu munca, încât scăpase din vedere problemele din ce în ce mai mari ale copiilor.

Poate că Amanda avea într-adevăr nevoie de ajutorul unei femei, cel puțin pentru o vreme. Gara se vedea și Tanner luă o decizie rapidă. Spera să nu regrete.

Capitolul 2

Tanner opri lângă clădirea gării și zări o femeie singură într-un costum roz și cu pantofi asortați, tot de culoare roz, stând în mijlocul străzii. Un adevărat exemplar. Dată cu toate alifiile, și cu o ținută fără cusur. Trebuia să fie Jackie Taylor.

Lângă ea erau două valize asortate, bineînțeles, și o – să fi fost o cutie pentru pălării? Tanner se îndoia că exista și un Stetson roz, dar dacă ar fi, cu siguranță că doamna ar avea unul. Și ar avea nevoie de așa ceva, acolo, în inima fierbinte a Butterfieldului, Florida, în mijlocul primăverii.

Scroafa guiță din nou. Amanda gânguri către animal.

– Oh, nu! Privește! O dâră de sânge i se prelinse pe degete.

– Ooo. Cred că mai are puțin și naște chiar aici. Rezistă, micuțo!

Scoase cheile din contact și coborî în grabă. Se apropie de femeia care stătea în colțul străzii. Văzând-o mai bine, îi îngheță sângele în vene. La naiba, era de o frumusețe răpitoare.

Ce-i drept, ea nu se deranjă nici măcar să schițeze un zâmbet, dar era în regulă, din partea lui. Ochii ei mari și verzi și gura în formă de inimă îi dăduseră deja bătăi serioase de cap lui Tanner.

Avea părul de culoarea mierii, dar strâns într-un mod mai mult decât ordonat, care-i dădu primul indiciu despre ea. Se întreba cât i-ar trebui s-o transforme pe fiica lui într-o copie în miniatură a ei.

– Jackie Taylor?

– Da. Dumneavoastră trebuie să fiți Tanner Avery.

Îi întinse mâna, iar el i-o scuturã vioi. Exact cum își imaginase, avea pielea moale și catifelată, în ciuda strângerii de mână strict profesionale.

– Tatăl meu mi-a spus că trebuie să vă ridic.

Pe fața ei se citi o expresie perplexă.

– Să mă ridicați?! Nu cred c-am mai fost „ridicată“ vreodată.

– Sunteți acum. Îmi pare rău că trebuie să vă grăbesc, dar s-a ivit o mică problemă și nu avem timp de pierdut. Se aplecă și-i luă valizele și cutia pentru pălării. Dintr-o singură mișcare, le aruncă pe toate în spatele camionetei. Max le împinse cu piciorul într-o parte.

– Mai trebuie să vină câteva.

– Câteva ce?

– Bagaje. Hamalul trebuie să sosească din clipă în clipă. Privi spre gară. Iată-l!

Tanner zări hamalul care venea agale, împingând două valize mai mari.

– Cât plănuiți să rămâneți?

– Zece zile. Nu știați?

– Se pare c-am fost scutit de detalii, mormăi morocănos, apoi îi luă hamalului bagajele.

Jackie rămase uluită de totala lui lipsă de politețe. Realiză dintr-o dată că aceasta nu avea să fie o sarcină ușoară. Dar se așteptase la asta. Își aminti că asistenta ei, Alice, i-l descrisese pe bărbatul acesta.

Fermierul în vârstă de treizeci și patru de ani rămăsese văduv în urmă cu doi ani. Își ocupa timpul făcând-o pe cowboyul, neglijându-și astfel copiii. Știa din experiență ce semnificație avea acest lucru: lui Tanner îi păsa de munca lui mai mult decât de orice și de oricine. Ca fiică a unui senator ocupat, care nu-și făcuse timp decât pentru prietenii vechi și pentru alegătorii săi – dar niciodată pentru familia lui – Jackie îi compătimea pe copiii lui Tanner.

Cel puțin, ei îl aveau pe bunicul lor, Willy Avery, care se îngrijea de ei. Cu toate că el fusese cel care o angajase, nu se gândise nici măcar o secundă că neglijase să-i pomenească despre asta fiului său, care o aștepase la gară.

Tanner Avery era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Venise echipat cum se cuvine: cu un Stetson de culoarea cămilei, care-i umbrea fața, purta un tricou mulat pe pieptul musculos și niște blugi și mai strânși, care îmbrăcau cele mai lungi picioare pe care le văzuse în viața ei.

Privi cum Tanner își ridică pălăria, salutând hamalul și dezvăluindu-și părul bogat și negru. Scoase câteva bancnote pe care i le întinse omului drept bacșiș și apoi puse cele două valize în spatele camionetei. Își îndreptă atenția către Jackie.

– Îmi pare rău pentru dumneavoastră, dar va trebui să stați în spate, alături de fiul meu.

Băiețelul îmbrăcat în blugi și într-un tricou albastru rupt se uita fix la ea prin grilajul camionetei. După felul în care arătau hainele lui prăfuite, avea să fie o călătorie de pomină. Jackie reuși să schițeze un zâmbet, bineînțeles politicos.

– Voi sta în spate? întrebă ea.

– Mhm.

– În camioneta asta?

Tanner dădu din cap.

– Nu avem de ales. V-am mai spus că ne grăbim.

– N-am mai mers niciodată în spatele unei camionete…

– Păi, nu pot spune tocmai că vă așteptam și sper că nu vă așteptați la vreun Rolls Royce. Așa că, dacă nu vă supărați, concluzionă el coborând trapa grilajului, puneți piciorul în mâinile mele și vă salt eu. Își împleti degetele și se pregări s-o susțină.

S-o salte?! Se ținea de glume, nu? Asta trebuia să fie. Nu făcea altceva decât s-o testeze. Vroia să vadă dacă o să obiecteze.

– Nu cred că este necesar. O să stau în față, dacă este în regulă. Spionă capul unei fetițe din cabină. Mie mi se pare că este suficient loc acolo, sus. Se îndreptă către portiera copilotului și vru s-o deschidă.

– În locul dumneavoastră, n-aș face asta… o avertiză Tanner.

Dar Jackie nu-l ascultă. Vroia să trecă presupusul test, să-i arate că n-avea de gând să se dea bătută. Deschizând ușa, auzi un guițat și văzu porcul. Apoi observă fetița, care avea mâinile mânjite cu sânge. Jackie se dădu înapoi și se împiedică.

Se uită spre Tanner. Stătea sprijinit de mașină, cu picioarele lungi încrucișate. Un zâmbet larg și malițios încolțise pe fața lui cu trăsături dure. Era un zâmbet de genul ți-am-spus-eu.

– Ai un porc în camionetă! bâigui ea, încercând să-și păstreze calmul.

– De fapt, este o scroafă în travaliu. Dacă n-aveți nimic împotrivă, trebuie să ajungă la veterinar.

Jackie închise gura, recuperându-și stăpânirea de sine.

– Ei bine, atunci ce mai așteptăm? Să mergem! Voi sta în spate.

– Bună idee, răspunse zâmbind brusc fermierul înalt și slab.

Jackie închise portiera cabinei și făcu înconjurul mașinii, până în spate. Nici nu apucă să-și tragă sufletul, căci Tanner își încleștă mâinile pe șoldurile ei, ridicând-o.

Pentru numele lui Dumnezeu! Ce credea că face?! Doar nu era neajutorată! Se ținu strâns de brațele lui, până când o așeză pe podea. Rămase locului, încercând să-și recapete suflul, însă Tanner îi ordonă să se dea mai în spate.

Își regăsi vocea și-i tăie vorba, cât de politicos putu, date fiind circumstanțele:

– Mă dau! Mă dau! Păși înapoi și se cocoță pe una dintre valize, ghemindu-și picioarele sub ea.

– Eu sunt Max, se prezentă băiețelul.

– Bună, îi răspunse ea. Și de ce nu mi-ai spus și numele de familie? Așa este politicos să te recomanzi.

Nici un moment nu era mai potrivit decât cel prezent pentru a începe să înveți bunele maniere. La urma urmelor, acesta era motivul pentru care se afla acolo.

– E același cu al tatălui meu. Iar dumneavoastră știți deja numele lui de familie. Max se opri și o măsură din priviri câteva secunde. Și el zice că oricum, nu avem nevoie să învățăm maniere.

– Asta a spus, nu? Jackie simiți cum frustrarea pune stăpânire pe ea. Și de ce crede asta?

– N-am auzit partea cu „de ce".

– N-ar trebui să tragi cu urechea, rosti hotărâtă.

Băiatul ridică din umeri și arătă spre costumul ei.

– Și mamei îi plăcea rozul. Purta foarte des haine de culoarea asta. Tati nu-i prea dă voie Amandei să se îmbrace în roz.

Înainte să poată spune ceva despre comentariile personale ale băiețelului, camioneta se avântă înainte, iar Jackie căzu de pe valiză pe podeaua izbită și prăfuită.

– Are de gând să ne omoare?! se plânse ea, tușind din cauza norului de praf care o înconjurase.

Max o ajută să-și recapete echilibrul.

– Nu. Doar că vechitura asta de camionetă are nevoie de suspensii noi.

Jackie se așeză la loc pe mormanul de valize îngrămădite, strângându-și genunchii la piept. Se întreba cum ajunsese să se implice într-o astfel de situație.

În timpul călătoriei, studie locurile prin care treceau. Erau, fără îndoială, într-un ținut al fermelor. Peisajul de șes se întindea pe mile întregi, iar monotonia lui era înviorată de zonele cu vegetație luxuriantă din mijlocul pășunilor. Observă o mulțime de vaci care dormitau în minusculele oaze de umbră pe care le putuseră găsi. Jackie le invidia.

Peste câteva minute, camioneta intră pe o alee lungă străjuită de copaci și se îndreptă către clădirea albă a unei ferme, în fața căreia mai erau parcate automobile. De data aceasta, Jackie trebui să se țină bine când mașina se zgâlțâi la oprire.

Îl văzu pe Tanner sărind din cabină și alergând pe partea cealaltă, la portiera pasagerului. Max sări și el și i se alătură tatălui său. În câteva clipe, Tanner ținea în brațe purcelușul maroniu. Își înclină capul către Jackie, ca și când nu ar fi fost sigur dacă s-o lase singură sau nu.

– Nu vă faceți probleme pentru mine, îl liniști ea, voi veni în urma dumneavoastră. Duceți-vă și salvați bietul animal! Își flutură ușor mâna și-l văzu pe Tanner întrecându-se cu cei doi copii până la intrarea în cabinetul veterinarului.

Pentru prima oară de când îl cunoscuse pe Tanner Avery, inspiră adânc. Bărbatul acesta reușise să-i întoarcă universul pe dos, în numai câteva minute. Se uită în jos, la vârfurile pantofilor de firmă și la praful care se așternuse pe fusta roz.

Își dădu pe spate o șuviță de păr, încercând s-o prindă la loc în clamă, dar aceasta nu se mai închise. Oh, pe cine vroia să

păcălească? Frustrată, decise să renunțe la orice încercare de a arăta îngrijită. Se dusese partea cu lăsatul unei excelente prime impresii.

Simțind căldura copleșitoare a soarelui de după-amiază, Jackie se împiedică în drumul către grilaj. Își îndreptă repede fusta strâmtă cu o mână, iar cu cealaltă se sprijini de grilaj. Oh, de ce începuse prin a nu da atenție modului în care fermierul coborâse trapa? Își aruncă în grabă un picior peste grilaj, clătinându-se până reuși să și-l echilibreze pe bara de protecție a vehiculului.

Cu un picior peste grilaj și cu celălalt pe bara de protecție, se pregăti pentru cea de-a doua parte a evadării. „Poți să faci asta!", își spuse ea. Iscodi cu privirea în jur, ca să se asigure că n-o vedea nimeni și-l zări pe Tanner în ușa cabinetului, uitându-se amuzat la ea. Cu fusta ridicată, cu picioarele depărtate și ținându-se cu putere de grilaj, Jackie simți cum se moleșește și mai mult sub cercetarea lui atentă și îndrăzneață.

Încercă să-și coboare și celălalt picior și se uită în jos, dându-și seama că o bandă care atârna dintr-una din valize se înnodase de pantoful ei. Scutură ușor piciorul, în speranța de a se elibera. Însă banda alunecă mai departe, până în dreptul gleznei.

Tanner urmărea scena care se dezvăluia fără nici un secret în fața ochilor săi. Realiză că domnișoara „Politețe-Întruchipată" se găsea într-o postură deloc potrivită unei dame. Începu să râdă zgomotos, întrebându-se cât timp îi va trebui să-i ceară ajutotul.

Agățată de grilaj, îi aruncă o privire ca de gheață.

– Vi se pare cumva amuzant, domnule Avery?

– Spuneți-mi Tanner. „Domnule Avery" mă face să mă simt bătrân.

– În regulă. Atunci eu sunt Jackie, îi răspunse, din nou pe un ton foarte politicos.

– Hm, Jackie, arăți ca și cum ți-ar prinde bine o mână de ajutor.

– Mă descurc. Ce face micuța noastră pacientă? se interesă ea.

– Oh, Daisy e bine. La fel și purcelușii ei. Sunt doi, până acum. Încercă să stea și să-i vorbească, dar nu rezistă s-o vadă lupându-se în continuare. Ce-ar fi să te ajut?

– Mă descurc, vorbesc serios. M-am împotmolit puțin, atâta tot.

Dar în vocea ei se citea tema care punea, încetul cu încetul, stăpânire pe ea. Tanner trebui să admire o femeie care încerca să se descurce singură.

Alergă spre camionetă. Uitându-se cu atenție, observă banda din jurul gleznei bietei femei. Înțelese situația incomodă în care se găsea și chicoti pe înfundate. Jackie scutură piciorul și mai energic, încercând să se elibereze de banda buclucașă, dar eforturile ei fură din nou în zadar.

– Ai grijă! Lasă-mă să te ajut. Își puse mâna pe spatele ei. Corpul ei se încordă, dar numai pentru o clipă. Se părea că domnișoarei Jackie Taylor nu-i plăcea să fie atinsă, cel puțin nu de el.

– Nu, mulțumesc. N-am nevoie de nici un ajutor. Își agită din nou piciorul.

– Nu prea cred. Ține-o tot așa, și o să te trezești în…

Dar ea nu-l ascultă. Își scutură piciorul cu o ultimă smucitură și se eliberă din banda încurcată. Însă piciorul îi fu aruncat în sus, iar ea își pierdu echilibrul. Încercă să se țină de bara de protecție, cu mâinile acelea a căror manichiură era perfectă, dar Tanner știu că era prea târziu. Pantoful ascuțit și roz fu proiectat în aer, în timp ce celălalt rămase blocat într-un șanț din bara de protecție, iar ea se rostogoli în aer.

Dezorientată și lipsită de apărare, Jackie nu avea de ales decât să cadă în brațele puternice ale lui Tanner. Strânse din ochii

închiși, incapabilă să se uite la el. Cu siguranță că-l va doborî și se vor trezi amândoi încurcați la pământ. Se pregăti pentru o asemenea eventualitate, dar lucrurile nu se petrecură așa.

Deschise ochii încet și descoperi că fața ei era lipită de pieptul bronzat al lui Tanner. Curba brațelor vigurose care o înconjurau, trecând pe sub genunchii ei, o făcu să realizeze că nici unul dintre ei nu va suferi un impact cu solul.

– Te simți bine? Vocea puternică și curajoasă a fermierului rezonă în pieptul său.

– Mhm, răspunse ea fără vlagă. Pentru prima dată, îi putu vedea cu claritate fața de sub borul lat al Stetsonului – maxilare dure, o gură puternică și ochi căprui care o sfredeleau. Bine că tipul ăsta o ținea încă în brațe, altfel genunchii i s-ar fi tăiat la vederea unui bărbat cu o frumusețe atât de aspră. Dar cred că mi-am luxat glezna.

Tanner oftă.

– Hai. Să te ducem înăuntru, rosti pe un ton plin de resemnare.

Jackie ura ideea de a fi o povară pentru bărbatul acesta.

– Sunt sigură că nu-i nimic grav. Poți să mă pui jos și… Tresări când își lăsă greutatea pe picior.

– Ce spuneai? Îi aruncă o privire piezișă. Ține-te bine!

Supărată pe ea însăși pentru că părea atât de neajutorată, își puse fără tragere de inimă brațele în jurul gâtului lui încordat și se lăsă purtată pe intrarea din față, într-o sală de așteptare. Aerul condiționat îi răcori pielea când Tanner o așeză pe o canapea de vinilin. La primul contact al piciorului cu gresia, Jackie scânci, fără să vrea.

– Doare? Pe față i se citea o expresie de părere de rău.

– Puțin.

– Lasă-mă să mă uit.

– O să-mi trecă, odată ce o să se dezumfle.

– Știu că nu sunt vreun doctor, dar cu doi copii, înveți să faci diferența între un accident minor și unul serios. Își puse genunchiul pe podea și-i inspectă cu atenție glezna. Atinse ușor cu mâna aspră partea laterală a piciorului ei. Te doare?

– Nu. De fapt, mâna aspră pe pielea ei îi dădea o senzație ciudat de plăcută. Și ce era cu fiorii aceia pe care-i simțea pe șira spinării?! Gândurile nerușinate fură brusc întrerupte când Tanner apăsă o zonă sensibilă.

– Ah, se înăspri la rândul ei.

Tanner își îndepărtă mâna.

– Scuze. Cred că ai o ușoară luxație. Ar trebui să-ți treacă dacă te ferești să calci pe el și-ți pui puțină gheață.

– Bine, pot să rezist până ajungem acasă. Apoi își aminti că-și pierduse pantoful. Pantoful meu! A rămas pe undeva, în parcare.

– Mă duc dă-l caut. Își înălță statura de un metru nouăzeci și ceva și se îndreptă spre ieșire.

Fetița cu codițe apăru în sala de așteptare, de după colț. Plângea în hohote. Tanner se opri împietrit și se întoarse spre ea.

– Amanda! Ce s-a întâmplat?

– Am ajuns prea târziu! Și numai din cauza ei! Arătă spre Jackie și fugi către tatăl ei.

Tanner o luă în brațe, încercând s-o aline, iar Jackie încercă să-și stăpânească lacrimile ce stăteau să izbucnească. I se rupea sufletul să vadă durerea fetiței. Amanda plângea în continuare pe umărul lat al lui Tanner. Printre suspine, rosti:

– Daisy e pe moarte!

– Cine a spus că e pe moarte? Tanner strânse umerii fiicei sale, calmând-o cum putea mai bine. Se pregătise pentru o astfel de întorsătură a lucrurilor

– Doctorul Adams a spus că o să moară. N-am vrut să mai știu nimic, așa că am fugit afară din cabinet. Amanda o privi pe Jackie. Dacă ea n-ar fi avut atâtea valize, am fi putut s-o salvăm pe Daisy.

– Amanda, nu e vina nimănui. Știai de la început că Daisy ar putea avea probleme la naștere. Trebuie să crezi că o să reușească! Se uită la Jackie și văzu în ochii ei durerea.

Max și veterinarul apărură de după colț.

– Ce-aveți cu toții? întrebă doctorul.

– Ce face Daisy? abordă Tanner veterinarul.

– Se simte bine, de ce?

Amanda ridică fruntea de pe umărul tatălui ei.

– Dar ați spus că o să moară! rosti ea, înăbușindu-și un suspin. Îi curgea nasul, așa că și-l șterse pe una dintre mâneci. Tanner observă că Jackie se ghemuise puțin la vederea gestului Amandei.

Doctorul clătină din cap.

– De-asta ai fugit așa de repede din cabinet?! Am spus că moare, e adevărat. De nerăbdare să aducă pe lume purcelușii. Sunt patru. De ce nu te duci să-i dai o mână de ajutor asistentului meu?

Tanner o lăsă jos pe Amanda și cei doi copii dispărură după colț. Doctorul își întoarse atenția către Jackie. Tanner înțelese aluzia și făcu prezentările. La urma urmelor, nu era chiar străin de codul bunelor maniere.

Doctorul Adams scutură mâna lui Jackie.

– Încântat să vă cunosc.

– Mulțumesc, îi răspunse ea, rămânând așezată. E o mare plăcere să mă aflu aici. Aveți o fermă superbă.

– Mi-aș dori să pot spune că este a mea, dar aparține unui tip foarte bogat, care lucrează pe Wall Street. Are atât de multe vite încât e mai ușor să aibă aici un cabinet veterinar. Ține chiar și o

Cessna pe proprietate. Am folosit-o de nenumărate ori ca să transportăm vacile bolnave. Sunt aici pentru el, dar am timp și pentru clienții mei obișnuiți.

– Nu m-am gândit niciodată la Florida ca la un ținut al fermelor, spuse Jackie.

– Majoritatea oamenilor n-o face, dar creștem la fel de multe vite ca și Texasul. Privirea lui căzu pe glezna umflată. Ce avem aici?

– Am avut, hm, un mic accident, începu Tanner. Și-a luxat glezna.

– M-a făcut să sar din camionetă, adăugă Jackie.

Tanner râse cu maliției. Așadar, doamna se irita ușor. Se hotărî s-o lase pe ea să aibă ultimul cuvânt. Doctorul se aplecă și-i inspectă glezna.

– Asistentul meu o să vă aducă o pungă cu gheață. Țineți-l la rece și nu vă sprijiniți pe el.

– Asta mi-a recomandat și Tanner. Jackie îi zâmbi fermierului. Felul în care fața ei se luminase îi dădu fiori. De ani de zile nu mai fusese atât de afectat de o femeie, iar sentimentul îi plăcea.

– Ei bine, cred că trebuie să mă întorc la pacienții mei. Apropo, Daisy și purcelușii rămân aici câteva zile. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, i se adresă doctorul lui Jackie și apoi dispăru.

Jackie se lăsă pe spate, pe canapea.

– Oh, Dumnezeule! Ce zi! Întâi, aflu că sosirea mea nu era așteptată, apoi sunt acuzată că aproape am omorât o mamă-scroafă. Își coborî privirea în poală și îndepărtă absentă o pată de pe fustă.

– Amanda era supărată. N-a spus-o cu nici o intenție și fără nici un motiv. Crede-mă, știu. Făcu o pauză. Căuta pe cineva pe care să dea vina, asta-i tot. Îmi pare rău.

– Nu e nevoie de scuze. Dar poate că ar fi mai bine să mergem înapoi la gară și să mă urc în următorul tren cu destinația Washington. Am impresia că nu sunt tocmai agreată.

Pieptul lui Tanner se încordă, amintindu-și cuvintele tatălui său: „Poartă-te frumos cu ea!". La naiba!

– Nu, nu e adevărat! Ești binevenită aici. În afară de asta, nu cred că ai să pleci prea curând.

Ochii ei verzi se măriră.

– De ce?

– Glezna.

– Mă descurc eu.

– În cazul acesta, o să șchiopătezi tot drumul până la Washington. Nu va mai fi nici un tren până luni. Va trebui să rămâi cu noi, cel puțin sfârșitul acesta de săptămână.

– Trebuie să existe o cale de a ajunge înapoi la Washington… un tren intermediar. Sau poate un aeroport?

– Cel mai apropiat aeroport este cam la două ore de aici, ca să nu mai vorbim de faptul că, în perioada aceasta, locurile sunt de obicei rezervate dinainte.

Jackie mormăi.

– Deci de aceea nu am putut găsi un zbor decent! Trebuie să existe și altceva! Poate că o să plec pe o vacă!

Tanner sesiză nuanța de disperare din vocea ei. Evident, vroia să plece, și asta cât mai repede. Dar nu era atât de simplu.

– Putem să dezbatem problema la fermă. Dar ar fi mai bine dacă ai accepta că te alfi la țară. Noi, cei de prin zonă, nu avem mare nevoie de o cursă zilnică spre Washington.

– Vrei să spui că sunt părăsită în mijlocul pustietății?

Felul în care se exprimă îl deranjă pe Tanner.

– Mda, cred că poți să spui și așa, aprobă el, cu o voce umbrită de dispreț.

Un asistent se apropie și-i înmână lui Jackie o pungă cu gheață, pentru gleznă. Tanner profită de moment:

– Așteaptă aici copiii, cât timp mă duc să-ți caut pantoful. Se întoarse și se năpusti pe ușa de la intrare.

Deci domnișoara „Etichetă" credea că se găsea în mijlocul pustietății! La gândul acesta, pufni. El alesese să rămână aici, să clădească o viață decentă pentru familia lui, chiar și după accidentul rutier care răpise viața soției sale. Tanner fusese hotărât să mențină un regim stabil de viață pentru gemeni. Pentru ei, trebuia să fie puternic. Indiferent cât de mult l-ar durea trecutul.

Tanner zări pantoful roz lângă una din roțile camionetei. La naiba, chiar și pielea pantofului ei era fină și delicată! Poate că doamna ar trebui, într-adevăr, să plece acasă luni. O ființă atât de rafinată ca Jackie Taylor n-ar supraviețui niciodată aici, în teritoriul dominat de cowboy.

***

Jackie își înghiți lacrimile. Sarcina asta nu avea să fie, evident, prea distractivă, iar cu glezna luxată, nu părea prea ușor de trecut peste următoarele zece zile. Își aminti că fusese alegerea ei să vină aici. Bătrânul Willy Avery nu putuse să-i plătească onorariul pe care-l ceruse, dar făcuseră o înțelegere care le convenea amândurora. Când se hotărâse să accepte oferta, nu-și dorise nimic altceva decât să părăsească Washingtonul.

Doar că nu fusese tocmai pregătită pentru Butterfield, Florida. Căminul unui milion de vite și al unui fermier incredibil de atrăgător și de țâfnos, în opinia ei. De fapt, manierele brutale ale lui Tanner îi aminteau mult prea mult de cineva de care vroia să uite, stând aici o perioadă de timp. Derrick Jones.

Încă nu înțelegea cum și de ce se implicase într-o legătură sentimentală cu un astfel bărbat. Derrick era un senator junior și protejatul tatălui ei. Îi oferise un tratament în stilul flori-bomboane-inimioare, iar Jackie fusese orbită, la început. Dar în ultima vreme, devenise obsedat să avanseze în cariera politică și ea avea sentimentul că, făcându-i curte, nu urmărea decât să intre în grațiile tatălui ei.

Bănuia că nu era interesat de o relație serioasă, dar, din precauție, el nu vroia să recunoască asta.

Derrick părea hotărât să țină pasul cu mult prea interesanta scenă socială a senatorilor. Nu refuza niciodată o invitație la o petrecere șic în Georgetown sau șansa de a se întruni și a întâmpina cine știe ce personalități la un restaurant sau un bar exclusivist din Washington. Era furioasă; obișnuitele lui nopți petrecute în oraș, fără ea, o aduseseră pe Jackie la limita răbdării, iar comentariile aluzive din rubricile mondene ale ziarelor nu o făceau decât să se simtă și mai rău.

Picătura care a umplut paharul: îi lăsase pe robot un mesaj scurt prin care anula o întâlnire, sub un pretext oarecare, în seara dinaintea venirii ei aici.

Chiar în momentul acela, se decisese să nu-i mai pese dacă el avea sau nu „afaceri“ de rezolvat. Era pregătită să-l gonească din viața ei, în momentul în care se va întoarce acasă, odată ce sarcina de aici va fi dusă la îndeplinire. Și avea, într-adevăr, de lucru, pornind de la Tanner Avery, ale cărui maniere cu siguranță că trebuia îmbunătățite. Pentru început, el luase practic în râs ocupația ei. De acord, poate că azi nu făcuse cea mai bună alegere purtând costumul roz și pantofii asortați. Dar oriunde și oricând putea apărea un reporter indiscret. Aceasta era partea cea mai dificilă a faptului că era fiica unui senator.

Cireașa de pe tort era termenul limită pe care-l avea pentru noua ei carte despre conduită destinată copiilor și avea nevoie de mai mult timp ca să lucreze la ea.

Apoi, fu uimită de realizarea pe care o făcu. Era aici pentru a le preda unor copii plini de viață, care ar putea fi dornici să învețe și care ar putea-o chiar inspira. Și ea căutase o ocazie de a se îndepărta de stresul și de presiunile din viața ei, iar acum avea șansa de a-și petrece timpul în sânul unei familii adevărate. În afară de asta, când fugise de provocări? Niciodată. Bunicul Amandei și al lui Max îi încredințase o sarcină și avea de gând s-o ducă la bun sfârșit.

Da, avea la fel de multă nevoie de copiii aceștia ca și ei de ea. Dar nu-i trebuia un Tanner care s-o țină din scurt, s-o „ridice" sau s-o prindă, s-o poarte pe brațe și s-o atingă. Mai ales care s-o atingă. Alungă deliciosul gând chiar în momentul în care gemenii apărură în încăpere hârjonindu-se.

– Unde e tati? Amanda se opri în fața ei. Fetița părea să-și fi uitat acuzațiile și întreaga și dureroasa verificare a nevinovăției. Jackie mulțumi în gând pentru asta.

– E afară la vânătoare de pantofi. Se întoarce imediat.

– Aș fi vrut să rămân peste noapte cu Daisy, dar este împotriva regulamentului. Amanda se așeză lângă Jackie.

Tanner se întoarse cu pantoful.

– Uite-l. Dar nu cred că-l vei încălța la loc. Nu atâta timp cât umflătura persistă. Cum te simți? Poți să-ți miști piciorul?

– Hm. Încercă să rotească glezna. Dar nici măcar punga cu gheață nu putu împiedica durerea ascuțită. Nu tocmai, îi răspunse.

Tanner îi dădu Amandei pantoful roz. Se apropie de Jackie și se aplecă spre ea.

– Bine, hai. Ia-mă de gât.

O luă în brațe din nou și ea simți cum se naște o plăcere secretă. S-ar putea obișnui cu genul acesta de atenție.

Capitolul 3

Așezată confortabil pe locul pasagerului, Jackie observă că acolo unde se termina carosabilul, începea așezarea propriu-zisă. Studie din nou peisajul, însă în câteva minute camioneta Ford intră pe o șosea indicată de un semn vechi din lemn care stătea ușor înclinat sub greutatea unui trandafir cățărător înflorit. Șoseaua lungă și îngustă ducea către o veche, dar fermecătoare, casă albă care avea aerul unui cămin de familie întreținut cu multă dragoste.

Două balansoare flancau ușa de la intrare, iar veranda oferea o panoramă a imensilor stejari din împrejurimi, pe care crescuse un mușchi bogat. Veranda promitea după-amieze lenețe și seri confortabile, era un loc perfect pentru a se relaxa și a se concentra asupra noii ei cărți despre etichetă. În spatele casei, păștеau cai lângă grajduri.

Tanner parcă mașina. Gemenii săriră de pe platformă și dispărură în spatele casei. Jackie urmări cum Tanner îi deschide portiera. Când brațele lui se întinseră către ea, știa deja ce trebuia să facă. Se deplasă la marginea locului, lăsându-l pe

Tanner s-o ia în brațe. De data aceasta, profită de situație și-și permise să se bucure de mirosul pielii lui bronzate și de brațele puternice care o înconjurau.

Purtând-o pe brațe, Tanner urcă fără nici un efort treptele care duceau pe verandă. Un bărbat cu părul argintiu deschise ușa, lăsându-i să intre.

– Ah, în numele lui Pete, strigă el, deja ai accidentat-o?! Minunat! E o primire perfectă.

– Tată, nu e accidentată. Tanner ezită. Poate doar puțin. Trebuia îmblânzită într-un fel. O privi cu un aer poznaș.

Bărbatul mai în vârstă zâmbi cu maliționzitate și le făcu semn să-l urmeze.

– Ei bine, am pregătit camera de oaspeți pentru ea.

Jackie stătea încă agățată de Tanner, în timp ce părăsiră holul de la intrare, îndreptându-se spre încăperile din spatele conacului. Tanner își apropie buzele de urechea ei și-i șopti:

– Nu-ți face griji în privința lui. E cârcotaș, dar inofensiv. Respirația lui îi gâdila pielea, trimițându-i fiori dulci pe șira spinării.

O replică indignată o întrerupse:

– Am auzit! Oi fi tu om în toată firea, dar tot băiatul meu ești… și încă mai pot să-ți dau una.

Tanner chicoti.

– Aș vrea s-o văd și pe-asta!

Tatăl său se jură s-o facă la un moment dat, oriunde s-ar afla și se opri în pragul unei uși.

– Pe aici, scumpă doamnă.

– Înțeleg, răspunse Jackie. Dumneavoastră trebuie să fiți Willy Avery.

– În persoană. Își înclină plin ce curtoazie capul. Linii adânci se iviră pe fața bronzată și încreștită de vreme a bătrânului. Aici vă veți odihni capul. Mă duc să vă aduc bagajele. Willy se roti pe călcâie și apoi dispăru pe hol.

Tanner trecu pragul camerei de oaspeți și o lăsă pe Jackie pe patul antic cu patru stâlpi și cu baldachin. Era tapisat cu o pânză matlasată pe care era brodat un motiv cu inele de logodnă cu diamante în culori calde. Sprijinit de peretele îmbrăcat cu tapet înflorat, stătea un dulap alb cu multe sertare.

– Dulapul este aici. Păturile și prosoapele sunt pe unul dintre rafturi, îi spuse, arătându-i noptiera de lângă pat. În sertarul acesta este și un ceas cu alarmă, însă mă îndoiesc că vei avea nevoie de așa ceva… Tatăl meu trebuie să-ți fi lăsat astea. Arătă cu degetul aranjamentul de iarbă neagră cu frunze micuțe și verzi și cu flori roz-albăstrii puse într-o vază de sticlă, pe noptieră.

– Sunt foarte frumoase.

– Tatăl meu urmărește emisiunea Marthei Stewart pentru ponturi în materie de decorațiuni. Nu știu ce ne-am face fără el, cu toate că uneori poate fi un adevărat băț în … Se opri. E și un bucătar grozav. Am muri aici de inaniție, dacă n-ar fi el.

Jacke observă stânjeneala lui, văzând cum își vâră degetul mare într-una din găicile curelei de la blugi. Gestul îi atrase atenția asupra șoldurilor lui și picioarelor zvelte. Dându-și seama că era evident că-l studia, se forță să-și reorienteze privirea spre fața lui. Oare uitase tot ce scrisese în cartea despre etichetă?!

– Nu vreau să fiu o piedică, rosti ea încet. Așa că, te rog, nu-ți schimba rutina din cauza mea, bine?

– Nici o problemă. Făcu o pauză. O să-ți aduc valizele.

Când Tanner părăsi camera, Jackie se prăbuși pe patul confortabil și se dojeni în gând. Imaginează-ți! Se zgâise la el ca la un cowboy din calendar…

Își aminti alte detalii date de Alice în ultimul minut despre Tanner Avery. Văduvul se ținea atât de ocupat cu munca, încât nu mai avea timp de amănunte ca cinatul în oraș, dansul sau întâlnirile cu femei. Jackie înțelegea. Într-un fel. Fusese la fel de ocupată în Washington, scriind și predând. În agenda ei aproape că nu apărea nici o activitate socială, mai ales de când Derrick, senatorul junior obsedat, decisese că nu era chiar atât de importantă pentru strălucitoarea lui carieră.

Venind vorba despre agenda ei, nu o văzuse în după-amiaza asta. Își aminti că o pusese pe una dintre valize când coborâse din tren, dar cu tot haosul de apoi, nu-și mai amintea nimic din momentul acela.

Apoi Tanner și tatăl său apărură în cameră, cu brațele încărcate de bagaje.Willy puse mai întâi jos cutia cu pălării și se întoarse spre Jackie.

– Tanner, aici de față, îmi spune că vreți să vă luați tălpășița luni.

Spusese asta, nu-i așa?

– Da, dar…

– N-are a-face. Trebuie să ne dați o șansă. Am discutat cu fiul meu, și în cele din urmă mi-a împărtășit părerea. Ca de obicei.

– Sunt sigură că ați ajuns la un consens, însă eu…

– Acum, stați puțin. Cel puțin, promiteți-mi că o să vă mai gândiți dacă rămâneți pentru întreaga însărcinare. Dar dacă vine ziua de luni și dumneavoastră tot vreți să vă cărați de-aci', noi vă urcăm în tren. Și dacă țineți neapărat să plecați înainte de luni, vă conducem două ore cu mașina până la aeroport, asta dacă puteți găsi un loc nerezervat. Nu sunteți prizonieră, să știți…

– Da.

Willy tăcu și se uită șașiu la ea.

– Da, ce? Sunteți prizonieră sau da, o să vă mai gândiți?

– Mi-ar face plăcere să rămân, dacă este în regulă.

Tanner și Willy se uitară unul la altul.

– Eu, unul, sunt de acord, răspunse triumfător Willy și ieși afară în marș, lovindu-și cizmele de podeaua din lemn.

– E un om pe care ți-e greu să-l refuzi, spuse în grabă Tanner. Ce spui, îți aduc niște gheață proaspătă pentru gleznă? Apoi o să te las singură o vreme. Ai avut o zi grea.

Jackie îi dădu punga cu gheață topită, după care el dispăru. Se aplecă peste marginea patului ca să-și inspecteze bagajele. Avea palpitații, trebuia să-și găsească agenda. Întreaga ei existență era acolo! Se chinui să se dea jos din pat și șchiopătă până la geantă.

O luă și schiopătă înapoi la marginea patului. Stând în piciorul sănătos, aruncă geanta pe cuvertura groasă și scotoci prin toate ascunzișurile ei. Nici urmă de agendă. Încercă să potolească teama care o cuprindea. Trebuia să fie pe undeva! Controlă și ultimul compartiment al genții și simți un obiect care nu-i era familiar. Ceva mătăsos. Ce naiba? Își agăță degetul de un șnur subțire și trase.

Un furou alb din dantelă? Îl ținu suspendat în aer și inspectă țesătura transparentă și delicată. Cupele foarte decupate și cele două breteluțe rafinate dădeau cu siguranță un aer sexy bustului oricărei femei. Observă un bilețel care atârna de șnurul de mătase. „Pentru orice eventualitate. Cu drag, Alice."

Pentru ce eventualitate? Asistenta ei era de-a dreptul lipsită de scrupule. Oare când ascunsese articolul acela de lenjerie în geanta ei? Și ce crezuse că va face Jackie în însărcinarea aceasta? Că va adăuga „sex fierbinte" în agenda pe care, culmea, acum n-o mai găsea?!

Așeză obiectul picant din dantelă în dreptul bustului. Trebuia să recunoască faptul că Alice avea gusturi desăvârșite și-i știa măsura. Dintr-o dată, Jackie simți că era privită. Rămase împietrită, cu lenjeria sexy încă așezată pe ea și ridică încet privirea.

Când îl văzu pe Tanner ocupând aproape întregul spațiu al ușii, inima începu să-i bată cu putere. Din punga de gheață pe care o ținea în mână începuseră să se scurgă picături pe podea. Apoi, ochii lui îi întâlniră pe ai ei, străpungând-o cu licărirea lor sălbatică. O licărire care spunea că fusese un animal întemnițat prea mult timp.

Tanner văzu cum Jackie smulge furoul de pe ea și-l înghesuie la loc în geantă. Dar nu avea importanță că bucățica de dantelă care acoperise rotunjimile lui Jackie dispăruse acum, răul fusese deja făcut. Se luptă să înăbușe stigătul mut de dorință carnală al corpului său.

Cu o mână, Jackie își făcu vânt și se lăsă să cadă pe pat ca o păpușă din cârpă.

– Aici, clima este într-adevăr caldă. Nu încape nici o îndoială. Privirea ei străjuită de gene lungi rămase fixată în gol, în direcția pungii cu gheață pe care el o strângea în mână.

Tanner învinse transa în care intrase pentru câteva clipe. Își privi mâna, în timp ce picături mari de apă rece se scurgeau printre degetele sale și cădeau pe podeaua de lemn.

– Îmi pare rău. Întră stângaci înăuntru și dispăru în cămăruța alăturată să caute o cârpă de spălat. Se întoarse și-i dădu lui Jackie punga cu gheață înfășurată într-o pânză.

– Mulțumesc. Se întinse să primească pachețelul și degetele ei delicate se atinseră în grabă de ale lui.

– Cred că o să-ți las ceva timp pentru tine.

– Înainte să pleci, n-ai văzut o agendă printre lucrurile mele? Este din piele neagră, cam atât de mare.

Tanner ridică o sprânceană.

– Nu pot spune c-am văzut-o. Ești sigură că nu e pe undeva, prin valize?

Ea clătină din cap.

– N-o zăresc, însă am să mă mai uit. Viața mea depinde de obiectul acela.

– O să vorbesc cu Willy. Și o să telefonez și la gară. Nu-ți face griji, o să apară.

– Sunt sigură. Și mulțumesc pentru ce-ai făcut astăzi.

– Te referi la faptul că te-am tras de pe platforma camionetei și că te-am ajutat să-ți luxezi glezna?

Jackie îi zâmbi cald și lui Tanner i se păru și mai frumoasă, iar buzele și mai apetisante.

– Ceva de genul ăsta. Dar mai vreau să știi și că nu sunt aici să preiau controlul asupra vieții tale. Și asta este o promisiune.

Înainte ca el să-i poată răspunde, discuția lor fu întreruptă de agitația bruscă de afară. Tanner auzi vocea joasă a lui Willy în mijlocul corului de țipete ale gemenilor.

– Ar fi bine să mă duc să văd ce se întâmplă. Mâncăm într-o oră, sau ceva de genul ăsta. Ne vedem atunci.

Tanner închise ușa în urma lui și străbătu holul către sursa scandalului. Deschise ușa de plasă și vru să iasă, dar înăuntru năvăliră gemenii înșfăcați de gulere de Willy. Cei trei trecură pe lângă el, îndreptându-se către bucătăria rustică. Tanner îi urmă.

– Ce se petrece aici? se interesă, văzând cum gemenii se zbăteau în strânsoarea bunicului lor. Tanner își încleștă degetul de una din bretelele salopetei Amandei și o trase aproape de el. Își încreți nasul, simțind mirosul familiar.

– Îți spun eu ce se întâmplă. Ăștia doi s-au hotărât să se întreacă la aruncat cu bălegar în vite și totul s-a transformat într-un concurs de terciuiește-l-cât-mai-bine-în-mâini, îi explică Willy.

– Ce-aveți în ultima vreme cu grămada aia de îngrășăminte naturale? îi interogă Tanner, pe cel mai liniștit ton de care era în stare. Dați-i drumul și spălați-vă pe mâini! Acum! Îi ghidă pe gemeni în direcția băii și-i împinse ușor din bucătărie.

Willy își scoase Stetsonul, lovindu-l de coapsă.

– Îți spun eu, mai am puțin și-mi pierd nădejdea în privința copiilor ăstora. Ar fi mai bine să mă duc să mă spăl și eu. E timpul să mă apuc de gătit.

– Hei, tată, Jackie și-a pierdut agenda. N-ai văzut-o cumva?

– Te referi la o chestie de genul unei cărți în care se notează întâlnirile? La ce-i trebuie așa ceva aici?

– Nu știu, dar zice că viața ei depinde de ea.

Willy fornăi.

– Nu, n-am văzut-o. Dar o să fiu cu ochii-n patru.

***

O oră mai târziu, Jackie intră în bucătărie. Își schimbase costumul elegant roz cu o pereche de blugi tăiați și un tricou. În locul pantofilor purta șosete albe și adidași, acum că glezna îi era mai bine.

Bucătăria imensă era echipată cu aparatură modernă, însă păstra farmecul de modă veche al altei epoci, cu dulapurile cu uși din sticl, o chiuvetă cu două bazine adânci și o masă mare pentru tăiat carnea. Undeva deasupra se găsea un raft pe care erau înghesuite cratițe și tigăi, iar aragazul demn de un restaurant avea șase ochiuri.

– Doamne, ai putea găti pentru o armată întreagă aici! exclamă ea.

– Asta este și ideea, replică Willy. Scotea ceva din cuptor, ceva ce mirosea divin.

– Pot să vă ajut? se oferi Jackie urmărind cum bătrânul inspecta costițele de cea mai bună calitate.

– E aproape gata, iar dumneavoastră n-ar trebui să călcați cu piciorul acela.

– Oh, mă simt mult mai bine.

– Atunci, duceți astea pe masă. Îi înmână două boluri, unul plin cu cartofi, celălalt cu fasole verde.

Fericită că, în sfârșit, ajuta și ea, în loc să fie ajutată, Jackie îi făcu serviciul, în timp ce Willy începu să ornamenteze. Stând la masa din bucătărie, observă aranjamentul perfect al acesteia.

– Chiar vă pricepeți să puneți masa!

– Nu eu. Tanner e vinovatul. A stat acolo vreo zece minute bune, urmând diagrama din cartea dumneavoastră și asigurându-se că totul este cum se cuvine. A ales până și florile alea pentru centrul mesei. Nu-i rău pentru un bărbat care de obicei mănâncă deasupra chiuvetei.

Jackie clipi spre masă și spre ciudatul aranjament floral. Tanner făcuse toate astea? Pentru ea? Când nici măcar n-o vroia acolo? Dar de ce? Hotărî să nu insiste și acceptă efortul lui. Oricum, avea altceva de discutat cu Willy.

– Că veni vorba despre Tanner, sunteți amabil să-mi spuneți și mie de ce nu știa de venirea mea?

– Ei bine, probabil că n-ar fi fost de acord. Nu prea se dă în vânt după schimbări și nici după lăsatul trecutului în urmă. Dar copiii ăștia cresc, fie că-i place fie că nu… mai ales micuța Mandy.

– Înțeleg. Vrea ca ea să rămână copil pentru totdeauna.

Willy mormăi un „î-hî“ și termină de ornamentat.

– Dar eu am văzut cum reacționează ea. S-a săturat să fie un băiețoi. Și e din ce în ce mai interesată de treburile de fetițe.

– Nu-i spune tatălui ei nimic despre asta?

– Nu. E o puștoaică inteligentă. Prinde ușor lucrurile. Cred că știe că are deja prea multe pe cap și nu vrea să-l pisălogească.

Jackie mai auzise asta de atâtea ori, fiica nu vroia să atragă atenția asupra ei, să-și tulbure tatăl. Relația cu propriul ei tată avusese mult de suferit din cauza programului lui încărcat. Chiar dacă în ultimii ani reușiseră întrucâtva să se apropie, timpul pierdut nu putea fi recuperat. Și mai învățase ceva: un bărbat care nu era niciodată acolo pentru copiii săi, nu era alături nici de soția lui. Văzuse asta în mariajul lipsit de dragoste al părinților ei și în resemnarea mamei ei cu o viață socială fără nici o însemnătate.

În câteva minute, Tanner intră în bucătărie. Făcuse baie și se schimbase. Își suflecă mânecile cămășii albe în stil western și așteptă ca Jackie să ia loc prima.

– Ce-ți mai face glezna?

– În proporție de nouăzeci și nouă la sută, mai bine.

Când gemenii intrară în bucătărie și se așezară, Willy aduse costițele ornamentate cu meticulozitate.

– Arată bine, bunicule! Willy puse cu blândețe mâna pe creștetul Amandei și se așeză lângă ea. Amanda întoarse fața proaspăt spălată spre bunicul ei, uitându-se la el cu ochi căprui și curioși. Apoi schimbă o privire complice cu tatăl ei.

Tanner își drese vocea.

– Cred că o anumită tânără domnișoară are să ne spună ceva, înainte de masă.

Amanda o fixă cu privirea pe Jackie.

– Îmi pare rău că m-am înfuriat așa de tare pe dumneavoastră în cabinetul doctorului Adams, mai devreme.

– Scuzele îți sunt acceptate.

– Ei bine? interveni Max. O să ne învățați cum să spunem „mulțumesc“ și „te rog“?

Jackie înghiți în sec. Știa din experiență cât de departe ajungea dacă încerca să predea bunele maniere unor copii înfometați.

– Deocamdată, hai să ne bucurăm de cina aceasta delicioasă. Imediat după aceea, vom stabili câteva lucruri. Nu este cinstit să-i obligăm și pe tatăl și pe bunicul vostru să asiste la lecțiile noastre.

Willy răspunse cu un „Amin" plin de apreciere și începu să împartă farfuriile și bolurile cu mâncare.

***

După cină, Jackie și gemenii rămaseră la masa din bucătărie. Trecură prin manierele elementare legate de modul de a mânca. Le explică strategii de a ieși din situații ciudate, ca acelea în care li se servea o mâncare nu tocmai apetisantă, în casa vreunui prieten. În scurt timp, apoi, Tanner conduse copiii la culcare.

Jackie își aduse carnețelul din dormitor și intră în sufragerie, unde-l auzi pe Tanner care vorbea la telefon, punând la cale afaceri. Stătea în picioare în mijlocul încăperii, apoi se întoarse spre ea și-i făcu semn să intre. Închise telefonul fără fir și-l puse pe o măsuță alăturată.

– Putem vorbi? întrebă ea.

– Sigur că da. Simte-te ca acasă. Pe aici nu-i nevoie de invitații. Gesticulă să se așeze pe canapea. Jackie intră în sufrageria rustică, admirând pereții îmbrăcați în lambriuri maiestuoase de cedru și mobilierul sculptat manual. Își lăsă carnețelul pe cufărul mare de lemn care servea drept măsuță pentru cafea.

După ce Jackie luă loc, Tanner se așeză lângă ea, sprijinindu-și cizmele de masă, undeva aproape de carnețelul ei. Se uită șocată la picioarele lui lungi, până când privirea i se fixă asupra

cizmelor. „Picioarele pe mobilă?!“. Să îndrăznească oare să-i atragă atenția pentru lipsa de politețe? Cu toate că era pe teritoriul lui? „În nici un caz!“.

– Am telefonat la gară în legătură cu agenda ta. Am verificat și camioneta. Nimic. Nici Willy n-a văzut-o. Dar sunt sigur c-o să apară.

– Mulțumesc că ai încercat, îi răspunse ea.

– Deci, la ce te-ai gândit? întrebă el și-și schimbă poziția. Se afundă adânc între pernițe, făcând-o să alunece inevitabil spre el. Când se atinse de brațul lui puternic și bronzat, un fior cald o străbătu.

Jackie se îndepărtă. Cu un deget, își dădu o șuviță de păr după ureche, un tic nervos pe care crezuse că reușise să-l stăpânească. Abia își recăpătă calmul și Tanner își schimbă din nou poziția. Și, din nou, mișcarea lui o propulsă spre el. Dumnezeu era neîndurător! Se așeză înadins la marginea canapelei, încercând să descopere jocul pe care îl făcea Tanner.

– Aș vrea să discutăm despre lecțiile zilnice pe care urmează să le predau gemenilor, rosti ea calmă, în ciuda amețitoarei apropieri.

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce eu?

– Ești tatăl lor.

– Dar nu eu te-am angajat, ci Willy.

– Deci, continui să nu fii de acord?

– Să spunem că sunt puțin îngrijorat. Faptul că ești aici ar putea să-i facă pe gemeni să creadă că e ceva în neregulă cu ei. Nu sunt copii răi, să știi. Trebuie doar puțin… șlefuiți.

– Desigur. La fel ca majoritatea copiilor.

– N-a fost ideea mea, să știi.

Jackie își opri o mică încruntătură.

– Ar trebui să discut toate astea cu Willy și nu cu tine? Se ridică, însă el o prinse de braț cu mâna lui mare, așezând-o la loc pe canapea.

– Nu. Tanner se lasă și mai confortabil pe spate și-și încrucișă picioarele mult prea lungi, așezându-le pe cufărul care servea drept masă pentru cafea.

– De ce nu? întrebă ea, iritată de răspunsurile lui incoerente.

– Pentru că Willy are planuri în seara asta.

– Planuri?

– Are o prietenă în oraș. Hai să lămurim câteva lucruri. Willy gătește și mă ajută cu gemenii. Dar în afară de asta, este un bărbat liber.

– Dar tu?

– Ce-i cu mine?

– Nici o, hm… prietenă?

– Nu-i pentru mine. Eu sunt mulțumit cu viața mea, așa cum este. Nu mă deranjează că sunt singur. Cuvintele lui sunau aparent natural, însă Jackie știa că povestea era mai lungă de atât. Dureros de lungă. Dar tu?

– Oh, eu îmi petrec majoritatea timpului lucrând. Spera ca el să nu fi observat tonul sec al vocii ei. În cazul acesta, continuă ea, cred că, până la urmă, n-ai de ales și va trebui să asculți despre lecția gemenilor din seara aceasta.

Tanner strânse din ochi și-și încrucișă brațele peste pieptul lat.

– Bine, te ascult.

– În primul rând, trebuie să-ți desfaci brațele, îl însărcină Jackie. Se aplecă peste el și-i aranjă mâinile vânjoase pe lângă corp.

– Ce… Se uită la mâinile ei, care le țineau jos pe ale lui.

– Faptul că-ți ții brațele în felul acela arată că nu ești deschis în fața discuției acesteia. Este vorba despre limbajul corpului tău.

Când crezu de cuviință, se îndepărtă. Apoi își luă carnețelul. Bine, pentru următoarele zile, mă voi concentra asupra interacțiunilor sociale. Și asupra interacțiunilor cu prietenii, care probabil că sunt foarte importante pentru tine, din cauza incidentului cu arma.

– Văd că tata ți-a povestit totul. Atunci, ar trebui să știi și că băieții Peterson nu le sunt prieteni, izbucni Tanner, lăsând să se vadă proasta dispoziție în care se găsea. Vru să-și încrucișeze din nou brațele, dar își dădu seama la jumătatea drumului și se opri. Își lăsă mâinile să cadă moi pe lângă el. Jackie îl privi aprobator. Un semn foarte bun, decise ea.

– De acord, spuse ea, punct pentru tine. Dar nu-i adevărat că Max tocmai s-a bătut la școală?

– A avut un motiv foarte întemeiat, sări Tanner.

– Nu vrei să mi-l împărtășești și mie?

– Un alt Peterson. L-a tachinat pe Max în legătură cu faptul că nu are mamă. Nu încurajez bătăile, nu-ți face griji, dar Max și-a apărat familia. Iar în ceea ce-o privește pe Amanda, nu sunt orb. Sunt conștient că timpul trece foarte repede și că, în câțiva ani, va fi o adolescentă și asta va aduce un nou set de probleme. Tanner vorbea în defensivă, scoțând la iveală întreaga lui frustrare.

Își ridică privirea spre ventilatorul care se rotea în tavan, deasupra lambriurilor de lemn. Cu o mână își frecă sprâncenele și închise ochii.

– Îmi pare rău. Cred că în ultima vreme am ajuns la limită.

– Eu… eu n-am vrut să forțez nota, spuse Jackie.

– E mai bine că acum știi ce se întâmplă. Se împlinesc aproape doi ani de când mi-am pierdut soția, pe Marcy. De atunci, ne este foarte greu tuturor.

Jackie decise că era momentul să abordeze un subiect mai dificil.

– Este ceva ce ar trebui să știu despre moartea lui Marcy? Ca să nu fac sau să nu spun ceva care să-i supere pe copii?

Tanner își așează mâinile la ceafă și oftă îngrijorat. Îi răspunse în cele din urmă, privind-o gânditor:

– Nu. Nu cred. Vreau să spun, ei știu că a murit într-un accident, dar nu cunosc restul.

– Și ce înseamnă restul? Jackie rosti întrebarea, înainte de a-și putea tempera curiozitatea.

Tanner ezită.

– Ei bine, ca să scurtăm o poveste lungă, Marcy și cu mine ne-am căsătorit de foarte tineri și gemenii au venit pe lume nouă luni mai târziu. În afară de mine, ea nu avea pe nimeni care s-o ajute, iar eu eram tot timpul ocupat cu ferma. Și oricum, nu prea știam mare lucru despre cum se îngrijesc nou-născuții. Ne-am depărtat unul de celălalt. Și am încetat să mai vorbim unul cu celălalt. Apoi, într-o noapte, mi-a spus că s-ar putea să fie însărcinată din nou. Iar eu i-am spus că noi nu puteam pune lucrurile cap la cap nici așa cum erau și am început să ne certăm. Apoi, a fugit afară, s-a urcat în camionetă… Se opri pentru un moment, încercând să-și controleze emoțiile. Nu cred c-am să mi-o iert vreodată.

Inima lui Jackie fu cuprinsă de tristețe, văzându-l pe Tanner tăcut și încordat, făcând evident tot ce-i stătea în putință să nu cedeze nervos. Își impuse să nu spună nimic, până când liniștea fu întreruptă brusc de zgomotul unor cizme de cowboy.

Willy apăru în pragul ușii, purtând un Stetson nou, aranjat ușor într-o parte.

– Amanda și Max sunt în pătuțurile lor și sforăie deja. Nu mă așteptați. Își ridică pălăria spre Jackie și plecă fluierând.

Când rămaseră din nou singuri, Tanner vorbi primul:

– Ar trebui să-i spună cineva că este prea bătrân ca să se mai distreze așa de mult.

Jackie nu-și putea da seama dacă glumise sau nu.

– Eu cred că este minunat că tatăl tău are pe cineva special în viața lui.

– Și eu, recunoscu Tanner ridicând din umeri. De fapt, îi tot spun s-o ia în căsătorie. Dar el o ține una și bună că nu. Spune că dacă este cineva care are nevoie să se recăsătorească, acela sunt eu. Dar se înșală.

– Să înțeleg că este văduv?

Tanner încuviință din cap.

– Da, de prea mult timp. Nu mi-o amintesc cu adevărat pe mama. El a făcut tot ce a putut ca să mă civilizeze, dar nu sunt sigur că a reușit.

Auzind vorbele lui Tanner, Jackie zâmbi.

– Willy are aceeași părere ca și tine? Despre căsătorie?

– Nu cred. De fapt, cred că i-ar plăcea să se stabilească la casa lui, să-și trăiască propria viață, dar…

– Dar ce?

Tanner oftă.

– Cred că s-ar simți ca și cum ne-ar abandona pe gemeni și pe mine.

– Așa ar fi?

– Aș putea spune c-am devenit dependent de bătrân. Dar trebuie să facă așa cum este mai bine pentru el. Și Ella n-o să-l aștepte o veșnicie, sau cel puțin așa susține.

Tanner schimbă brusc subiectul.

– Ei bine, dacă am terminat aici, mai am de dat câteva telefoane din biroul meu. Simte-te liberă să stai și să te relaxezi.

– Oh, eu nu mă relaxez aproape niciodată. De fapt, am un alt proiect la care am început să lucrez. O nouă carte despre etichetă… pentru copii.

– Cu siguranță, muncești foarte mult.

– Aș putea spune același lucru și despre tine.

– Ei bine, n-am prea des șansa să-mi odihnesc picioarele. Dar va trebui. Pe aici, trebuie să-ți rezervi timp să te odihnești din când în când. Nu-mi imaginez cum altfel aș putea încerca să scot o vacă dintr-o mlaștină, în mijlocul unui uragan, fără să fi dormit câteva ore bune.

– O să țin minte asta pentru data viitoare când mă voi găsi într-o mlaștină. Cu sau fără vacă, răspunse ea, zâmbind malițios.

– Pe aici, necazurile vin mai des decât ai crede. O fermă în care se lucrează poate fi un loc foarte periculos, spuse el și plecă.

Din punctul de vedere al inimii ei, și Tanner Avery putea fi un bărbat periculos, credea Jackie. Învățase deja – și nu cu frumosul – să nu aibă de-a face cu un bărbat atât de prins cu munca sa, încât să-i ignore pe cei dragi. Dar și ea însăși se dedicase în ultima vreme propriei cariere. Ce altceva ar fi putut să facă, având în vedere brusca indiferență a lui Derrick față de ea?

În orice caz, nu avea de gând să cedeze indiscutabilei ei atracții pentru Tanner. Un bărbat care-și pierduse soția într-un accident tragic, și ale cărui câteva cuvinte în legătură cu subiectul acesta nu-i lăsaseră nici o îndoială că încă nu se împăcase cu ideea.

Capitolul 4

Tanner privi lung biroul său din lemn de stejar și începu să scotocească prin hârtiile împrăștiate pe masa mare. Dar fără nici un folos. Nu se putea concentra la nimic, pentru că nu-și putea lua gândul de la ea.

Îi atrase atenția ceva roz, sub un registru. Împinse la o parte registrul negru și descoperi cartea de bune maniere a lui Jackie, cea pe care o consultase mai devreme pentru instrucțiunile cu privire la aranjatul mesei. Studie fotografia mare color de pe coperta din spate, apoi citi scurta, dar notabila ei biografie și trecu în grabă la cuprins.

Un titlu îi sări în ochi: „Întrebări personale și cum să nu le adresezi". Evident, ea însăși nu-și urmase propriul sfat, se gândi el cu ciudă. Și totuși, cum reușise oare să-l determine să vorbească despre trecutul lui?!

Lăsă cartea pe birou și se gândi din nou la scurta lor întâlnire de mai devreme și la ce spusese despre Marcy. La început, încercase să scape de Jackie comportându-se cât de nesuferit și de nepoliticos putuse. Mai întâi se trântise pe canapea, lângă ea, când în încăpere erau o mulțime de alte locuri în care se putea

așeza. Și apoi, își proptise picioarele de cufărul cel vechi al cărui scop era să fie folosit ca masă pentru cafea. Putea jura că o văzuse scuturându-se, dar nu îndrăznise să spună nici un cuvânt.

În ciuda curiozității în privința ei – și nu era mai mult de atât – știa suficient încât să se păstreze la distanță. Nu-l deranja faptul că-i învăța pe copii să se comporte cum se cuvine, atâta timp cât asta nu însemna să-i pună să-și schimbe practicele flanele și salopetele cu rochii sofisticate de bal și cu niște costume în miniatură. Chiar dacă Amanda și Max începuseră să se obișnuiască s-o aibă pe Jackie în preajmă, Tanner nu era încă sigur dacă era un lucru bun.

– S-a terminat cu jocurile, domnișoară Jackie Taylor, murmură Tanner. Nu vroia ca Jackie să-l urmărească, să-i pună prea multe întrebări, făcându-l să simtă anumite lucruri, când el știa prea bine că ele nu duceau nicăieri. Și n-avea nevoie de distragere. Willy o angajase cu un scop, și acesta trebuie să fi fost.

***

Jackie nu crezuse niciodată cu adevărat că în zorii zilei cocoșii cântă, până în dimineața următoare, când unul se hotărî să-și deschidă pliscul tocmai sub fereastra dormitorului ei. Deschise somnoroasă un ochi și se concentră încetul cu încetul la cifrele ceasului cu alarmă care străluceau verzi în camera întunecoasă.

– Patru patruzeci și cinci?! Cred că glumești! Nu putea nega că dormise bine în confortabilul pat cu baldachin, dar cu toate astea nu se putea hotărî să se trezească, nu atât de devreme. Se întinse sub pătură, până când picioarele ei atinseră ceva cald, rotund și păros, la celălalt capăt al patului.

Un schelălăit brusc și asurzitor umplu încăperea, apoi simți că ceva o ciupește de degetele de la picioare. Lui Jackie îi scăpă,

la rândul ei, un țipăt care-ți înghețа sângele în vene și-și strânse picioarele sub ea. Asta avu ca urmare un alt schelălăit al orătaniei, determinând-o și pe ea să țipe din nou. Își trase păturile până sub bărbie, într-o tentativă de a se apăra de pocitania păroasă care o pândea în întuneric.

Ușa dormitorului se trânti de perete și încăperea fu inundată de lumina de pe hol. Văzând silueta lui Tanner în pragul ușii, Jackie sări din pat direct în brațele lui. Cu o mână încleștată în jurul mijlocului lui, ca măsură de protecție, arătă frenetic spre pat.

– Este în pat! Este în pat!

– Ce este? Un scorpion? Un șarpe?

– Nu știu!

– Ce s-a întâmplat?

– A… a început să mă muște! Și, și…

– Ce-ar fi să facem puțină lumină aici și să vedem ce se întâmplă? Tanner bâjbâi pe întuneric după întrerupător, până îl găsi. Camera se lumină și Jackie se uită strâmb, adaptându-se la contrastul de luminozitate, până când își dădu seama că trebuia să înfrunte arătarea. Își îngropă fața la pieptul ferm și dezgolit al lui Tanner.

– Ce este? Tot acolo e? întrebă în cele din urmă, temătoare. Cu brațul strâns în jurul ei, Tanner stătea drept și neclintit. Izbucni într-un râs zgomotos, care rezona undeva în pieptul său.

– E doar Boomer. Tanner o strânse ușor de umeri și o întoarse încet cu fața spre pat. Ea își acoperi ochii cu mâinile.

– Nu pot să mă uit, spuse ea. Simțea încă trupul lui îmbrățișând-o. Simțea și cum mâinile lui puternice o strângeau de încheieturi. Cu grijă, Tanner îi luă la o parte mâinile de pe față, așezându-i-le pe lângă corp. În cele din urmă, Jackie deschise ochii.

– Încă un porc? întrebă ea.

– Încă un purceluș burtos, ca să fiu mai exact. Masculul.

– În pat cu mine?!

– Mda.

– Toată noaptea?

– Probabil. El crede că ăsta e patul lui.

– Animalul… animalul ăsta are propriul lui pat?!

– N-am spus asta. De fapt, Boomer n-ar trebui să fie aici. Tanner eliberă încheieturile lui Jackie și se îndreptă spre animalul care acum rămăsese stăpân în pat. Îl luă ușor în brațe și-l puse pe podea. Apoi Boomer se năpusti afară din cameră.

Acum, că nu-l mai avea pe Tanner lângă ea, Jackie se sprijini de pragul ușii.

– Cum a ajuns aici?

– Bună întrebare!

– Și, oricum, câte arătări dintr-astea aveți pe aici?!

– Doar două. Daisy a fătat, îți aduci aminte? Ultima dată când am verificat, era nevoie de doi ca să…

– Dansezi tangou. Dacă porcii dansează tangou. Își îndepărtă de pe față o șuviță încurcată de păr, ca să poată avea o imagine mai clară a lui Tanner în boxerii care se mulau mult prea intim de el.

– Ei bine, cu siguranță că nu mă așteptam să mă trezesc cu unul în pat.

– Sunt convins că nici el nu se aștepta să se trezească în pat cu tine.

– Eu tot nu înțeleg cum a ajuns aici. Vreau să spun, am închis ușa aseară. Willy era plecat și copiii dormeau. Singura persoană care nu se culcase încă erai tu. Jackie închise gura și se gândi la discuția lor despre copii, cu o seară în urmă. Devenea din ce în ce mai clar faptul că nu o dorea acolo. Mai mult decât crezuse ea până atunci.

– A fost josnic, spuse în cele din urmă, trăgând protector de cămașa de noapte.

– Ce vrei să spui?

– Dacă îți dorești chiar atât de mult să plec, atunci spune-mi. Dar farsele astea nu sunt cinstite și nici amuzante.

– Hm?!

Tanner se sprijini de unul dintre stâlpii patului.

– Oh, fii serios! Cocoșul cântă tocmai sub fereastra mea? Și poanta cu porcul-sub-plapumă? Încerci cumva să mă gonești de la ferma ta sau ce?

– Așadar, tu crezi că eu am făcut asta? Tonul vocii era calm, dar ochii lui aruncau flăcări.

Pipăi nervoasă fundița de la gulerul cămășii de noapte, chinuită de remușcări în legătură cu teoria pe care tocmai o emisese.

– N-ai fost tu? întrebă ea smerită.

– Dintre toate nenorocitele de… începu el, dar apoi se opri și începu să râdă. Nu n-am fost eu. Dar cred că știu cine. Privirea lui se fixă undeva în spatele ei.

Când simți că ceva o trage de cămașa de noapte, Jackie se uită în jos și zări o față angelică ițindu-se la ea.

– Ați dormit bine cu Boomer? întrebă Amanda cu inocență.

Tanner făcu un pas înainte și se opri lângă Jackie. Se aplecă și-și așeză mâinile pe genunchi.

– Scumpo, tu l-ai adus pe Boomer aici?

Amanda încuviință din cap.

– Când?

– Noaptea trecută.

– Cum așa?

– Acesta e locul în care stă el. Îi era dor de patul lui.

– Ah, scumpo, am mai discutat despre asta. Am cheltuit o mulțime de bani și de timp cu dresarea porcilor ăstora. Sunt

animale de casă, nu oameni, mai ții minte? Aceasta este camera domnișoarei Taylor. Promite-mi că n-o să mai faci asta.

– Nu vroiam decât să fiu de ajutor.

– Înțeleg asta. Dar de acum încolo, locul lui este în țarc. Acum, du-te și trezește-l pe fratele tău. Avem sarcini de îndeplinit.

Amanda făcu o față mirată și străbătu holul.

– Sarcini?! La ora cinci dimineața?! întrebă Jackie.

– Animalele trebuie să mănânce. Dar, te rog, încearcă să te culci înapoi.

– Nu cred că o să pot. Inima ei care încă palpita se ocupa special de asta. Dar oare palpita din cauza oaspetelui neinvitat sau din cauza priveliștii lui Tanner purtând doar boxerii aceia mulați? Jackie alungă senzualul gând al corpului lui puternic lipit de al ei și adulmecă mirosul de cafea proaspătă și tare care venea dinspre bucătărie.

– Acum mi-ar prinde bine o cafea.

– Willy prepară cea mai bună cafea. Tanner privi cămașa ei de noapte și dintr-o dată conștientiză indecența hainelor lor. Ochii lui alergară dintr-un colț al camerei într-altul, în încercarea zadarnică de a se uita oriunde în afară de ea.

– Eu… Ar fi mai bine să mă duc să văd ce fac gemenii.

Jackie trase și mai tare de cămașa de noapte și strânse din brațe când Tanner trecu pe lângă ea. Se opri în pragul ușii.

– Ai nevoie de ceva?

„Oh, Dumnezeule, da!“, ar fi vrut să strige.

– Nu, mulțumesc. Sunt bine.

Odată ce Tanner ieși din raza ei vizuală, închise ușa și se sprijini cu spatele de ea. Se jucă absentă cu fundița de la gulerul cămășii de noapte, până când se descusu și-i sări în mână. O

strânse cu putere. Era numai cinci dimineața și era deja dărâmată la vederea din întâmplare a unui bărbat sexy și aproape dezbrăcat. Oare ce se întâmpla cu ea?!

***

Cu ceașca în mână, Jackie stătea lângă chiuvetă sorbindu-și cafeaua și privind pe fereastra înrămată de perdelușe în carouri albe și roșii. Privea cum gemenii intrau și ieșeau din hambar, îndeplinind așa-numitele sarcini pe care le aveau niște copii la o fermă, când abia se crăpa de ziuă.

Ce viață pentru un copil, se gândi ea. Era cu siguranță un ecou al suferinței pe care i-o adusese micuței Jackie existența ca într-un acvariu, la Washington D.C.. Aici nu erau blițurile aparatelor de fotografiat și nici un reporter de mondenități nu scria despre tine. Gândindu-se la Washington D.C., își stabili să-și amintească să-i telefoneze asistentei ei, Alice, mai târziu, în dimineața aceea.

O sporovăială exaltată umplu în curând aerul din jurul ei și Jackie se întoarse ca să-i vadă pe Amanda și pe Max năpustindu-se în bucătărie remorcați de Willy.

– V-ați spălat pe mâini, da? îi întrebă Willy.

Cei doi încuviințară din cap și-și luară farfurii și linguri, cât timp Willy își umplu o ceașcă de cafea. Gemenii se întoarseră, se pregătiră să se așeze la masă, însă Jackie își drese vocea.

– Ce-am uitat? întrebă Amanda.

– Adulții iau primii loc, mai țineți minte? întrebă Jackie.

Înainte să se așeze, copiii așteptară plini de neastâmpăr ca Jackie și Willy să-și tragă și ei scaunele.

– Chiar că e muncă grea să fii politicos, spuse Max.

– Nu va trebui să fie întotdeauna așa, dar este un exercițiu bun. Nu trebuie decât să știți lucrurile acestea, pentru evenimentele sociale, spuse Jackie.

– Și Căpșu-Fest este un eveniment social? întrebă Amanda.

– Căpșu-Fest? Jackie își îndreptă privirea spre Willy.

– Festivalul Căpșunilor din Butterfield, îi răspunse Willy. Începe în câteva zile. Se desfășoară la sfârșitul săptămânii viitoare. Rodeo. Distracții. Paradă. Și mai este și o întrecere cu butoaie și apoi dans, în ultima seară.

– Acolo a întâlnit-o bunicul pe Ella, anul trecut. La dans. Pfui! îl tachină Max.

– Presupun că ați auzit deja despre Ella, hm? întrebă stânjenit Willy.

– Pare foarte drăguță.

– Sunt de acord! interveni Max. Astăzi ne duce pe toți la Waterfall Canyon!

– Este un parc acvatic. O să vă descurcați aici singură, cât timp o să fim plecați? întrebă Willy.

– Oh, sigur că da. Am o mulțime de lucruri de făcut.

– Vroiam să vină și Tanner cu noi, dar are foarte mult de lucru și a trebuit să renunțe. Este de-a dreptul inteligent în ceea ce privește majoritatea lucrurilor, dar nu știe când să lase munca la o parte. De aproape doi ani este așa.

Willy ridică o sprânceană grizonantă și stufoasă spre Jackie și ea înțelese imediat ce încerca să spună. Vrusese să spună de când murise Marcy. Având grijă să-și controleze cuvintele, Jackie continuă conversația începută de Willy.

– Atâta muncă și nici urmă de distracție? Mie îmi sună mai degrabă a pedeapsă.

– Îi puteți spune și așa. I-ați mai putea spune și prostie.

Gândurile lui Jackie fură întrerupte de un zgomot de pași. Privi peste umăr și-l văzu pe Tanner umplându-și o ceașcă mare de cafea neagră. Se întoarse la loc și schimbă cu Willy o scurtă privire vinovată. Bătrânul mormăi și-și puse cana pe masă cu o bubuitură. Jackie auzi cum Tanner traversă bucătăria și se opri exact în spatele ei. Putea simți cum furia iradia din toată ființa lui. Se îndreptă, întrebându-se cât de mult auzise.

– Domnișoară Taylor, cred că ar fi bine să discutăm, spuse el.

Se părea că auzise întreaga conversație. Și judecând după tonul vocii lui, nu-i plăcuse deloc.

– În sufragerie, vă rog, adăugă Tanner.

– Desigur, răspunse ea și-l urmă. Abia dacă trecuseră primele ore ale dimineții și reușise deja să-l scoată din sărite pe bărbatul acesta. Își înghesui mâinile în buzunarele pantalonilor ei scurți albi.

– Tanner, îmi cer scuze dacă am depășit măsura. Tatăl tău și cu mine aveam doar o discuție inocentă și…

– S-a transformat în ceva care nu te privește. Ți-am spus deja tot ce trebuia să știi, aseară. Ești aici ca să-ți faci meseria… nu să discuți despre viața mea personală.

Jackie își îndreptă umerii.

– Ce vrei să spui?

– Va trebui să te concediez…

– Să mă concediezi?! Dar n-am vrut să…

– Sunt sigur că n-ai vrut..

– Mi-ar face plăcere să rămân. Am un termen limită pentru cartea aceasta și nu voi reuși fără ajutorul tău. Al copiilor tăi, vreau să spun. Aș fi pierdută fără ei.

Willy intră în cameră și se opri între ei.

– Oare am auzit bine?! Tocmai ai spus că vrei s-o concediezi?! Nu poți s-o concediezi! Willy îl privi pe fiul său pe sub sprâncene, cu ochi micșorați și furioși.

– Pe naiba, nu pot! Privirea fioroasă din ochii lui Tanner nu părea să-l sperie însă pe bătrân. Văzându-i pe cei doi bărbați temperamentali înfruntându-se, Jackie își dădea seama că erau, evident, făcuți din același aluat.

– Nu poți s-o concediezi, pentru că n-ai angajat-o tu! Willy își înfipse un deget osos în pieptul fiului său.

– Ah, nu începe acum cu asta! Sunt copiii mei. Eu sunt cel care decide ce se întâmplă cu ei. O să-i plătesc onorariul pe care-l pretinde, dacă pentru asta îți faci griji.

– Banii n-or să te ajute de data aceasta, fiule. Domnișoara Jackie și cu mine am făcut o înțelegere.

Tanner se uită la Jackie.

– Ce fel de înțelegere?

– Ea îi instruiește pe copii cu privire la bunele maniere și are parte de liniște și pace pentru câteva zile ca să poată lucra la ultima ei carte. Asta, și o lecție-două de călărie de la tine.

Privirea întrebătoare a lui Tanner se întoarse din nou spre Jackie. Ea încuviință din cap, cerându-și aproape scuze.

– Are dreptate. Aceasta a fost înțelegerea noastră.

– Așa că n-o poți concedia, pentru că oricum, de la bun început, nu aș fi plătit-o.

– Poate că n-am cum s-o concediez, dar nu poate rămâne aici.

Asemenea unui taur, Willy luă o poziție de atac și fornăi pe nas. Înainte ca Jackie să poată răspunde, cerându-le să înceteze să mai discute ca și când n-ar fi fost în cameră, Amanda se năpusti înăuntru și-și încleștă brațele în jurul taliei ei.

– Trebuie să rămână! Te rog, nu putem s-o păstrăm? O să fim cuminți! scânci Amanda. Strângea mijlocul lui Jackie într-o îmbrățișare ca de urs. Max stătea în pragul ușii, urmărind în liniște scena.

– Scumpo, o întrerupse Tanner, ea nu este un animal care are nevoie de adăpost. Trebuie să plece la ea acasă.

– De ce? întrebă Max din pragul ușii. N-o să mă mai bat la școală. Las-o să rămână!

– Max! Și tu?! întrebă Tanner, apoi o privi aspru pe Jackie. Vezi ce-ai făcut?

– Ce-am făcut? întrebă Jackie, mângâind părul fetiței.

– Ești aici de o zi și i-ai și făcut să se îndrăgostească de tine. Acum, ce-ar trebui să fac?

– Las-o doar să rămână, tată. Max traversă încăperea și se așeză lângă Jackie. Willy li se alătură și el.

– Max, credeam că tu ești împotrivă.

– Eram, dar… oftă băiatul.

– Dar ce?

– Iisuse, este aici doar de ieri, dar acum te vedem mai des. Mult mai des, explică Max, iar sora lui încuviință din cap. De obicei lucrezi atât de mult, încât e ca și cum n-ai vrea să fii cu noi.

Jackie rămase uluită la auzul cuvintelor sincere ale lui Max, care părură să-l rănească pe Tanner mai puternic decât ar fi putut-o face orice lovitură fizică. De acolo de unde stătea, crezu că-i vede inima frângându-se.

***

Stând pe pat, Jackie apăsă tasta de salvare a laptopului și părăsi programul de editare. După o oră de încercări, încă nu

reușise să se concentreze asupra cuvintelor pe care le culesese. Și cum ar fi putut, când nu se gândise decât la Tanner și la cum ieșise ca o furtună din casă, mai devreme?

Închise laptopul. Își amintea durerea care-i întunecase chipul, înainte să iasă din casă. Cu siguranță, Max atinsese o coardă sensibilă când spusese că tatăl lui nu-și petrecea suficient timp cu ei. Nu se putea abține să nu se simtă vinovată, în parte, pentru tot ce se întâmplase. Se întreba cum de reușise să provoace atâtea dezastre într-un timp așa de scurt. Dacă nu altceva, îi datora lui Tanner scuze. Se decise că trebuia să fie undeva, la fermă. Nu putea să se mai lase pradă remușcărilor nici un minut în plus.

Încălță sandalele și se aventură spre grajd. Se opri la intrarea în pasajul principal și spionă rândurile de boxe pentru cai. O voce scăzută monologa dintr-una din boxe.

Înaintă până în intervalul central, condusă de vocea profundă. Îl găsi pe Tanner muncind din greu, mormăind blând în timp ce termina de fixat o potcoavă. Calul îi răspunse nechezând. Jackie admiră părul maro și strălucitor, pătat cu alb, ca și cum însăși Mama Natură îl pictase cu pensula ei.

– Este frumos, spuse ea, sprijinindu-se de ușa boxei. Privirea ei insistentă trecu de la animal la Tanner.

– Este o „ea“, ripostă el.

– Scuze. Și îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme, în casă… am încălcat promisiunea pe care ți-am făcut-o.

Tanner continuă să inspecteze copita. Aparent mulțumit de rezultate, puse jos piciorul din spate al calului. Apoi își adună uneltele de fierărie și se ridică.

– Și care era promisiunea?

– Am promis să nu mă amestec în viața ta. Dar se pare că tocmai asta am făcut, și încă într-un timp record.

– Nu. N-ai făcut-o. Nu tocmai. Flacăra vie din ochii lui se domolise, de la cearta din casă. Jackie mulțumi în tăcere că vedea din nou partea mai blândă și așteptă ca el să continue.

– Uite, Willy trăncănește mereu despre felul în care fac lucrurile. Necazul este că nu-mi pot concedia propriul tată. Așa că am făcut următorul lucru care ar fi rezolvat problema.

– Ai încercat să mă concediezi pe mine.

– Ce mod mai bun de a-l întărâta pe bătrân?!

– Voi doi vă înfruntați des așa?

– Numai atunci când fiecare dintre noi vrea să se procedeze în felul său.

– Și nu cădeți de acord dacă ar trebui sau nu să rămân.

Tanner își trase pălăria peste sprâncene, evitând s-o privească.

– În orice caz, îmi tot promit mie însumi să stau mai mult cu ei. E timpul să-mi țin propriile promisiuni. Ceea ce încerc să spun este că ai făcut deja un bine aici, Jackie. Așa că n-am vorbit serios mai devreme. Sper că o să rămâi.

– Se pare că amândoi avem de câștigat din asta.

– Da.

– Cred că va trebui să rămân. La urma urmelor, încă nu mi-am primit lecția aceea de călărie. Se întoarse și intră agale în boxă, măsurând din priviri calul maro cu pete albe. Își dădu seama că Tanner venise în spatele ei, oprindu-se atât de aproape, încât putea simți pe gât respirația lui fierbinte.

– Grație faptului că Willy m-a dat cu împrumut, cred că nu voi avea de ales și va trebui să-ți dau lecția aceea de echitație.

– Pot s-o călăresc? Jackie arătă spre cal.

– Sigur. Numele ei întreg este Marshmallow Sundae – Bezea de Duminică. Dar noi îi spunem doar Marshmallow. Este destul de ușor de strunit. De aceea am cumpărat-o.

– Este un semn bun la un cal?

– Depinde pentru ce vrei calul. Contează mai multe lucruri ca să-l alegi pe cel potrivit. Vocea lui deveni aspră.

Încă în spatele ei, Tanner își odihni palmele pe șoldurile lui Jackie și-și aduse obrazul periculos de aproape de al ei. Privi peste umărul ei, admirând împreună frumusețea animalului. Jackie își păstră privirea ațintită asupra calului, dar trebui să-și folosească toată energia ca să-și împiedice genunchii să tremure.

– Și de ce are nevoie ca să fie cel potrivit? întrebă Jackie, suficient de inocent.

Mâinile lui Tanner alunecară pe mijlocul ei, strângând-o ușor. O secundă, Jackie își ținu respirația.

– Ei bine, ceea ce caut în primul rând la o iapă este inteligența. Și trebuie să aibă statura potrivită… Își puse din nou mâinile pe șoldurile ei și o întoarse, măsurând-o ostentativ.

– Altceva?

– Trebuie să mă gândesc dacă se poate acomoda cu ceilalți cai. O trase cu blândețe mai aproape.

– Înțeleg. Și dacă această iapă… se acomodează?

– Atunci, dacă pare să aibă un suflet bun, știu că va fi potrivită pentru mine.

– Ăsta este un ordin de onoare.

Tanner îi zâmbi.

– Și mai este un lucru ce trebuie luat în considerare, spuse el. Își aplecă ușor capul și-și trecu buzele peste o șuviță din părul ei.

Jackie își puse palmele pe pieptul lui, încercând cu disperare să păstreze o distanță între ei.

– Ce facem? întrebă ea, simțind atracția nestăpânită dintre ei.

Dar știa deja. Mai exact, știa ce urma să facă Tanner. Fermierul ei cel dur avea s-o sărute.

Pe măsură ce Tanner își apropia gura de a ei, Jackie se relaxă în brațele lui. Când buzele lor se atinseră, se topi toată și cedă îmbrățișării lui puternice. Avea un gust dulce și fierbinte și în toate felurile în același timp, esența lui era mai tare decât propria ei voință.

Își afundă mâinile aspre în părul ei, aplecându-i ușor capul pe spate, în dorința arzătoare de a aprofunda sărutul. Jackie gemu, simțind trupul lui puternic lipit de al ei. În sfârșit, știa cum era să se afle în brațele lui Tanner… ca în Rai. Dar un gând o făcu să se îndepărteze brusc.

Oare ce făcea?! Cum se putea implica atât de repede într-o relație?! Și nu cu nu bărbat oarecare, ci cu unul care-i era și client, pe deasupra! Își împinse mâinile în pieptul lui Tanner și întrerupse sărutul.

– Nu se poate, rosti ea pe un ton aspru.

– Știu. Îi sărută gâtul, trimițând fiori în toată ființa ei.

– Nu, vorbesc serios, reuși ea să-și adune cuvintele, încercând din răsputeri să ignore febra senzuală care-i încălzise trupul. Asta chiar nu se poate întâmpla, întări ea.

– Dar se întâmplă.

– Ei bine, trebuie să înceteze.

– Din clipa în care am văzut furoul acela din dantelă, n-am făcut nimic altceva decât să mă gândesc la tine. La naiba, chiar dinainte de asta.

Presără sărutări chinuitoare pe gâtul ei, făcând-o să-l dorească mai mult decât crezuse vreodată că e posibil. Dar lucrurile ajungeau prea departe. Jackie se dădu înapoi.

– Tanner, nu pot să fac asta. Lucrez pentru tine, îți aduci aminte? Îl fixă cu o privire insistentă și se sprijini cu spatele de peretele boxei. Își simțea genunchii tremurând.

– Înțeleg, spuse el și-și agață degetele de buzunarele de la blugi. Numai afaceri, fără plăceri. Am înțeles.

– Nu-i asta, spuse ea, furioasă că încă se mai gândea la ea în felul acela. Eu… eu, hm, am un telefon de dat, asta-i tot. Va trebui să lăsăm pe altă dată lecția de călărie.

– De acord, domnișoară Taylor. Du-te și agață-te de afaceri! Vocea lui trăda frustrarea. Și eu am treabă de făcut.

Jackie se îndreptă în grabă spre ușă, lipită de perete și mușcându-și buza. Nu-și luă însă ochii de la el, văzând că aștepta cu nerăbdare ca ea să plece. Apoi, Jackie se întoarse și o șterse de acolo.

Ieși în lumina soarelui și inspiră adânc aer proaspăt în piept. Oare unde-i fusese capul mai devreme?! Porni repede spre casă, dar nu fugi. Nu s-ar fi cuvenit ca el să creadă că-i era frică.

Ajungând în dormitorul ei, trânti ușa și se prăbuși pe pat. Își calmă nervii înainte să citească mesajele de acasă. Nimic. Formă numărul lui Alice.

– Alice? Oh, slavă Domnului că ești acasă.

– Te simți bine? Pari ca și cum n-ai putea să respiri.

– Sunt bine.

– Lucrurile stau chiar atât de rău?

– Hm, lucrurile merg bine.

– Și cum este fermierul cel colțuros? Te-a învățat câte ceva până acum?

– Pofim?!

– Știi tu, lecțiile acelea de echitație?

– Oh, așa este. Noi, hm, n-am ajuns atât de departe.

– Și ce naiba vrea să însemne asta?!

– Nimic, răspunse absentă Jackie.

– Cum sunt copiii? Se preocupă de manierele lor?

Ei bine, asta era o poveste victorioasă, numai bună de raportat.

– Copiii sunt minunați. Bunicul este grozav. Cât despre Tanner…

– Te referi la domnul Avery?

Jackie strânse din buze, dându-și seama de greșeala fatală pe care o făcuse. Nu se adresa niciodată clienților săi pe numele mic, iar Alice știa asta.

– Cum este el? E ceva special ce-ai vrea să-mi împărtășești? întrebă Alice pe un ton mult prea vesel.

– Nu, răspunse defensiv Jackie. Nu pomeni nimic despre furoul din dantelă într-adins ca s-o înnebunească pe Alice de curiozitate.

– Dar am o problemă. Mi-am pierdut agenda. M-am gândit că trebuie să știi, în caz că o găsește cineva și o expediază prin poștă la birou în următoarele câteva zile.

– Bine, am să fiu atentă.

– Se întâmplă ceva ce ar trebui să știu? întrebă cu nonșalanță Jackie.

– Doar câteva recepții pentru nunți. Vor să-și facă programare la tine pentru problemele obișnuite: cum se ține un toast, care furculiță trebuie folosită și când, cum să-și aleagă invitațiile…

– Ce elegant! Asta-i tot?

Alice oftă și făcu o pauză.

– În caz că te întrebi dacă dragul nostru Derrick a telefonat la birou, răspunsul este nu. Nu a dat telefon.

Simți cum frustrarea pune încetul cu încetul stăpânire pe ea. Doar o singură dată, Jackie vroise ca el să sune și ea să nu fie acolo. Vroise ca el să se întrebe, de data aceasta, unde era ea.

– În afară de asta, nu e plecat la nu știu ce eveniment social? întrebă Alice, întrerupându-i pledoaria.

– Credeam că e vorba doar despre afaceri, răspunse Jackie, din nou furioasă pe el. La urma urmelor, dacă Derrick Jones nu încerca să ia legătura cu ea, cum putea să se despartă oficial de el?

Capitolul 5

Tanner nu putuse să nu observe cât de tăcută fusese Jackie în timpul cinei din seara aceea. Dar apoi, toți adulții fuseseră tăcuți, în timp ce Max și Amanda le povestiseră cu entuziasm aventurile lor din parcul acvatic și vizita pe care i-o făcuseră mai devreme lui Daisy, la cabinetul doctorului Adams.

Jackie le ținuse gemenilor o lecție despre comportarea la telefon și despre cum se preiau mesajele.

Dar pe măsură ce farfuriile tuturor se goliseră, conversația își pierduse din intensitate și Jackie rămăsese încă surprinzător de tăcută. Willy nu păruse să observe, se ținea ocupat cu strânsul resturilor pe care le împacheta zgomotos în folii metalice sau de plastic. Tăcerea lui Jackie nu-i dăduse câtuși de puțin de bănuit bătrânului. Dar apoi, nu Willy fusese cel care o sărutase în hambar cu câteva ore mai devreme.

Tanner puse un bol în mașina de spălat vase și se întoarse, dând piept în piept cu Jackie care încerca să ajungă la chiuvetă ca să clătească o farfurie. Ochii ei verzi străjuiți de gene dese și lungi îi întâlniră pe ai lui. Gura ei în formă de inimă se arcui într-un zâmbet.

Ce n-ar fi făcut să simtă din nou atingerea delicioasă a gurii ei superbe! Își înfruntară privirile, până când Tanner simți că ceva îl trage de pantaloni.

– Tati, pot să mă joc la calculator? întrebă Max.

– Ai avut și așa o zi foarte lungă. N-ar trebui să te pregătești de culcare?

– Te rugăm! Doar puțin, se amestecă și Amanda. Domnișoara Taylor a spus că avem nevoie de lecții de etichetă la calculator.

Tanner îi aruncă lui Jackie o privire curioasă.

– Etichetă la calculator?!

– Bine ai venit în noul mileniu, îi zâmbi Jackie.

– Poți să participi și tu dacă vrei.

– Eu sunt primul! Max se năpusti afară din bucătărie.

– Ba nu! Eu sunt prima! Amanda fugi să-l prindă din urmă pe fratele ei.

Tanner urmări cum Jackie pune o farfurie în mașina de spălat vase. Se întoarse și-l surprinse în flagrant delict, studiind-o. Dar lui nu-i păsa. Nu se putea abține.

– În seara asta n-o să ai cum să-ți faci treaba la calculator.

– Mai vedem noi.

Încet, trecu pe lângă el și se îndreptă spre birou. Simțind căldura ei, Tanner se uită pe furiș la picioarele ei, înainte să iasă definitiv din raza lui vizuală. Își aminti că tatăl său încă mai strângea masa și se duse în bucătărie.

Din fericire, bătrânul nu-și dăduse seama ce se întâmplase. Willy fluiera vesel și curăța dulapul, străin de orice altă activitate.

– Să-nțeleg că în seara asta nu te vezi cu Ella?

– Nu. Mă pregătesc să plec la Roundup. Mă întâlnesc acolo cu băieții să bem o bere. Ella e plecată până mâine în vizită la mama ei. De aceea ne-am petrecut ziua împreună. Începu să fluiere din nou.

– O placi cu adevărat, nu-i așa, tată?

Willy întrerupse fluieratul.

– Sigur că o plac, mormăi el. De fapt, o iubesc.

Luat prin surprindere, Tanner se prăbuși pe unul dintre scaune.

– Oh, este cu adevărat o treabă serioasă! Te vei căsători cu ea, sau cum?

Willy mormăi nemulțumit în barbă și apoi se așeză în fața lui Tanner.

– Nu știu ce voi face. Trăsăturile dure ale chipului său ca de bivol se îmblânziră, ca de fiecare dată când vorbea despre Ella.

– Vreau să spun, ea își dorește tot tărăboiul. Dar eu am responsabilități aici, știi tu.

– Tată, nu-ți lăsa viața să aștepte din cauza noastră. Gemenii și cu mine ne putem descurca și singuri. Nu vreau să am și asta pe conștiință.

– Tu și conștiința ta. Willy strâmbă disprețuitor din nas. Eu credeam că lucrurile vor lua cu siguranță o altă întorsătură până acum.

– Cum așa?

– Nu mă înțelege greșit. Știi că am adorat-o pe Marcy. Dar credeam că până acum vei avea pe cineva în minte, ca viitoare soție.

– Tată, n-a trecut chiar atât de mult timp. Tanner se lăsă pe spate în scaun. În afară de asta, tu ești persoana cea mai în măsură să vorbești!

– Eu mi-am găsit o prietenă frumoasă și cumsecade. E mai mult decât pot spune despre tine.

Avea dreptate. Și Tanner ura întotdeauna când bătrânul cel încăpățânat avea dreptate.

– Dar nu fac decât să încerc să mențin ferma asta pe picioare. Știi doar. Chiar nu am timp liber.

Willy gesticulă în semn de protest.

– Femeile aproape că stau la coadă ca să iasă cu tine, dar tu pui vreodată mâna pe telefon s-o suni pe vreuna dintre ele? La naiba, nu!

– Nu-i adevărat. O duc pe Anna la dansul de la Căpșu-Fest, îi răspunse cu ciudă Tanner.

– Asta nu se pune.

– De ce nu?! E drăguță și cumsecade.

– Este verișoara Ellei. O scoți în oraș ca o favoare pentru mine, și tu o știi prea bine.

– Eu tot sunt de părere că se pune.

– Ei bine, eu sunt de părere că nu!

– O duc pe Anna la dans, și dacă asta nu se numește întâlnire, atunci nu știu ce este! Tanner se ridică și se întoarse să plece, însă nimeri față-n față cu Jackie, care stătea chiar în pragul ușii. Scânteia din ochii ei de smarald dispăru în clipa în care își înghesui mâinile în buzunarele pantalonilor ei scurți.

– Am venit doar pentru un pahar cu apă. Scoase din bufet un pahar și-l umplu în grabă cu apă de la robinet, dorindu-și să se fi putut evapora, pur și simplu.

Tensiunea din bucătărie deveni și mai apăsătoare. Tanner înghiți în sec, întrebându-se cât de mult auzise ea din conversație.

Willy își întorcea capul când în spate, când în față, de la unul la altul. Cu o privire hotărâtă și strălucitoare, ridică suspicios o sprânceană spre Tanner.

– Da – Willy bătea sacadat în masă – dacă tu consideri asta o întâlnire, atunci te înșeli amarnic. De fapt, fiule, cred că ai uitat tot ce știai despre subiectul acesta.

Tanner strânse cu putere spătarul scaunului.

– Tată, hai să nu deschidem discuția asta! Ochii lui se îndreptară rapid spre Jackie, care duse absentă paharul la gură.

Willy își micșoră ochii și pe fața lui încolți un zâmbet malefic.

– Poate ar fi mai bine să iei un curs rapid despre întâlniri. Nu-mi face nici o plăcere să te bat la cap, dar ești îngrozitor de ruginit la capitolul ăsta. Poate că domnișoara Taylor, aici de față, ar putea să-ți dea vreo câteva lecții.

Tanner își ridică privirea și văzu cum Jackie se îneacă și pune paharul pe bufet. Într-o secundă, ajunse lângă ea și o bătu ușor pe spate că s-o ajute să-și revină.

Apoi își săgetă tatăl cu o privire ucigătoare, care ar fi pus oricare alt bărbat pe fugă. Dar Willy rămase neclintit.

– Jackie are și așa o mulțime de treburi, rosti Tanner printre dinți.

– Ei bine, sunt sigur că are timp să-ți vândă câteva ponturi. Ce părere aveți? Willy privi în expectativă spre Jackie.

Ea încuviință, tușind, din cap.

– Sigur că da. Așa este cel mai bine, reuși ea să bâiguie.

Oare ce vroia să însemne asta?! Tanner era curios.

– De acord. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, aprobă Willy.

De data aceasta, bătrânul își forțase serios norocul.

– Mă duc să pregătesc gemenii de culcare, dacă nu mai aveți nici o lecție programată, domnișoară Taylor. Willy se ridică de la masă.

– Cred că am făcut destul pentru o singură zi, răspunse Jackie, recuperându-și aproape suflarea.

– Grozav. Atunci, vă las. Dacă diseară auziți afară o adunătură de bețivi proști, nu chemați șeriful. Înainte să iasă din bucătărie, Willy îi făcu lui Jackie cu ochiul.

Jackie se întoarse cu spatele la Tanner și goli paharul. Îl așeză apoi în mașina de spălat vase și se întoarse în cele din urmă cu fața la el. Putea încă citi nesiguranța în ochii ei.

– Nu-ți face griji, nu trebuie neapărat să… începu Tanner.

– Nu, cred că ți-ar prinde bine, afirmă ea hotărâtă.

– Cum?

– Ai nevoie să ieși mai des. Să întâlnești oameni noi. Ar fi spre binele tău.

– Aș prefera să fiu cu tine. Întinse cu blândețe mâinile și o cuprinse în îmbrățișarea lui. Chiar aici. Chiar acum. Asta cred eu c-ar fi cel mai bine.

– Poate cel mai bine pentru tine, spuse ea pe nerăsuflate, apoi își lăsă bărbia în jos și privi în lături.

Cuvintele ei îl apăsară. Își luă mâinile de pe ea.

– E ceva în neregulă? Am făcut ceva?

– Nu. Nicidecum. Vreau să spun doar că nu mă ocup cu chestii de genul „chiar-aici-chiar-acum". Își încrucișă brațele, mișcare ce avu ca urmare faptul că sânii i se strânseră într-un fel pe care Tanner nu putu să nu-l observe.

– Ceea ce vreau să spun este că nu-mi irosesc timpul cu cineva care nu este interesat de… viitor.

– Discuția aceasta nu este cumva prematură? La urma urmelor, nu fusese decât un singur sărut. Chiar dacă fusese un sărut care le cutremurase pământul sub picioare și le făcuse sufletele să vibreze… rămânea totuși un singur sărut.

– Poate că ție ți se pare prematur, dar eu nu-mi permit luxul de a… Se opri.

– Care lux?

Ezitând încă, îi răspunse în cele din urmă:

– De a avea o aventură, o legătură sentimentală de conjunctură.

– Dar cine a pomenit de o aventură? În afară de asta, mai întâi aș avea nevoie de lecțiile acelea despre întâlniri. După spusele tatălui meu, n-aș putea convinge nici măcar o vacă să-mi dea o copită, darmite să invit o femeie în oraș.

– Ei bine, are dreptate. Începi greșit. Se dădu un pas înapoi, dar el o prinse din nou în brațe.

– Ai vrea să-mi explici?

– Se presupune că-i faci curte unei femei înainte s-o săruți. Mie mi se pare c-ai cam sărit câțiva pași.

– Sunt dispus să învăț.

– Atunci, am să te învăț eu. De dragul lui Willy. Cu cât începi mai devreme să ieși cu femei, cu atât mai repede o să știe că o să-ți fie bine și că poate să se gândească la căsătoria cu Ella.

– Deci toate astea sunt pentru Willy?

– Pentru Willy.

– Și nu-l putem dezamăgi pe Willy, completă el, deloc convins de nobilele ei motive.

Jackie se strecură din brațele lui.

– Lasă-mă să mă duc după planul de lecții. E vremea pentru întrevederea noastră din fiecare seară. Sau ai și uitat?

– Am așteptat-o cu nerăbdare toată ziua.

În timp ce Jackie își făcu ieșirea, Tanner studie felul elegant în care își legăna corpul în mers. „Da, am așteptat asta cu nerăbdare toată ziua."

***

„Păstrează-ți calmul. Păstrează-ți calmul. Păstrează-ți calmul." Jackie repetă cuvintele tot drumul până în camera ei. Închizând ușa, își dădu seama cât de repede camera aceea mică de oaspeți devenise locul ei sacru în care se refugia de atingerea lui Tanner. Și de privirea lui insistentă. Și de tonul cald al vocii sale.

Se repezi în fața oglinzii și-și inspectă scurt ținuta. Top albastru și pantaloni scurți albi. Păr lung cu bucle rebele grație

umidității din Florida. Obrajii erau înroșiți natural, din cauza serii călduroase, nicidecum a apropierii fierbinți a lui Tanner. Nu, Dumnezeu trebuia să fie îndurător cu ea!

Cu toate că pe din afară arăta ce de obicei, inima îi tresălta de palpitații. La urma urmelor, tocmai acceptase să-i dea lui Tanner lecții despre cum să iasă cu alte femei. Gemu. Însărcinarea finală din iad.

Luă caietul cu notițe și alte câteva cărți. Avea o datorie pe care trebuia să și-o facă. Respiră adânc și ieși cu elan din cameră. Tanner Avery avea să ia niște lecții pe care să nu le poată uita niciodată.

Jackie intră în sufragerie, apoi se opri. Își dădu seama că stătea acolo singură. Se uită în jur, căutându-l pe Tanner, până când auzi acordurile slabe ale unei chitare plutind în aer. Vocea tandră și răgușită care acompania strunele o îndupleca să urmeze armonioasa melodie până la sursa ei. „Pe verandă", șopti ea. Ținând cărțile în mână, se îndreptă spre ușa principală și o deschise cu grijă.

Tanner stătea sprijinit de balustrada din lemn a verandei, cu un picior pe ultima stinghie ca să poată susține chitara cuibărită la pieptul său. Avea ochii închiși sub borul larg al Stetsonului. Fredona o melodie care te bântuia și Jackie se lăsă inundată de vocea lui răgușită de bariton.

După un ultim acord, își sprijini chitara de balustradă. Abia acum o observă stând acolo.

– Nu te-am auzit ieșind din casă, spuse el.

– N-am vrut să te întrerup.

– Nicidecum. Trupa a venit deja după Willy. Cât despre mine, nu fac decât să dau obișnuitul concert de sâmbătă seara. După ce Willy îi culcă pe gemeni, le cânt serenade de aici, de jos, ca să adoarmă.

– Ești un om cu multe talente.

– Nu. M-am apucat de chitară din plictiseală, pe când eram puști. Pe aici, cu atâtea furtuni și tornade care întrerup zile în șir curentul electic, trebuie să știi să te distrezi de unul singur, altfel înnebunești.

Văzu cărțile din brațele ei.

– E vremea pentru întâlnirea noastră?

– Și pentru o lecție particulară pentru tine, dacă ești pregătit.

– Chiar vrei să faci asta?

– Sigur, răspunse ea, încercând să pară indiferentă.

Tanner deschise larg brațele.

– Sunt numai al tău.

– Grozav, se sili să spună. Își așeză cărțile pe măsuța din lemn dintre cele două balansoare, apoi luă loc.

– Cât despre copii, aș vrea să termin mâine lecțiile cu privire la codul bunelor maniere la calculator.

– Nu se poate. Mâine este duminică, e zi de odihnă.

– Odihnă? întrebă ea, termenul fiindu-i aproape necunoscut.

– Un cowboy răspunde în fața lui Dumnezeu, a familiei și a țării. În ordinea aceasta. Dar luni după-amiaza o să fiu plecat, așa că simte-te liberă.

Jackie încuviință.

– M-am gândit să le arăt și câțiva pași de dans, pentru ocaziile speciale, cum ar fi nunțile, de exemplu.

– Vrei să-i pregătești pentru nunta lui Willy?

– N-am spus asta.

– Nici nu trebuia. În afară de asta, copiii știu deja să danseze.

– Excelent. Ce dansuri știu? Vals? Foxtrot?

– Two-step, desigur. Și dansul în linie.

– Doar atât?

– Ai încredere în mine. Atât au nevoie să știe.

– Nu crezi că este puțin cam limitat?

– Știi să dansezi two-step, domnișoară Taylor?

– Nu. Nu tocmai, recunoscu ea strâmbându-se.

– Uite, asta numesc eu limitare. Nu știi că în sălile de bal se dansează ceva foarte asemănător cu two-step?

– N-aș numi tocmai…

– Recunoaște, acum. E adevărat. Mie mi se pare că tu ești cea căreia i-ar prinde bine o lecție.

– Serios, n-am nevoie. În seara asta e vorba despre tine, nu despre mine.

– Acum nu mai este așa. E vorba despre noi, spuse Tanner.

Intră agale în casă. Un moment mai târziu apăru din nou, lăsând ușa de la intrare deschisă. Un cântec lent country se auzi dinăuntru, iar el îi întinse mâna dreaptă.

– Îmi permiteți?

– Dar, ezită ea, nu știu cum.

– După ce termin cu tine, vei ști.

Jackie ignoră nodul din gât. Încet, își strecură mâna într-a lui și se ridică din balansoar. Cu o mișcare iscusită, Tanner o cuprinse protector în brațe.

– Ține-mă așa, draga mea. O prinse de încheietura mâinii și i-o conduse blând în jurul mijlocului lui. Și apoi, eu te țin așa. Își așează mâna ușor pe gâtul ei. Iar tu îți pui cealaltă mână aici, așa, și eu stau așa. Și acum, ne legănăm ușor până când prinzi mișcarea.

Se legănară în ritmul abia șoptit al melodiei care umplea aerul. Se lăsase întunericul și veranda era luminată discret din casă. Jackie își ordonă să nu mai tremure. Dar cum putea oare să se calmeze, când Tanner o ținea în brațe în felul acela? Nu spera decât să se poată concentra la dans.

– Bine, trecem la următorul pas, spuse Tanner.

– Nu sunt pregătită, șopti ea.

– Sigur că ești pregătită. E doar un pas mărunt. Sunt lângă tine. Totul este în regulă. Nu plec nicăieri.

Jackie se luptă să se autocontroleze, însă sentimente nebănuite se născuseră în inima ei. În momentul acela, își dădu seama că nu-și dorea să fie nicăieri altundeva în lume. Se uită în ochii lui, făcându-l să înțeleagă că avea încredere în el să facă următorul pas.

– Bine, atunci. Fă un pas în spate, apoi încă unul. Nu-ți face griji, te conduc eu, îi șopti. Căldura buzelor lui o luă prin surprindere, gâdilându-i urechea. Cu o mișcare subtilă, Tanner făcu cei doi pași, ducând-o pe Jackie în spate pentru câteva note, apoi se întoarse și se dădu el însuși înapoi.

Dansară împreună pe verandă. Și acela fu momentul în care se întâmplă totul. Cumva, Tanner Avery reușise, numai cu doi pași, să intre în inima ei. În curând, încetini dansul. Se legănau, admirând luna care în seara aceea era foarte aproape de pământ. Tot timpul, Tanner fredonase acordurile lente ale melodiei.

– Așa este în fiecare noapte? murmură ea, cuibărită la pieptul lui și privind cerul.

– Poate fi. Își plimbă mîinile pe spatele ei. Vreau să spun – deveni serios și se opri din legănat – cu excepția unei nopți-două ploioase. Apoi începu din nou să se legene relaxat.

– Presupun că sunt atât de prinsă cu viața mea în Washington D.C., încât uit să apreciez lucruri ca nopțile luminate doar de lună. Odihnindu-și obrazul pe pieptul lui, râse ușor. Îți vine să crezi că de la fereastra biroului meu se văd cireși înfloriți, și cu toate acestea, trebuie să-mi amintească asistenta mea să-i privesc?

– Am sentimentul clar că muncești mult prea mult.

– Da, dar asta o să schimbe o dată ce… Auzindu-și tremurul din voce, se opri. Nu putea merge prea departe. Nu putea întrece măsura. Să-i împărtășească gândurile ei intime ar fi putut duce la o… relație și ăsta era ultimul lucru pe care și-l dorea.

– O dată ce… ce? îi șopti blând la ureche.

– Nimic. N-am vrut să spun nimic cu asta, răspunse cu toată inocența de care era în stare, retrăgându-se din brațele lui. Dar el o apropie din nou și o privi lung. Ea știa că așteptă un răspuns.

– Ei bine, vroiam să spun o dată ce… ajung acasă. Am să mă opresc și am să miros trandafirii din când în când.

– Nu asta urma să spui.

– Nu? Își schimbă privirea dinspre el.

– Ce vrei de la viață, Jackie? Nu vorbești prea mult despre tine.

– Poate că nu știu. Cuvintele îi ieșiră aproape fără să-și dea seama. Vreau să spun doar că într-o zi mi-ar plăcea să fiu căsătorită și să am copii. Asta-i tot.

– Deci, crezi că odată ce o să te întorci la Washington, o să-l găsești pe Domnul-Perfecțiune-Întruchipată?

– Nu imediat cum ajung, râse cu tristețe, apoi își acoperi repede gura. Asta cred că mi-a cam scăpat.

– Ei bine, nu te grăbi. Dar nici nu amâna prea mult. O strânse din nou în brațe și continuară să se legene. Ăsta-i singurul meu regret, murmură el.

– Ce regret? întrebă ea.

– Marcy și cu mine ne doream mai mulți copii. Într-o zi. Dar eu am ținut morțiș să așteptăm. Nu puteam face față și mai multor responsabilități atunci… și ea știa asta. Cred că de aceea era atât de supărată… în noaptea în care a avut accidentul.

Își ținea fața ridicată spre lună și tăcu.

Simțind amărăciunea din sufletul lui, Jackie își puse mâinile în jurul mijlocului său, clătinându-se și legănându-se, dorindu-și să-i poată alina durerea.

– Ai să te distrugi dacă n-o să-i dai drumul.

– Nu știu cum.

– Trebuie să vorbești cu cineva despre asta.

– Vorbesc cu tine. Ceea ce am vrut să spun este să nu aștepți prea mult ca să iei ceea ce-ți dorești. În minutul acesta, ai șansa. În următorul, nu. Eu n-am să mai am niciodată șansa aceea.

– De ce spui asta? Nu te-ai gândit nici măcar o dată să te recăsătorești?

– Pentru ce?

– Ai spus că-ți doreai mai mulți copii, într-o zi.

– Poate. Poate că nu. Chiar nu știu, Jackie…

Jackie se îndepărtă cu blândețe din îmbrățișarea lor. Tanner știu imediat că spusese ceva ce nu-i plăcuse.

Ea păstră distanța dintre ei. Tanner rămase tăcut, întrebându-se dacă mai îndrăznea să se apropie. Pentru că dacă o făcea, atunci n-ar mai fi stat pe gânduri și ar fi luat-o în brațe, în ciuda circumstanțelor. Dar din moment ce se ținea departe de el, își dădu seama că luase deja o decizie.

– Noapte bună. Mulțumesc pentru dans, rosti ea încet.

– Așteaptă. Credeam că o întânire se încheie teoretic cu un sărut. La naiba, asta fusese partea pe care o așteptase și nu vroia să renunțe fără să încerce, măcar.

– Așa este. Sărutul poate fi un mod de a încheia o întâlnire, spuse ea, intrând din nou în rolul profesoarei.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Nu-i asta partea în care ne sărutăm? Așteptă nerăbdător.

– Nu cred. N-am ieșit la o întâlnire, îți aduci aminte?

– Va trebui să remediem situația aceasta.

– Cred că ar fi mai bine să te concentrezi asupra lucrurilor pe care trebuie să le înveți. Nu uita că se apropie dansul de la Căpșu-Fest și trebuie să te prezinți onorabil în fața Annei. Înainte de asta, nu facem decât să exersăm.

Se întoarse și plecă. Până când intră în casă, Tanner rămase cu privirea ațintită asupra ei. Probabil că ea simți, pentru că se întoarse o dată, abia schițat, să se asigure că o privea.

Tanner își trase pălăria peste sprâncene. Deci, poate că domnișoara Jackie Taylor își descoperise, până la urmă, o slăbiciune pentru cowboy… Chiar dacă mai rămânea la fermă doar câteva zile…

***

Dimineața de duminică a lui Jackie se transformase deja în după-amiază. Stând în pat, încă în cămașă de noapte, se întinse după ceașca de cafea de pe noptieră. O zi de odihnă era un lucru cu care nu se putea obișnui tocmai ușor. Deja cedase tentației de a lucra la laptop, gândindu-se în schimb la Tanner. Aș! Halal odihnă!

Nici chiar lucrul la noua ei carte despre etichetă nu o putuse împiedica să mediteze la conversația cu Tanner, cu o seară în urmă. Era clar că nu era interesat de nici un fel de relație de durată. Iar Jackie nu putea să nu se gândească la biata Anna. Oare cum putea să fie atât de geloasă pe o persoană pe care n-o întâlnise și nici măcar n-o văzuse niciodată?! Nu avea absolut nici un drept să simtă așa. Tanner aranjase întâlnirea cu mult timp înainte ca ea să fie prin preajmă.

Willy și Tanner îi duseseră pe gemeni la biserică și apoi la masă, conform biletului pe care îl găsise mai devreme alături de

o ceașcă plină de cafea și de gogoșile pe care i le lăsaseră. Pe bilețel mai scria și că nu vruseseră s-o trezească.

Privea în gol spre monitorul laptopului și se legăna în mijlocul păturilor încurcate, rezultat al somnului ei agitat. Noaptea trecută, încercase din greu să-și alunge din gând imaginea lui Tanner ca să poată reuși să adoarmă. Dar apoi încântătoarea serenadă începuse din nou și strunele pline de farmec intraseră, purtate de vânt, pe fereastra ei deschisă. Știa că nu era cu putință ca Tanner să-i fi făcut ei serenada, dar cu toate acestea vocea lui profundă și melodioasă îi topise sufletul ca o căldură lichidă. Somnul întârziase să apară. Astăzi, plătea pentru asta cu vârf și îndesat. Era extenuată, încă în cămașă de noapte, luându-și cafeaua și încercând să lucreze la manuscrisul ei. Făcând orice ca să-și poată lua gândul de la el.

O flecăreală bruscă dinspre bucătărie îi dădu de înțeles că toată lumea sosise acasă. În curând se auziră pumnișori bubuind nerăbdători în ușa dormitorului ei. Știind prea bine la ce să se aștepte, lăsă repede la o parte laptopul și se pregăti de iminentul atac. Ușa se trânti de perete și Max și Amanda se năpustiră spre ea, sărind în pat și îmbrățișând-o. Vorbeau unul peste celălalt, despre micul dejun și despre festivalul ce urma să înceapă.

Willy își iți capul pe ușă. Era îmbrăcat aidoma gemenilor, cu o cămașă albastră în stil western și purta o cravată subțire.

– Acum, trupă, dați-vă jos de acolo! Lăsați femeia să respire!

– Sunt bine, strigă Jackie râzând.

– Nu pot rămâne decât câteva minute. Copiii ăștia trebuie să dezbrace hainele bune și să lucreze la etalatul animalelor, pentru Căpșu-Fest. Cât despre dumneavoastră, Willy arătă spre ea, v-ați ales cu o lecție de călărie cu Tanner, mâine după-amiază. Face parte din înțelegerea noastră. Apoi Willy dispăru și nu se mai auzi decât fluieratul lui ascuțit îndepărtându-se pe hol.

– Tati vă ia mâine la o plimbare călare? întrebă Amanda.

– Așa cred.

– Foarte bine. Cred că vă place.

Jackie făcu ochii mari și simți un junghi în stomac.

– De ce spui asta?

– De câte ori mă duc să-l văd în birou, ori se uită la poza dumneavoastră de pe carte, ori își strânge hârtiile și toate celelalte lucruri. Și tatăl meu nu face niciodată curățenie. Trebuie să fiți foarte specială.

Înainte să-i răspundă, Jackie se gândi o secundă.

– Eu n-aș folosi cuvântul „specială". Sunt un oaspete în casa voastră, asta-i tot. În plus, tatăl tău se întâlnește cu altcineva. O durea chiar și s-o spună.

– Oh, vă referiți la Anna. Max încuviință din cap. Da.

– Vine din când în când în vizită, adăugă Amanda, dar tati nu face curat sau ceva în genul ăsta pentru ea. Așa cum face pentru dumneavoastră.

– Probabil că se simte confortabil cu ea.

– Așa cred, fu de acord Amanda.

– O s-o cunoașteți la festival, spuse Max.

Jackie clătină din cap.

– Oh, nu cred c-o să merg la festival.

Gemenii protestară în cor.

– Trebuie să veniți! Vă rugăm! Îl etalăm pe Boomer! S-ar putea să câștigăm o panglică. Vă rugăm!

Jackie nu credea să se poată sili să meargă. Dar voința ei de fier nu-i descuraja câtuși de puțin pe micuți.

– Ce spuneți de două „poate" hotărâte? Este ultima mea ofertă.

Vocea ascuțită a lui Willy trimise un ultim avertisment nepoților săi, de undeva din casă. Max sări din pat și se târî afară din cameră. Înainte să plece, Amanda își sprijini capul de umărul lui Jackie.

– Sunt atât de bucuroasă că vă am, șopti ea.

Jackie alungă lacrimile care stăteau să izbucnească și o îmbrățișă.

– Și eu mă bucur că vă am pe voi.

Jackie o strânse în brațe până când fetița se desprinse și ieși.

Rămasă fără grai, Jackie încercă să dea un sens celor ce tocmai se întâmplaseră. Dar totul îi părea mult prea familiar. Amanda nu avea mamă cu care să vorbească și nici o soră cu care să creeze o legătură. Jackie înțelegea ce trebuia să simtă, probabil, fetița, dar nu o putea lăsa să se atașeze prea mult. Nu când știa că în curând trebuia să plece. Cum ar face micuța față acestei situații? Și gândindu-se mai bine, cum ar face ea însăși?

Capitolul 6

Apropiindu-se de malul eleșteului, Jackie se echilibră singură în șaua calului ei, Marshmallow. Nu trecuse decât o oră din lecția ei de echitație, și deja văzuse un peisaj și mai pitoresc al Floridei, cu livezi de portocali și cu întinse câmpii cu căpșuni. Dar partea cea mai bună era să călărească alături de Tanner. Se dovedise a fi un instructor bun și răbdător.

Tanner descălecă și veni lângă ea ca s-o ajute să coboare.

Cât timp caii păscură, Tanner și Jackie stătură unul lângă celălalt pe malul apei.

– Nu te-am văzut prea des ieri, cu excepția cinei, spuse el.

– Am scris. Și am rescris.

– Ce însemnă asta?

– Revizuire și editare. Partea dificilă.

Jackie privi dincolo de eleșteu, la o pășune cu vite. Peisajul liniștit îi permitea să se relaxeze, în sfârșit.

– Dar pentru că stau aici, totul pare mai ușor. Te-ai gândit vreodată să transformi locul acesta într-o fermă pentru oaspeți?

– Ei bine, era un vis de-al meu, odată.

– Ce s-a întâmplat?

– L-am lăsat la o parte.

– Când?

– Cam acum doi ani.

Jackie știa ce însemna asta.

– Este o perioadă lungă pentru a lăsa deoparte un vis.

– Am prea multe de făcut și așa, cum este acum.

– Dar ai putea angaja oricând ajutoare.

– Ah, la naiba, parcă ai fi Willy.

Ea zâmbi cu maliţiozitate.

– Mie îmi place Willy.

– Mie îmi placi tu.

Tanner își agăță un deget de buzunarul de la pantalonii ei și o trase înspre el, iar ea își așeză mâinile peste brațele lui musculoase.

– Nu spun decât că ar trebui să-ți urmezi visul acela din nou. Gândește-te la toți oamenii aceia încordați, care lucrează prea mult, ca mine, și care au nevoie de un loc ca acesta.

– Încetezi vreodată să vorbești despre afaceri?

– Asta fac? Se juca alene cu nasturii cămășii lui, bucurându-se de fiecare moment în brațele lui.

– Da. Asta faci tot timpul.

– Cred că mintea mea nu funcționează decât într-un singur sens.

– Și a mea la fel, dar într-unul care n-are nici o legătură cu munca. Își înclină capul, vrând s-o sărute. Iar ea era pregătită să accepte. Dar mai mult decât atât, era pregătită să-l accepte pe el. Pe de-a întregul. Însă se opri și privi dincolo de ea.

Curioasă, Jackie întoarse capul.

– Ce este?

– Vine furtuna.

Jackie se uită la norii întunecoși care umpleau încetul cu încetul orizontul.

– Deci, o să ne udăm puțin. Își concentră din nou atenția asupra buzelor lui îmbietoare.

– Oricât de mult mi-ar plăcea cum sună, spuse el, zâmbind malițios, trebuie să mergem. Nu știi cum să ții în frâu un cal înspăimântat de o furtună cu trăsnete.

O dâră de lumină străbătu cerul, urmată de un bubuit înfundat de tunet.

– Pe aici, avem un respect sănătos pentru Mama Natură, spuse el. Dar intenționez să revin asupra sărutului acesta.

– Vom vedea. Jackie îi aruncă un zâmbet șovăitor.

Pe drumul de înapoiere spre casă, Jackie zări hambarul tocmai în clipa în care prima picătură de ploaie atinse pământul. Picătura fu urmată de alta, și de încă una, până când ploaia începu să cadă. Fulgerele deveneau din ce în ce mai sălbatice, iar tunetele huruiau cu putere de pretutindeni. Jackie se concentra să-și controleze animalul, ca acesta să păstreze direcția din calea furtunii ce stătea să se dezlănțuie. Până când ajunseră în hambar, o ploaie torențială îi udă pe amândoi până la piele.

Odată adăpostiți în hambar, Tanner o ajută să descalece și apoi o conduse pe Marshmallow în boxa ei. Jackie se întoarse și se opri în dreptul ușii larg deschise. Storcându-și părul ud, privi cum ploaia deasă lovea cu putere pământul, transformându-l în noroi.

– Nu sta prea aproape de afară, cu fulgerul chiar deasupra capului, spuse Tanner din spatele ei. O luă de mână și o conduse mai înăuntru.

– Mi se pare că vom rămâne aici o vreme. Nu merită să riscăm și să alergăm până la conac.

– Vrei să spui că suntem blocați aici? Singuri? Împreună?

– Și asta te sperie? întrebă Tanner.

– Ar trebui? întrebă Jackie.

– Absolut. Un zâmbet malițios abia schițat îi traversă chipul și privirea lui insistentă se fixă înfierbântată pe sânii ei. Mai ales când porți ceva atât de ud și de mulat.

Ea privi în jos și înțelese la ce referise. Topul ei din bumbac era ud și stătea, într-adevăr, lipit de ea, lăsând să se vadă sutienul alb din dantelă. Mai rău, sfârcurile ei se treziseră sub dantela albă.

– Nu este politicos să fixezi cu privirea.

Mult prea conștientă de senzualul lui studiu, își încrucișă brațele peste piept. Dar el o prinse de încheieturile mâinilor, ducându-i-le cu blândețe la spate.

– Nu. Lasă-mă să te văd.

Cu mâinile prinse la spate, nu putea face altceva decât să-l lase s-o privească după pofta inimii.

– Haide, îi spuse el. O întoarse, ținând-o încă de încheieturi și o ghidă ușor spre celălalt capăt al hambarului. O poziționă în fața unei scări mobile care ducea în podul cu fân.

– Urcă.

– Vrei să mă sui acolo?

– Nu-ți face giji, sunt chiar în spatele tău. Doar n-o să ratez priveliștea. Îi eliberă mâinile ca să se poată urca. Cu Tanner în spatele ei, reuși cu greu să ajungă sus. O trase într-o căpiță de fân de la celălalt capăt al podului.

– Crezi că-i o idee bună? întrebă ea, în timp ce afară se descărcă un alt fulger.

– Da.

– Vreau să spun, n-or să-și facă griji unde suntem când vor ajunge acasă? N-or să vină să ne caute?

– Nu. Mai avem încă timp, până să se întâmple asta.

Tanner o culcă în fânul dulce-mirositor, iar ea cedă de bunăvoie dorinței lui… și a ei. Se așeză lângă ea și o strânse mai tare în brațe, făcând-o să geamă ușor de încântare.

– Deci, aici vii ca să…

– Mă gândesc, completă el și-și trecu buzele de-a lungul gâtului ei. Aici n-am făcut niciodată nimic altceva decât să mă gândesc… până acum.

Jackie se întinse și-i strânse părul în coadă de porumbel de la baza gâtului, făcându-l să tremure. Când își apropie, în cele din urmă, buzele de ale ei, fu pierdută.

Atât de pierdută, încât nu observă că-i descheia pe furiș topul. Când mâna lui aspră îi cuprinse sânul, încă apărat de dantelă, simți sub piele o dâră de furnicături de căldură topită.

Dar Jackie exploră și ea, la rândul său. Mângâie ușor sptele lui lat. Trase cămășa lui și o scoase de sub curea, permițându-și să simtă carnea lui caldă. Îl auzi gemând, pe măsură ce trasă cu unghiile conturul mușchilor lui.

Înțelegându-i aluzia, Tanner își strecură un deget sub dantela albă a sutienului ei. Îl trase ușor la o parte ca să-și poată trece liber mâna peste rotunjimea sânului ei, dezmiedându-l și mângâindu-l.

Jackie scoase un geamăt adânc, răspunzând dorinței arzătoare pe care Tanner o stârnise în ea. Cu o mișcare iscusită, el îi desfăcu închizătoarea din față de la sutien și sânii i se eliberară. De data aceasta, Tanner fu cel care gemu, când ochii lui plini de încântare și de dorință văzură priveliștea. Îi sărută unul dintre sâni. Jackie scânci, vrându-l cu totul. Mâinile ei își găsiră drumul spre șoldurile lui, apăsându-l cu putere deasupra ei.

Când el se îndepărtă brusc, ea plânse în semn de protest. Aducându-i un deget la buze, o făcu să tacă.

– Am ceva pentru noi. E în buzunarul din față. Dacă îndrăznești. Se înclină într-o parte, dându-i voie să ajungă în partea din față a blugilor săi.

Acceptând provocarea lui, își strecură curioasă mâna înauntru și căută ceva. Orice. Dar nu simți decât tăria lui împotrivindu-se materialului strâns și dur. Tanner gemu de fiecare dată când ea îl atingea.

– Nu simt nimic în buzunarul acesta.

– Este buzunarul greșit, murmură el și un zâmbet diabolic îi încolți pe față.

– De ce nu mi-ai spus?

– Poftim? Și să stric tot farmecul? Încearcă acum în celălalt. Se înclină în cealaltă parte, oferindu-și corpul.

Înainte de a ajunge la buzunarul cu pricina, Jackie își trecu ușor mâna peste pieptul lui. Scoase un pliculeț pătrat într-o folie metalică.

– Porți întotdeauna un prezervativ la îndemână, domnule Tanner?

– Niciodată… până acum. Îi făcu poznaș cu ochiul și risipi sărutări pe sâni, în sus, pe clavicule, apoi pe gât și în cele din urmă pe buze.

Tulburată de dorință, Jackie îl trase cu putere spre ea, nepăsătoare la furtuna ce se dezlănțuia afară. Ploaia răpăia pe acoperișul hambarului, fulgerele se descărcau furioase, dar ea nu era conștientă decât de el.

– Draga mea, am să explodez dacă n-o să fii a mea în următoarele două secunde, șopti Tanner. Jackie simțea același lucru.

În inerția momentului, Jackie prinse pliculețul metalic cu dinții ca să-și elibereze mâinile și să ajungă mai repede la blugii lui. Îi trase jos în grabă și… scăpă prezervativul.

– Lasă-mă să te ajut, se oferi el, ridicându-se suficient încât s-o poată vedea.

– Nu, am unghii adevărate. Mânui neîndemânatică buclucașul pliculeț care stătea în calea fericirii ei depline. Dar nici nu-l desfăcu bine, că un fulger de descărcă periculos de aproape de hambar. Jackie tresări, iar caii începură să necheze în boxele de jos. Înainte să-și dea seama ce se întâmplase, folia metalizată căzu în fân, iar prezervatizul fu proiectat în aer.

Jackie și Tanner priviră neputincioși cum zboară peste marginea podului și se aplecară exact la timp ca să-l vadă aterizând. Câteva clipe care părură nesfârșite se uitară la prezervativul care zăcea inert și prăfuit pe podeaua acoperită cu fân.

Jackie se lăsă deznădăjduită pe spate și-și acoperi cu mâinile ochii.

– Te rog, spune-mi că mai ai încă unul!

– Iubito, ce n-aș da să fi avut!

– Nu contează, spuse ea și pufăi frustrată. A fost un semn.

– Ce fel de semn? Îi trecu ușor mâna peste abdomen.

– Un semn care ne spune că suntem nebuni și că ar trebui să ne oprim înainte de-a fi prea târziu. Încă un fulger străpunse cerul, făcând-o să pară și mai frivolă încă. Se ridică și-și încheie sutienul.

– Ah, la naiba, eu nu cred în semne. Cred că te folosești de asta ca scuză ca să ne oprim.

– Se poate, recunoscu ea.

– De ce? întrebă el.

– Poate că mi-a venit mintea la cap.

– În legătură cu ce?

– Ar fi o greșeală, Tanner.

Tanner se lăsă pe spate în fân și gemu îndurător. Jackie își încheie la loc nasturii de la top. Era perfect conștientă că ochii lui erau ațintiți asupra ei.

– Am putea fi creativi, se oferi Tanner, sunt o mulțime de lucruri pe care le-am putea face și care nu necesită un prezervativ…

– Nu.

– Am putea încerca.

– Nu cred.

– O singură încercare.

– Nici gând.

– Poate…

– Nu.

Cei doi rămaseră tăcuți. Jackie realiză că liniștea însemna și că furtuna trecea, în sfârșit.

– Cred că acum ne putem întoarce în siguranță la conac.

– Ia-o înainte. Tanner își ridică brațele și-și ascunse capul în palme. Trebuie să mă gândesc.

– Să te gândești?

– Doar atât fac aici, nu-ți aduci aminte? spuse pe un ton grav, plin de resemnare. Se așeză mai confortabil în căpița de fân și închise ochii.

– Așa este. Hotărându-se că nu mai aveau să-și spună nimic, Jackie coborî pe scara mobilă și ridică tăcută prezervativul. Știa că făcuse cel mai bun lucru oprind totul, dar pielea ei încă mai putea simți mângâierile lui senzuale și asta nu făcea deloc lucrurile mai ușoare.

Întreg corpul îi fremăta încă în locurile pe care el reușise să la atingă atât fizic, cât și emoțional. Iar acum, că în sfârșit cunoștea gustul lui Tanner Avery, nu mai vroia pe nimeni altcineva. Strecură repede prezervativul în buzunar și părăsi hambarul.

Tanner ascultă din pod, sperând s-o audă întorcându-se. Dar în hambar se lăsase o liniște apăsătoare.

Trupul lui tânjea după Jackie și nu putea face nimic în privința asta. La naiba, o mângâiase cu toată măiestria de care fusese capabil. Iar corpul ei suplu și neted îi răspunsese fără rețineri.

Buzele lui purtau încă pecetea ei dulce. Și își amintea încă felul în care frumoșii ei sâni ieșiseră liberi din dantela albă a sutienului. Imaginea aceea avea să-i rămână întipărită în minte pentru totdeauna. Dar dorința lui era mult mai mult decât fizică. În adâncul inimii, știa că o vroia în viața lui pentru tot restul zilelor. Gândul acesta îl făcu să geamă și să se cutremure. „Nu în viața asta, Tanner Avery!“, își spuse în sinea lui.

***

Jackie termină de aranjat pe umerașele din dulap ultimele rochițe și bluzițe ale Amandei. Inspectă mulțimea de haine atârnate în fața ei, mândră că reușise să pună în ordine dezastrul într-un timp atât de scurt. Faptul că fusese ocupată o ajutase să-și ia gândul de la Tanner.

Douăzeci și patru de ore. Atâta timp trecuse fără ca Jackie să-l vadă cu adevărat. Cu toate acestea, nu existase nici măcar un singur minut în care să nu fi fost în gândurile ei. Chiar și în timpul nopții, nu făcuse nimic altceva decât să se agite și să se întoarcă de pe-o parte pe alta până în zorii zilei, la țanc să poată auzi cocoșul cântând. Se întrebase în sinea ei dacă pasărea aceea blestemată avea gust de pui.

– N-am mai purtat niciodată lucrurile astea, spuse Amanda, întrerupând gândurile lui Jackie. Stătea în mijlocul camerei, defilând în pantalonii ei verzi și în bluza cu floricele.

– Le-am găsit în fundul unuia dintre sertarele tale.

– Cu siguranță, știți cum să vă îmbrăcați frumos, domnișoară Taylor.

– Mulțumesc. Jackie urmărea cum fetița își pune șosete albe curate, când îi veni o idee. Ia spune-mi, ce-ar fi să mergem împreună la cumpărături mâine, după ce termini școala? Să ne distrăm. Ar fi o zi ca între fete, în oraș. Dintr-un motiv oarecare, îi surâdea ideea de a face paradă în cizme de cowboy și în costumație western.

Ochii Amandei se aprinseră.

– Poate ne cumpărăm costume noi pentru dansul de la festival!

Inima lui Jackie tresări. Aproape că uitase de blestematul acela de festival. Acela la care Tanner va fi în brațele altei femei.

– Oh, scumpo. Știi, sunt atât de ocupată cu lucrul la carte, încât e posibil să nu pot veni la dans. Mai ales dacă asta însemna să stea singură toată seara și să-l vadă pe Tanner cotinuându-și viața, exact așa cum îl sfătuise ea.

– Aș prefera să fiu cu dumneavoastră. Trebuie să veniți. Amanda se trânti în pat. Vedeți, eu… eu… Își lăsă privirea în jos, răsucindu-și codițele de curând împletite.

– Ce este? Jackie se așeză lângă ea și-și trecu instinctiv mâna după umerii fetiței.

– Le-am cam spus prietenilor mei că dumneavoastră și tata s-ar putea să vă căsătoriți.

– Ce-ai făcut?! De ce le-ai spus asta? întrebă Jackie uimită din cale afară.

– Nu știu. Mi-a cam scăpat. Oricum, ei nu cred nimic în legătură cu dumneavoastră. Cred c-am inventat eu totul, chiar și faptul că sunteți specialistă în etichetă. Dacă nu veniți, chiar or să creadă că am născocit.

– Dar Amanda, într-adevăr ai inventat totul.

– Doar partea în care vă căsătoreați.

Care, din întâmplare, era și partea cea mai importantă, crucială, potențială aducătoare de necazuri! Amețea chiar și gândindu-se, numai, la așa ceva. Jackie încercă să găsească ceva care să aibă sens pentru o fetiță de nouă ani.

– Amanda, tatăl tău merge la dans cu Anna. N-ar trebui să le spui prietenilor tăi că eu și Tanner ne căsătorim, când el iese cu o altă femeie.

– M-am gândit la asta. Cel puțin după ce am spus-o.

– Amanda, trebuie să le spui prietenilor tăi adevărul.

– Că am crezut greșit?

– Exact.

Umerii Amandei se lăsară moi.

– Dar vor crede că am mințit în legătură cu totul. Se opri. Doar dacă nu veniți la dans. Vă rog, veniți! Își sprijini capul de Jackie și așteptă răspunsul.

Jackie o ținu în brațe și-și simți inima cuprinsă de o tandrețe nebănuită. Era ceva special la fetița aceea și un instinct maternal natural o făcu să-și dorească s-o protejeze. Chiar dacă fetița intrase de una singură în bucluc.

– Cu o condiție, tânără domnișoară, îi spuse în șoaptă, gata cu poveștile născocite.

– De acord. Atunci, o să veniți?

– Atâta timp cât vei clarifica minciuna asta cu mariajul.

– Promit.

– Atunci, ne-am înțeles.

***

În după-amiaza ce urmă, Jackie nu-și putu lua gândul de la discuția cu Amanda. Imaginează-ți! Ea căsătorindu-se cu Tanner! Oare de unde îi venise fetiței o asemenea idee?! Reînnoindu-și forțele, continuă să lucreze la laptopul său, la masa din bucătărie. Desigur, drumurile ei și al lui Tanner se încrucișaseră de multe ori în ultima vreme, dar ea făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să înăbușe puternicele sentimente care se părea că numai el fusese capabil să i le trezească. Ha! Și când te gândești că Amanda o căsătorise cu Tanner!

Continuă să lucreze, până când se uită la cuvintele scrise pe monitor. „Căsătorie. Tanner. Ha!“ Apăsă cu un deget ferm pe tasta de ștergere și nu se opri decât în momentul în care toate literele dispărură. Se părea că lucrase suficient pentru o singură zi. Și nu fusese decât una dintre activitățile pe care le desfășurase în acea zi.

Lucrase la capitolul despre cum se oferă cadouri și despre biletele de mulțumire, apoi întocmise planul pentru lecțiile gemenilor până la sfârșitul săptămânii. Lecția de cu o seară în urmă despre cum se vorbește în public mersese foarte bine, iar cei mici ținuseră câte un scurt discurs în fața familiei pe tema etalării purcelușilor.

Imediat ce Amanda ajungea acasă de la școală, urmau să plece în mult așteptata excursie la cumpărături, în pregătirea dansului. Jackie se decisese să se distreze de minune la ceea ce Derrick cu siguranță că ar numi „festivități rustice“. Pe deasupra, era și timpul, se gândea ea…

***

Tanner se așeză pe canapea. Își ridică picioarele și-și relaxă, pentru prima oară în ziua aceea, mușchii. După o zi în care se

ocupase de vite, hrănindu-le și îngrijindu-le, era recunoscător că acum nu mai avea nimic altceva de făcut decât s-o aștepte pe Jackie să se întoarcă împreună cu Amanda de la cumpărături.

Îi promisese lui Willy să se facă dispărut în seara aceea, astfel ca bătrânul și Ella să poată avea casa doar pentru ei, cât timp copiii dormeau. Asta însemna că odată ce ajungea acasă, trebuia s-o convingă pe Jackie să iasă cu el la restaurantul lui favorit. În clipa în care ea accepta, ar lua până la urmă și lecția aceea despre întâlniri. Și poate și un sărut, din moment ce era aproape ca o întâlnire adevărată. Și poate atunci…

Vocea zgomotoasă a lui Willy îi întrerupse, din bucătărie, gândurile.

– Ooo! Dacă te-ar vedea acum John B. Stetson!

Tanner ridică ochii la ceasul agățat de placa din piatră a șemineului. Era prea devreme ca Ella să fi sosit, așa că, oare cu cine vorbea?

Curios, Tanner se ridică și vru să meargă în bucătărie, dar Amanda zbură în sufragerie și i se aruncă în brațe.

– Aici erai! strigă ea. Își aruncă brațele în jurul mijlocului lui și apoi făcu un pas înapoi ca să-i arate noile ei veșminte: o pălărie de cowboy albă, din pai, pantaloni albi din piele, cizme albe și o cămașă turcoaz în stil western, cu franjuri albi.

– Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată! spuse el urmărind-o cum se învârtește.

– Și mi-am luat o carte nouă și o plasă plină cu dulciuri! Deschise plasa ei de cumpărături permițându-i tatălui său să tragă cu ochiul înăuntru.

– Care este ocazia? întrebă el în cele din urmă, făcându-și deja o idee despre ce avea să urmeze când fetița lui va crește.

– Oh, tăticule, dansul, firește. Își dădu ochii peste cap și-și ridică pantalonii. Mă duc să mă schimb și să-mi pun lucrurile în dulap. Nu vreau să li se întâmple nimic. Când se aplecă și-l sărută pe obraz, observă ceva diferit la ea. Nu cumva fetița lui era machiată?!

Amanda plecă, iar Tanner îi strigă:

– Nu uita să te speli! Chiar dacă arăta minunat, nu era pregătit ca fetița lui să înceapă să se maturizeze atât de repede.

– Jackie!

Se ridică de pe canapea, hotărât să discute cu adevăratul vinovat. Dar când ea intră în sufragerie, căzu înapoi pe canapea.

– Ei, să fiu al naibii!

Jackie stătea stăpână pe ea, cu câteva plase în mâini.

– Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut? întrebă ea cu inocență.

– Chiar n-ai idee, nu-i așa? Uită să țipe la ea și se văzu nevoit să-și folosească toată voința ca să nu se blocheze în fața frumuseții ei pure.

– Te simți bine? Arăți palid, spuse ea.

El încuviință din cap.

– Lasă-mă doar un minut, răspunse scrutând-o cu privirea.

Jackie stătea în fața lui îmbrăcată, ca și Amanda, în blugi albi și cu o cămașă turcoaz. Doar că pe ea blugii veneau mult mai strânși, iar cămașa se potrivea mai bine pe formele ei generoase. Jackie inspiră adânc și franjurii cămășii din satin începură să se legene.

– La naiba! Tanner arătă spre cizmele ei albe. De unde le-ai luat?

– Oh, când Ella a sunat mai devreme, am întrebat-o care este cel mai bun loc pentru cumpărături. Nu m-am putut decide între cele albe și cele de culoarea nisipului, așa că le-am cumpărat pe amândouă. Îl privi întrebătoare. Te simți bine?

– Iubito, nu vrei să știi ce simt în momentul acesta.

– Ești supărat că i-am ales câteva lucruri Amandei? Ochii ei căutau pe chipul lui obiecții. El ridică din umeri și-și domoli orice urmă de furie. Amanda era fericită și asta era tot ce conta, se hotărî el.

– Doar că nu vreau s-o văd maturizându-se prea repede, asta-i tot. Mă face să apreciez într-un fel că încă o văd alergând pe-aici în salopeta ei murdară. Oftă, gândindu-se îngrozit la ziua în care băieții se vor uita la fetița lui așa cum o făcea el acum cu Jackie.

Jackie lăsă plasele pe podea și se așeză lângă el.

– Știi că va trebui să se maturizeze, într-o zi. S-ar putea să fie mai curând decât te aștepți.

– Da, cred că ai dreptate. Dar terminăm cu machiajul, da?

Jackie îi zâmbi înduplecată.

– Bine. Nu am făcut decât să… hm… experimentăm puțin rujul. Acum, lasă-mă să mă duc și să-mi las lucrurile și apoi putem ieși să mâncăm ceva.

Jackie se ridică, atingând ușor din greșeală piciorul lui și ieși din încăpere, mai sexy ca oricând în cizmele acelea albe. Partea în care trebuia s-o convingă să iasă cu el trecuse… Și oare trebuia să privească toată seara acele picioare? Domnișoara Jackie Taylor avea un efect mult mai puternic asupra lui decât vroia să recunoască și nu știa ce putea face în privința aceasta.

Capitolul 7

Jackie termină ultima costiță și-i dădu drumul în farfurie.

– Ai avut dreptate. Sunt niște costițe excelente. Sunt sătulă!

Tanner stătea în fața ei la masă. Îi zâmbi și în colțurile ochilor i se iviră câteva riduri fine. Apoi, își luă o mină serioasă.

– Mă bucur că putem fi singuri un timp. Până acum n-am avut șansa să-mi cer scuze pentru felul în care m-am comportat în hambar, știi tu, în pod.

– Nu-ți cere scuze. Îi zâmbi la rândul ei. Era evident că și ea se gândise la întâlnirea lor la fel de mult ca și el.

– Da, dar ai avut dreptate să ne oprești.

– Nu sunt sigură de asta, răspunse dulceag Jackie.

– Poftim?! Tanner nu era convins că auzise cu adevărat ce spusese.

Jackie lăsă un moment de tăcere.

– M-ai auzit bine, spuse ea, chiar mai dulce.

– Cred că da, murmură el, tocmai în momentul în care chelnerița veni să le ia farfuriile. Ce se întâmpla mai exact acolo? se întreba el.

***

Tanner o urmă pe Jackie pe scările spre verandă. O privi cum stă lângă ușa de la intrare, așteptând răbdătoare ca el s-o deschidă. Dar el n-o făcu. Se sprijini, în schimb, de balustradă, și-și dădu pălăria pe spate, ca s-o poată vedea mai bine.

Cămașa cu franjurii care se lăgănau pe care o purta și blugii aceia mulați îl înfierbântaseră și-l stânjeniseră toată seara. Și-i plăcuse sentimentul. Se lăsă pe spate și o studie din cap până-n picioare.

După un moment, ea se întoarse înspre el.

– Nu intrăm? șopti ea.

Tanner se uită la casa tăcută și întunecată.

– Hm. Nu încă. Cred că ar trebui să mai așteptăm puțin. Camioneta Ellei este încă în față. Cred că tata s-ar putea să aibă nevoie de puțină intimitate.

Jackie se uită spre ușa de la intrare, apoi la Tanner. Lumina difuză de pe verandă arunca asupra siluetei ei un amestec de nuanțe aurii și de umbre întunecate, accentuându-i formele. Inima lui începea să bată mai tare chiar și văzând-o, numai. O dorea și totuși…

– Am putea rămâne aici o vreme. Jackie făcu un pas spre el, căutând cu ochi mari și insistenți un răspuns.

– Numai atât cât să facem puțin zgomot, să le dăm de înțeles că suntem aici, afară. Probabil că se relaxează pe canapea și n-aș vrea să-i intrerupem fără să-i avertizăm înainte.

– Înțeleg. Traversă veranda și-și lăsă geanta pe măsuța dintre balansoare. Și ce vom face ca să ne treacă timpul?

– Tu ești consultantul în probleme de etichetă. Spune-mi tu. Îmi aduc aminte că ai menționat că la sfârșitul unei întâlniri, o parte trebuie s-o sărute pe cealaltă, dacă amândouă doresc acest lucru. Iar eu cred că aceasta a fost o întâlnire, domnișoară Taylor.

– Chiar am spus asta, nu-i așa? Jackie făcu încă un pas spre el.

Tanner încuviință din cap.

– Da, doamnă, așa ați spus.

– Asta înseamnă că urmează să mă săruți? întrebă ea și vocea i se umplu de o nevoie pe care el tânjea s-o aline.

– Nu, doamnă.

Jackie rămase înmărmurită.

– N-o să mă săruți? Umerii îi căzură. Oare sesiza la ea o urmă de dezamăgire?

– Nu se cuvine să te sărut eu. Nu eu sunt cel care dă lecții în seara asta. Ideea de-a o provoca să acționeze pentru ceea ce-și dorea îl intriga. Și, după părerea lui, în momentul acela vroia să fie sărutată.

– Vrei să spui că trebuie să fac eu următoarea mișcare? Înaintă încă un pas spre el.

Tanner își împreună mâinile în fața șoldurilor.

– Cred că asta vreau să spun, deși sunt sigur că în cartea ta scrie că așa ceva nu se cuvine. Dar în seara asta nu te-ai comportat tocmai ca o doamnă.

Veni și mai aproape de el. Cizmele acelea albe o făceau să pară ca la ea acasă acolo, la fermă.

– Este adevărat, Tanner.

– M-am tot întrebat de ce. Cred că mersul la cumpărături a trezit în tine spiritul de vânător. Stătea acolo, sprijinit de balustradă, inima îi bătea din ce în ce mai tare cu fiecare pas încărcat de suspans pe care ea îl făcea în direcția lui. Poate că nu era capabil să-i ofere inima lui, dar cu toate acestea avea încă multe alte lucruri pe care i le putea da. Orice altceva putea fi al ei, nu trebuia decât să-i ceară.

„Dar va trebui să-mi ceară."

– Interesantă teorie. Continuă să se apropie și formele ei deveniră chiar mai tentante, pe măsură ce distanța dintre ei se micșora periculos. Tanner strânse cu putere balustrada, vrând să se abțină încă un minut sau două.

„Te rog, iubito, cere-mi, doar!"

– Doamnă, ar fi mai bine să începeți să faceți ceva, dacă aveți de gând să stați în felul acesta în fața mea. Spuneți-mi exact ce se întâmplă când se ajunge în faza sărutului de noapte bună a unei întâlniri.

Jackie scoase un oftat exagerat, ca și cum s-ar fi concentrat din greu.

– Să vedem. Bătu gânditoare ușor cu degetul în bărbie. Este o chestiune mai dificilă. Cred că până la urmă va trebui să-ți explic. Ai putea încerca să-ți așezi mâna aici. Îi luă mâna și i-o conduse pe șoldul ei. Asta, dacă partenera îți permite.

– Și dacă îmi permite?

– Atunci, ai putea să-ți pui cealaltă mână aici. Îi așeză cealaltă mână pe celălalt șold, iar el o trase instinctiv în brațe.

– Și acum? Ne sărutăm?

– Nu atât de repede, cowboy! Își puse un deget pe buzele lui.

Tanner se încruntă. Nu-și amintea ca la o întâlnire să fi fost atât de mulți pași până la faza sărutului.

– Ce s-a întâmplat oare cu vremurile în care bărbatul putea să-și ia pur și simplu femeia în brațe și s-o sărute?!

– În primul rând, trebuie să ai o femeie. Zâmbetul ei jucăuș dispăru și deveni serioasă. Clipea încet sub privirea lui înfierbântată. Iar tu nu ai, domnule Avery.

– Te am pe tine, se oferi el.

– Deocamdată, răspunse ea. Își coborî privirea, arătând ușor dezamăgită.

Și avea dreptate, ar fi fost cu el o vreme. Apoi, s-ar fi urcat în trenul acela în câteva zile care ar fi trecut într-o clipită, și ar fi ieșit definitiv din viața lui. El știa că Jackie își dorea mai mult. Și merita mai mult. Acum înțelegea ce vroise să spună atunci când afirmase că nu avea timp pentru aventuri. Lucrurile se stingeau la fel de repede cum se încingeau.

Tanner mulțumi în taină că Jackie nu era genul care să se implice în relații cu clienții. Era recunoscător că ea se hotărâse să-și păstreze sufletul pentru cineva special. Pentru cineva potrivit. Cineva care-i putea oferi ceea ce-și dorea și ceea ce merita. O căsătorie. Copii. El nu era nici dispus, nici pregătit să se implice atât de mult.

Îi mângâie ușor obrazul cu dosul palmei. Ea închise ochii și gemu adânc de încântare. Tanner privi buzele ei pline care așteptau să fie sărutate. La naiba, îi venea atât de greu să reziste acelei guri rotunde și îmbietoare! Vroia mai mult decât orice pe lume să guste din nou buzele ei.

„Dar nu în seara asta.“ În seara aceea avea să fi un adevărat gentleman, chiar dacă asta îl omora pe dinăuntru. Nu putea continua, știind ceea ce credea ea despre flirturile ocazionale. Jackie deschise încet ochii și-și înclină nesigură capul. După felul cum o privea, își dădu seama că n-avea s-o sărute în seara aceea. Fără un cuvânt, se dădu înapoi și se eliberă din îmbrățișarea lui.

– În orice caz, începu ea într-o șoaptă spartă, așa… așa ai… hm…începe faza sărutului, la o întâlnire. Își duse mâna la ochi și se priviră insistent. Încet, ezitând, traversă veranda și-și luă în grabă geanta.

– Jackie, murmură el, vrând să-i explice că în cele din urmă n-ar fi avut decât de suferit.

Înăuntru se aprinse o lumină, atrăgându-le atenția. Ușa de la intrare se deschise și Willy ieși împreună cu Ella pe verandă, ținându-și cu afecțiune brațul după umerii ei. Cuplul mai în vârstă se opri scurt și se uită la Tanner și la Jackie.

– Mi se păruse mie că aud voci de-afară. O conduc pe Ella la camionetă. N-o să dureze decât un minut-două și am să vă las calea liberă, spuse Willy. După ce Ella flutură din mână în semn de noapte bună, cuplul părăsi veranda, pierzându-se în negura nopții.

Jackie își luă geanta și se îndreptă spre ușa de la intrare. Tanner vru s-o oprească să intre înainte să-i explice de ce se oprise din senin, tocmai la o secundă de a o săruta.

– Jackie, lasă-mă doar să-ți spun…

– Nu, este în ordine. Înțeleg. Ăsta nu era decât un exercițiu. Se opri și strânse clanța cu mâna liberă. Și mai trebuie s-o luăm în considerare și pe Anna. Cu un zâmbet palid, îi spuse noapte bună și dispăru în casă.

Anna?!

Deci, Jackie credea că totul avusese legătură cu Anna. Oare chiar nu-și dădea seama că totul avea legătură doar cu ea?! Vru s-o urmeze înăuntru și să-i spună că nu se întâmpla nimic cu Anna, cel puțin nu romantic.

Dar se forță să rămână pe loc. Poate că era mai bine ca ea să creadă că relația lui cu Anna exista cu adevărat. În felul acesta, toată lumea putea păstra aparențele.

Ce altceva putea face? S-o prindă cu forța și să-i spună că simțea pentru ea ceva ce nu mai simțise niciodată, nici măcar pentru Marcy? Oare vroia să riște să devină din nou vulnerabil, să iubească și să piardă atât de curând după ce soția lui murise? Nu. În câteva zile, Jackie s-ar întoarce la Washington și ar ieși din viața lui. Și totul ar reveni la normal.

***

Trecuse mai mult de o zi și Jackie abia dacă îl întâlnise, din întâmplare, pe Tanner. Petrecuse ore întregi în balansoarul de pe verandă, încercând să uite recenta lui respingere. Se închisese cu totul în ea, făcând tot ce-i stătuse în putere ca să se calmeze. Briza care foșnea prin frunzele stejarilor din apropiere suna la fel de mângâietor ca strunele chitarei lui Tanner. El venea și pleca, mormăind morocănos despre curățatul grajdurilor sau amintindu-le cu asprime copiilor să-și îndeplinească sarcinile zilnice, pentru că altfel nu mergeau prea curând la festival.

O camionetă prăfuită opri în fața casei și Jackie o zări la volan pe Ella. Willy se repezi și o sărută pe obraz, apoi privi cum Ella întoarce mașina, claxonează și dispare într-un nor de praf.

Willy își așeză la loc pălăria și urcă scările spre verandă. Văzând aerul prostesc de pe fața lui, Jackie putea spune că bătrânul era îndrăgostit până peste cap. Își sprijini capul de spătarul balansoarului și continuă să se legene. Cel puțin era cineva mulțumit prin preajmă.

– Acum, avem aici pe cineva care a căzut de cam mult timp pe gânduri. Willy privea în jos, spre ea. Vă deranjează dacă mă alătur și eu?

– Nicidecum. Mi-ar face mare plăcere compania.

Willy își puse pălăria pe masă și se lăsă apoi pe spate în balansoarul său, oftând satisfăcut.

– Ah! Asta înseamnă viață. Să te legeni și să te relaxezi.

Jackie se sili să zâmbească politicos.

– De asta sunt aici, nu?

– Foarte bine faceți. Înțelegerea e înțelegere. Gemenii iau lecții despre bunele maniere, iar dumneavoastră învățați să vă relaxați.

Willy se opri din legănat și rămase locului, ca de piatră.

– Aș vrea ca și Tanner să se poată relaxa. Să fiu al naibii dacă știu ce are în ultima vreme. Ridică o sprânceană stufoasă și grizonantă spre ea. Știți dumneavoastră ce se întâmplă cu el?

– N-am observat nimic.

Bătrânul o privi acuzator. Inima lui Jackie bătea să-i spargă pieptul. Oare era chiar atât de transparentă?!

– Mda. Înțeleg. Willy își drese vocea, semn clar că n-o credea. Mă întrebam dacă veți termina lecțiile înaintea sfârșitului de săptămână. Mi-ar plăcea să-i iau pe copii cu mine sâmbătă după-amiază, la festival. Și după dans, o să rămânem la Ella. Îi vin în vizită niște nepoței și cred că gemenilor le-ar prinde bine să se întrețină cu ei și să doarmă peste noapte acolo.

– Desigur. Nu mai am de făcut cu ei decât câteva lucruri. Dar parada este în după-amiaza aceasta și am fost de acord să terminăm mâine și nu astăzi.

– Perfect. Le-am promis și că azi o pot vizita pe Daisy. Doctorul Adams spune că se simte bine și că în curând poate veni acasă… veniți azi cu noi, nu-i așa? La paradă și s-o vedem pe Daisy mai târziu?

Nu și dacă Tanner urma să meargă, se gândi ea cu tristețe.

– Dacă merge întreaga familie, n-aș vrea să vă deranjez. Spera că fusese suficient de diplomată.

– Ah, acum, n-o să ne deranjați, câtuși de puțin. Vrem cu toții să veniți. Inclusiv Tanner. Pufăi. În ciuda a ceea ce credeți dumneavoastră.

Jackie se opri din legănat. Willy surprinsese cumva tensiunea care se născuse între ea și Tanner?

– Cum? De unde știți?

Willy dădu din mâini exasperat.

– La naiba, v-am văzut cum vă evitați reciproc, cum vă prefaceți că nu se întâmplă nimic între voi. În viața mea n-am întâlnit doi catâri mai încăpățânați decât voi doi.

– Dumneavoastră vorbiți, sări ea și începu să se legene cu forțe proaspete.

Bătrânul își reținu cu greu un chicotit.

– Dacă vă referiți la mine și la Ella, cred că aveți dreptate. Presupun că într-o bună zi va trebui să mă așez la casa mea și să mă căsătoresc cu femeia aceea. Încercase să sune ca o povară aducătoare de necazuri, dar Jackie știa mai bine. Își dorea să o ia în căsătorie pe Ella mai mult decât orice pe lume.

– Și de ce vă ia atât de mult? întrebă ea, pe deplin conștientă că era apoape impertinentă.

– E vorba de fiul acela al meu. Are nevoie de mine. Firește, nu văd atât de bine, dar fac o mulțime de lucruri pentru el pe aici. Încetă să se mai balanseze și o privi pe Jackie cu o seriozitate inconfundabilă. Credeam că tot aranjamentul acesta cu el va fi temporar. Îmi imaginam că până acum o să găsească fata visurilor sale și o să-și continue viața.

– Am crezut că Marcy era fata visurilor lui Tanner.

– Nu știu prea multe despre asta, în afară de faptul că s-a întâmplat ca amândoi să meargă pe același drum și că ideea de a se căsători nu a fost la momentul respectiv chiar atât de proastă. Erau amândoi foarte tineri, își doreau propriul lor pământ și-și apreciau unul celuilalt compania. La început. Niciodată n-am știut ce n-a mers, mai exact. Înainte să-mi dau seama că aveau probleme, ea murise deja în accidentul acela rutier.

– Deci, erau probleme dinainte?

– Așa presupun.

Jackie privi împrejur, la întinderea vastă de pământ, apoi cercetă cerul. Nu știa exact ce căuta în norii pufoși care se aliniau la orizont.

– Mie mi se pare că încearcă să-și refacă viața. Vreau să spun, o duce pe Anna la dans. Este un prim pas, spuse ea.

– Nu este rocul meu să încerc să aflu ce se întâmplă în capul lui Tanner. Dacă încercă să-și găsească o femeie, nu caută în locul potrivit. Cel puțin, nu cu Anna. Copiii văd asta. Și eu văd asta.

Discuția despre Tanner și despre potențialele lui partenere o afectase mai mult decât ar fi crezut.

– Poate că n-ar trebui să mai vorbim despre el. Ultima oară când am făcut-o a avut ca urmare o tentativă de a mă concedia, vă mai aduceți aminte?

Willy râse din nou.

– Chiar a încercat să vă concedieze, nu-i așa? N-aș vrea să-l provoc și să devină și mai morocănos decât este deja. Dar tot ce vreau să spun este că are nevoie de un anumit gen de femeie. Îi trebuie o femeie care să poată scoate la iveală tot ce are mai bun. O femeie ca…

– Ca Anna. Jackie termină propoziția cu respirația accelerată.

– Nu, domnișoară Jackie – spuse el – o femeie ca dumneavoastră.

***

Tanner scoase camioneta de pe aleea lungă a doctorului Adams și se îndreptă spre casă. Își ținea ochii ațintiți asupra drumului sau oriunde altundeva, numai să nu se uite la Jackie, care stătea alături de el. Mai exact, să nu se uite la pantalonii ei scurți și la minuscula ei bustieră.

Nu-i era de ajutor faptul că fusese cu ea aproape toată după-amiaza. Mai întâi la paradă și apoi la veterinar. Stătuse tot timpul lângă ea, atingându-se din greșeală, făcând tot ce-i stătuse în

putere să nu observe frumoasele ei picioare. Sperase ca Willy și gemenii să fie un tampon între ei. Dar până la sfârșitul după-amiezii, bătrânul și Ella dispăruseră deja împreună cu gemenii. Nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva vulpoiul bătrân complotase ca să rămână singur cu Jackie.

Își ignoră suspiciunile și încercă să se concentreze la activitățile festivalului din ziua următoare – cățărat pe frânghie și rodeo cât putea face față un cowboy. O zi de lupte corp la corp și de întreceri cu butoaie avea să-i prindă bine. Și după jocuri, festivalul se încheia cu dansul. Un dans la care mergea la braț cu Anna, și nu cu Jackie. La naiba!

Tocmai când ieși de pe aleea lungă, intrând pe autostrada principală, un mic Cessna zbură foarte aproape de sol, pe deasupra lor.

– Se pare că și magnatul nostru vine la festival. Păcat c-a pierdut parada de mai devreme, spuse el.

– Deci acesta este bogătașul de pe Wall Street despre care vorbea doctorul Adams?

– Da.

Jackie urmări cu privirea cum avionul se apropie din ce în ce mai mult de pământ.

– Ce stil de viață, șopti ea. Locuința de aici este principala reședință din timpul anului?

– Nu cred. Majoritatea timpului cred că și-o petrece la Atlanta sau la New York.

– Trebuie să fie frumos. Când se simte prizonier în viața de la oraș, poate zbura aici, în provincie.

– Dar tu? întrebă Tanner. Te-ai simțit vreodată prizonieră în oraș?

Jackie nu-i răspunse. Cel puțin, nu la început.

– Cred că da. Sunt în mod constant în atenția publicului și în viața mea n-am făcut nici măcar un lucru ca să merit asta.

– Mi-ai ajutat copiii. Este un lucru de importanță majoră.

– Mulțumesc, dar am făcut foarte puțin pentru ei, în comparație cu Willy. Că tot veni vorba despre Willy și despre copii, la ce oră se întorc diseară?

– Târziu. Mâine n-au școală, cu toate că e vineri. Sărbătoarea regiunii. Tot Willy o să-i supravegheze mâine pe Max și pe Amanda, cât timp concurez eu.

În câteva minute, Tanner opri în fața casei. Jackie deschise portiera și rămase o clipă pe loc, înainte de a coborî.

– Asta înseamnă că în seara asta suntem doar noi doi, spuse ea în cele din urmă, în parte pentru el, în parte pentru ea.

– Așa cred, spuse încet Tanner.

***

Jackie se ghemui pe canapea și începu să citească, lăsându-l pe Tanner să-și termine lucrul în birou. Dar închise cartea după ce citise pentru a treia oară un paragraf, fără să știe despre ce era, de fapt, vorba în el. Gândurile ei erau la Tanner și la copii și la felul în care-și petrecuseră întreaga după-amiază împreună, la paradă și apoi la spitalul pentru animale.

„Ca o familie mare și fericită."

Dar știa că era ultimul lucru pe care Tanner și-l dorea. Mizerabilele ei gânduri fură întrerupte când Tanner se așeză alături de ea. Se uită la cartea ei.

– E de vreun folos?

Ea se uită scurt la carte și o aruncă pe jos.

– Nu, nu prea, răspunse, jenată că nu reușise să se concentreze. Dar stânjeneala ei mergea mai departe de asta. Durerea pe care respingerea lui i-o produsese cu o noapte în urmă era încă mult prea proaspătă ca să se simtă confortabil în preajma lui.

Trebuia să scape cumva de apropierea aceea. Se mută ușor la marginea canapelei și simulă o întindere somnoroasă, urmată de un căscat exagerat.

– N-aș vrea să fiu plictisitoare, dar cred că în seara asta am să mă retrag devreme.

Se ridică, însă brațele lui bronzate o prinseră brusc de șolduri. Respirația i se acceleră, iar inima începu să-i bată cu putere. Tanner o așeză în poala lui. Dar trebuia să fie tare. Trebuia să fie hotărâtă. Pentru binele ei. Și al Annei.

– Tanner Avery, ce crezi că faci? întrebă ea răstit.

– Ți-aș putea adresa aceeași întrebare.

– Ce vrea să însemne asta?

– Te aștepți să cred că ești obosită și că vrei să te duci să te culci?

– Și nu e așa?

– Judecând după ultimele nopți, nu. Din câte presupun, n-ai putut să dormi mai mult decât mine.

– Oh, prostii.

– Da? Atunci de ce aud bătaia aceea pe tastatură la primele ore ale dimineții? Și de ce stai și te legeni o jumătate de zi pe verandă? Și cum rămâne cu noaptea trecută, când te-am văzut afară în pijama, uitându-te la lună, hm? Brațele lui se strânseră în jurul ei, forțând-o să se sprijine de el.

Buzele lui veniră periculos de aproape de urechea ei.

– Nu pot să neg că ești obosită, iubito, dar cred că tot n-o să poți dormi. Nu în seara asta. Nu-mi pasă cât de confortabil te simți în patul ăla uriaș și vechi, cu baldachin.

Subtilitatea vocii lui părea să-i mângâie carnea, făcând-o să se relaxeze în brațele lui.

– Necazul este, continuă el, că nu-mi pot scoate din cap imaginea ta în patul acela. Din cauza ei stau treaz nopțile. Își atinse buzele de gâtul ei și o sărută ușor.

– Și astăzi, continuă el, te-ai perindat în blestemata asta de bustieră, etalându-ți deliciosul abdomen! Aproape că am înnebunit. M-am săturat să mă comport ca un gentleman. De fapt, aproape că mă ucide. Tanner își strecură mâna sub bustiera ei, trecându-și încet degetele peste pielea ei.

Când îi cuprinse sânul, simți cum un fior de dorință o străbate. Își aminti că trebuia să lupte cu el, să-i reziste. Dar senzația mânii lui aspre pe pielea ei topea orice strădunță de a i se opune. Cum să reziste atingerii acestui bărbat, când tânjise atât de mult după ea?! Vru să-l pedepsească, dar când deschise gura nu-i scăpă decât un gemăt ușor.

– Oh, asta? spuse ea în cele din urmă. Am purtat-o într-adins.

– Pentru mine?

– Mă ignorai și a trebuit să fac ceva drastic ca să-ți atrag atenția.

Trasă cu degetul mare conturul sutienului din dantelă, apoi îl strecură dedesubt și atinse blând carnea care acum îi răspundea tremurând.

– Tanner! șopti ea cu răsuflarea întretăiată. Dar Tanner o ridicase deja în aer și-o așezase la loc pe canapea.

– Nu mă lua pe mine cu Tanner! Vrei să-mi spui că special m-ai înfierbântat și m-ai făcut să mă simt stânjenit toată ziua?! mârâi el.

– Adică a funcționat?

Deschise cu măiestrie închizătoarea din față a sutienului ei, eliberând-o de orice inhibiții pe care încă le mai avea.

– Tu ce crezi? N-am fost în apele mele toată ziua din cauză că te doream și acum îmi spui că în tot acest timp n-ai făcut decât să mă tachinezi?! Mâinile lui îi mângâiau delicat sânii, stârnind înăuntrul ei un foc senzual.

Dându-și seama că într-adevăr Tanner o dorea, inima i se umplu de anticipare și de încântare. Își aruncă mâinile în jurul taliei lui și-l trase hotărâtă deasupra ei.

– Cred că te tachinam, dar tu mă ignorai.

– Eu? Te ignoram? Aveam senzația că nu vroiai să fii în preajma unui bărbat ca mine. Necazul era că nu mă puteam ține la distanță. O studie, căutând pe chipul ei o confirmare.

– Te vroiam lângă mine, vreau să spun, te vreau. Vreau să știu cum este să fac parte din viața ta de aici. Fiecare parte. Fiecare centimetru. Ca să amplifice cuvintele, își înfipse ușor unghiile în spatele lui.

– De data asta n-o să-ți vină mintea la cap sau altceva de genul ăsta, nu-i așa? Pentru că nu știu dacă pot face față unei alte runde asemănătoare cu cea din hambar.

Jackie ridică două degete.

– Pe cuvânt de cercetaș. Asta atâta timp cât nici ție nu-ți vine mintea la cap.

– Doamnă, am depășit de mult faza în care aș fi putut să dau un sens sentimentelor mele pentru dumneavoastră.

Jackie se simți cuprinsă de o fericire fără de margini. Își petrecuseră ziua împreună ca o fmilie și acum își petreceau împreună seara, ca un cuplu. Tachinatul lor jucăuș încetă și privirea acaparatoare a lui Tanner se fixă asupra gurii ei.

– Știi că, odată ce te sărut, totul s-a terminat. Nu va mai fi cale de întoarcere.

– Nu este cale de întoarcere, întări ea aspru.

Tanner își apropie gura de a ei și o sărută. Hotărât. Plin de dorință. Și când sfârși, risipi o urmă fierbinte de sărutări pe gâtul ei, până când ajunse la primul nasture al bustierei care îl împiedica să meargă mai departe. Tocmai când ea era pe punctul de a-i cere să-l sfâșie ca să simtă gura lui pe piele, Tanner se încordă. O privi serios și îngrijorat.

– Ce este? întrebă ea, pe jumătate șoptit, pe jumătate plângând. Ce s-a întâmplat?

– Nu putem face asta.

– De ce? ceru ea o explicație.

– Din cauza gemenilor. Și a lui Willy. Ar putea ajunge în orice clipă. Nu ne putem asuma riscul acesta. Nu putem. Nu aici.

– Urăsc atunci când ai dreptate. Era dezamăgită, dar el avea dreptate. Și ce facem acum?

Tanner nu-i răspunse. În schimb, se ridică de pe canapea. Într-o fracțiune de secundă, o trase și pe Jackie în picioare și o aruncă pe umărul său.

– Tanner Avery! Ce faci?!

– Sunt hotărât să te văd odată în patul ăla cu baldachin!

– Pune-mă jos sau te avertizez, îmi petrec noaptea singură în patul acela!

– Nu prea cred, iubito. Asta pățești dacă mă tachinezi toată după-amiaza!

Tanner traversă bucătăria, îndreptându-se spre hol. Intră în camera lui Jackie și închise ușa cu piciorul. Pe drum, simțise pumnii lui Jackie bătând în spatele lui, în timp ce îi strigase s-o lase jos. Avea s-o pună jos, de acord. Dar asta ar fi trebuit să fie ultima dintre grijile ei. Ar fi trebuit să se îngrijoreze în legătură cu ce plănuia să-i facă după aceea.

O lăsă încet pe pat, sărutând-o. O secundă mai târziu, îl trase spre ea, forțându-l să cadă și el pe pat.

– Intenționez să explorez fiecare centimetru al tău, îi șopti el printre ploaia de sărutări depuse pe gâtul și pe claviculele ei.

– Nu ești singurul, cowboy. Vocea ei, tandră și sacadată, îl făcu să tânjească și mai mult după ea. Și eu plănuiesc să fac ceva explorări.

– Doamne, sper. „Chiar dacă numai în seara aceasta“, se lamentă el în gând. Privirea lui se fixă asupra ei și memoră fiecare detaliu al femeii stârnite și frumoase care acum fremăta sub el de dorință.

– Ai de gând să te uiți la mine sau mă săruți? Jackie ridică o sprânceană în semn de provocare.

– Oh, am să te sărut. Și am să-ți fac al naibii de multe alte lucruri. Acum, unde rămăsesem?

Își înclină capul și-și apropie gura de a ei. Nu realizase, până în momentul acela, cât de mult îi lipsise felul în care se simțea când pielile lor se atingeau. Ea deschise cu tandrețe gura, permițându-i s-o guste. Tanner atinse cu limba buzele ei, apoi pătrunse mai adânc, purtat de dorința de a fi înăuntrul ei.

Ea își plimbă mâinile peste trupul lui, făcându-l să se cutremure de câte ori îl strângea. Când una dintre mâinile ei se dezlipi de pe el, corpul lui protestă în liniște. Jackie îi aduse mâna înapoi sub bustiera ei.

– Dacă nu mă înșel, cam pe aici rămăsesem înainte să mă arunci peste umăr, șopti ea, atât de feminină.

– Cred că ai dreptate. Odată ce rotunjimea netedă a sânului ei îi umplu mâna, simțurile lui se încordară. Carnea ei îi dădea o senzație atât de răscolitoare, încât gemu la electricitatea care pulsa în palma lui. Îi sărută sânul, la început ușor, până când ea se arcui sub el, cerându-i mai mult.

S-o simtă cutremurându-se era prea mult. Începu să-i descheie nasturii, nerăbdător să-i vadă, în sfârșit, carnea, până când ea îi spuse:

– Oh, rupe odată blestemata asta de bustieră! Oricum, ăsta era planul meu.

– Dorința ta e ordin pentru mine.

Îi smulse obiectul vestimentar, iar nasturii zburară. Nu-i păsa decât să treacă mai repede de potrivnica dantelă și să simtă din

nou pe buze gustul sânilor ei. Și ei părea să nu-i pese de nimic altceva. Tanner îi scoase cu blândețe sutienul deja desfăcut. Îi dezmierdă cu gura sânul. Îl alintă cu limba, făcând-o să ofteze de plăcere.

– Habar n-ai ce-mi faci, Tanner Avery!

El se ridică din îmbrățișarea ei.

– Știu exact ce fac. Fac dragoste cu fiecare centimetru din tine, în absolut toate felurile în care pot. Și, de data aceasta, lasă-mă pe mine să mă descurc cu prezervativul.

Își trecu limba peste clavicula ei, apoi pe umăr și pe gât, după care se aruncă adânc asupra gurii ei. O sărută. Profund. Ea descătușase în el forța pură a unei nevoi neconștientizate, care acum nu mai putea fi controlată, chiar dacă ar fi încercat.

Își scoase cizmele și se așeză alături de ea. Se luptă neîndemânatică și cu frenezie să-i desfacă fermoarul și cureaua, aruncându-i pe rând hainele și explorând între timp superbul lui corp.

După ce îi dădu jos pantalonii scurți, sutienul din dantelă și chiloții, se așeză lângă ea, savurând pielea ei dulce și privind-o cum se cutremură cu fiecare mișcare a mâinii lui. O mângâie, iubind formele ei voluptuoase și încântătoarea ei feminitate, dorind tot ce era Jackie.

Cu două degete, îi desenă o linie senzuală între sâni, coborî apoi către buric, îndreptându-se apoi și mai jos. În curând, corpul ei se arcui ca răspuns la atingerea lui intimă și gemu încet.

– Am nevoie de tine, acum!

Jackie nu mai simțise niciodată o plăcere atât de intensă. O dorință fierbinte și ascuțită mocnea pe dinăuntru, cerând să fie împlinită. Dacă nu-l avea curând pe Tanner înăuntrul ei, cu siguranță murea.

– Te rog, Tanner, acum, suspină cu disperare.

El îi acoperi gura cu un sărut și ea îl simți alunecând pe pielea ei și odihnindu-se deasupra ei. Își arcui șoldurile spre el, tânjind să-l simtă pătunzând-o. Când șoldurile lor se întâlniră, Tanner plonjă în ea, trimițând-o pe culmile înalte și amețitoare ale plăcerii.

Dorința ei de eliberare îl descătușă și pe el, până când trupul lui se încordă într-un ultim și exploziv atac și-i scăpă un geamăt. Un moment mai târziu, se culcă lângă ea și-i strânse în brațe trupul care încă mai tremura. Încercând încă să-și revină, se lipi de el, în timp ce brațele lui musculoase se încolăciră în jurul ei, lăsând-o aproape fără suflare.

– Cum aș putea vreodată să mă satur de tine? îi șopti el la ureche. Ea simți cum buzele lui se arcuiesc într-un sărut, jucându-se cu nasul prin părul ei.

– Nu știu, răspunse ea, luptându-se să nu plângă pur și simplu pentru că era atât de minunat să-l aibă lângă ea. De un singur lucru sunt sigură însă, nu m-ar deranja să încerc să mă satur de tine, adăugă torcând, aproape.

– Bună idee! De fapt, hai să nu mai părăsim niciodată patul acesta! Îi sărută zona erogenă în care gâtul se întâlnea cu umărul.

Jackie chicoti.

– Sună bine. Dar va trebui să ne luăm din când în când câte o pauză.

– Da?

– Ai anumite responsabilități, îți aduci aminte? O fermă care trebuie condusă, copii de care trebuie să te ocupi, o competiție la care trebuie să participi…

Tanner își ridică îngrijorat capul.

– Serios? De ce nu-mi spune nimeni lucrurile astea? Cum se presupune c-o să mă întrec cu butoiul mâine, după ce tocmai m-ai distrus?! întrebă el prefăcându-se iritat.

– Descurcă-te! răspunse ea. Detestând ideea să se dezlipească de ea chiar și pentru un minut, îi culcă pe pieptul ei capul și-l îmbrățișă cu putere. Dar în ziua următoare trebuia să facă față atât întrecerii cu butoaie, cât și dansului, fie că-i plăcea, fie că nu. Și mai trebuia s-o înfrunte și pe Anna.

Jackie își reținu un oftat. Alungase deliberat din minte gândul la Anna. Nu se putuse gândi la nimic altceva în afară să-l aibă Tanner doar pentru ea. Și acum, că-l avea, ce trebuia să facă? Tanner fusese sincer cu ea și-i spusese despre Anna. Oare trebuia să-i mărturisească despre Derrick?

Nu, se hotărî ea. Derrick nu mai făcea parte din viața ei. Firește, Derrick nu știa asta. Nu încă, cel puțin. Îl privi pe furiș pe Tanner. De să complice lucrurile acum? De ce să se deranjeze și să recunoască față de Tanner că intrase într-o relație cu un bărbat pe care nu-l iubea? În momentul în care realiză asta, simți brusc cum obrajii i se înroșesc. Nu. Nu-l iubea pe senatorul junior și n-o făcuse niciodată. Nu iubea decât ideea de clopote de nuntă și de buchete de mireasă.

Dar Tanner trebuia să ia în considerare și pe altcineva. Oare ce avea să facă în legătură cu Anna? Jackie avea nevoie să știe.

– Mă simt puțin prost, atacă subtil ea subiectul. Stătea întinsă pe spate cu așternutul tras până sub bărbie. În privința festivalului, a dansului mai exact. Cum rămâne cu Anna?

Tanner îi făcu strengărește cu ochiul.

– Nu-ți face griji.

Ea trase mai sus așternutul.

– Ce o să-i spui? Cum o s-o anunți?

– S-o anunț ce?

– Despre ce s-a întâmplat între noi. Doar nu te gândești să mergi cu ea la dans, date fiind circumstanțele. Nu i se părea deloc cinstit. Față de Anna. Nici față de ea.

Tanner se întoarse și el pe spate.

– Oh, duminică am să merg totuși cu Anna la dans.

Câteva secunde, Jackie clipi uimită spre bărbatul cu care tocmai făcuse dragoste. Părea ca acasă, alături de ea în pat, mai mult decât nepăsător că erau în joc inimile a două femei.

– Nu crezi că-i datorezi o explicație?

El închise ochii și clătină din cap.

– Nu.

– Dar… dar tocmai ai înșelat-o. Și eu am înșelat-o… indirect.

– Convenabil moment pentru tine ca să ajungi la concluzia asta, nu crezi? Deschise un ochi și-i aruncă o privire scurtă și precaută. La fel de repede, îl închise la loc și zâmbi afectat.

Jackie lipi așternutul de ea. Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi crezut că bărbatul o tachina. Se ridică, hotărâtă să nu-i permită să dea vina pe ea.

– De acord, ai dreptate, firește. Dar în momentul acesta vorbim despre tine. Nu pari genul de bărbat căruia să nu-i pese de lucrurile de genul acesta. Nu din câte am văzut eu.

– Îmi pasă. Tocmai de asta o duc la dans.

Jackie se trânti la loc pe pernă. Probabil că nu avea nici un drept să fie atât de furioasă, dar nu se putea abține.

Spre deosebire de Tanner, ea măcar luase o hotărâre în ceea ce-l privea pe bărbatul din viața ei. Poate că se simțea rănită că, după tot ce împărtișeră, Tanner nu o alesese pe ea. Poate că cel mai mult o enerva faptul că nu luptase pentru ea. Oricum, comportamentul lui o înfuriase.

Arătă înțepată cu degetul spre ușă:

– Tanner Avery! Ieși imediat din patul acesta și pleacă în clipa asta din camera mea!

Tanner îi răspunse râzând cu blândețe.

– Vorbesc serios! Își duse degetul pe șoldul lui și încercă să-l împingă din pat. Dar el nu se clinti din loc. Ea nu știuse până atunci că mușchii puteau fi atât de grei. Du-te!

Tanner se rostogoli și apoi se năpusti jucăuș asupra ei. O prinse de încheieturile mâinilor și o imobiliză de saltea.

– N-o să-ți meargă, nu de data asta. Își umplu vocea de venin, sperând să poată ascunde durerea pe care o simțea.

– Nu plec, nu până nu spun ce am de spus. Râse cu maliție zitate la ea și în colțurile ochilor i se iviră din nou ridurile acelea fine. Cred că tu ești cea căreia îi datorez o explicație.

– Înțeleg. Încercă să-l ridice de pe ea. N-ai reușit să te culci cu mine și să scapi cu fața curată, așa că acum încerci să mă convingi că mă înșel?

În ochii lui se citi, pentru o clipă, durerea.

– Asta crezi c-am făcut? Că „m-am culcat", doar, cu tine?

– Depinde. Ea se ruga să nu fie așa.

– Depinde de ce?

– Nu înțeleg cum poți fi cu mine în minutul acesta, iar în următorul să plănuiești să fii cu Anna. Trimiți un mesaj ambiguu.

– Oh, spuse el, înțelegând în sfârșit că o rănise cu adevărat. Ea se gândi în treacăt că-i luase destul de mult să realizeze asta.

– Îmi pare rău, glumeam, doar. Cred că atunci când ai auzit conversația cu Willy despre Anna, n-ai prins esența. Vocea lui șoptită și tandră o făcu să se relaxeze în brațele lui.

Jackie îi privi chipul serios.

– Eu am crezut că am înțeles-o. Nu fur bărbatul altei femei? Se juca absentă cu părul mătăsos de la ceafa lui.

Tanner râse.

– Nu. Nicidecum. Anna s-a despărțit de soțul ei și în momentul de față suferă destul de mult. Este o femeie orgolioasă. Vroia să meargă la Căpșu-Fest, însă nu vroia să apară singură. Willy m-a rugat s-o însoțesc, ca să nu rămână îmbufnată acasă.

– Dar a venit aici. A luat cina cu gemenii. De câteva ori.

– Adevărat, dar n-a venit aici decât împreună cu Willy și cu Ella. Ella și Anna sunt verișoare îndepărtate.

– Deci, între tine și Anna nu este nimic?

– Nu neg faptul că lumea ne vede ca pe un potențial cuplu. Își dorește să fim împreună. Există câțiva oameni care în momentul acesta nu-l prea agreează pe soțul ei și care ar da orice s-o vadă ieșind mai repede din divorțul acesta. Dar eu nu-i sunt decât prieten.

– Și de ce nu mi-ai spus, în loc să mă lași să cred că între voi este ceva?

– Pentru că am vrut să crezi asta.

Jackie se încruntă, confuză. Până în momentul acela, nu reușise s-o facă să se îmbuneze.

– Deci, oamenii vă aruncă pe unul în brațele celuilalt. Ție chiar îți pasă de ea. Și ai vrut să cred că aveți o relație. Râse, în ciuda faptului că ar fi vrut să plângă. Acum mă simt mult mai bine.

– Am crezut că ar fi mai ușor pentru toată lumea. Se întinse lângă ea și-și odihni mâna pe pieptul ei. S-ar fi îndepărtat imediat, dar curiozitatea o făcu să zăbovească.

– Și cum a fost mai ușor pentru mine?

– Am crezut că amândoi vom păstra aparențele. Te vroiam mai mult decât am dorit în viața mea orice altă femeie, dar știam că nu te puteam avea. Sau că nu trebuia. La naiba, în câteva zile plecai înapoi la Washington. Iar eu te percepusem ca pe cineva care întotdeauna face lucrul cel mai nimerit. Așa că am decis că dacă ai crede că Anna face într-adevăr parte din peisaj, atunci amândoi ne-am putea ține mâinile la locul lor. Cu atât mai dificil a fost pentru mine să mă comport cum trebuia.

Jackie gemu, dându-și seama că se prăbușise cu capul înainte de pe piedestalul pe care o așezase Tanner.

– Îmi pare rău că ideea ta te-a afectat. N-am făcut „cel mai nimerit lucru“. Nicidecum. Am încercat. Ei bine, cel puțin.

Vroise să facă ceea ce era mai bine, dar Tanner reușise să-i tulbure judecata și simțurile și nu putea face nimic în privința asta.

– Nu uita că eu am fost cel care a ascuns informația, îți aduci aminte? Și ăsta nu poate fi un lucru bun în nici o relație. Ar fi trebuit să știu, spuse el.

– Și totuși, te-am dezamăgit. Se înduplecă și-l lăsă s-o vadă cum pune un botic de toată frumusețea.

– Arăt eu supărat? Îi ridică ușor bărbia. Bărbatul arăta oricum, dar nu supărat.

– Așadar, ce înseamnă toate astea? întrebă ea în cele din urmă. Ce se spune despre noi? Suntem împreună când pentru nici unul dintre noi nu poate ieși nimic bun din asta. Realitatea o izbi brusc și clipi des, încercând să-și rețină lacrimile care stăteau să-i curgă.

– Nu știu, iubito, chiar nu știu, murmură el fără să se uite la ea. Rămaseră îmbrățișați în tăcere.

În câteva minute, Jackie auzi respirația lui Tanner, care dormea adânc. Avea dreptate. Ea nu putea dormi prea mult în seara aceea. Nu atâta timp cât vârtejul acela de gânduri nu-i dădea pace, și mai ales când toate duceau la aceeași concluzie. Se îndrăgostise până peste cap de Tanner Avery, un bărbat care nu avea de gând să-și împartă viața cu nici o femeie.

Capitolul 8

Zburdând în furoul pe care Alice i-l strecurase în geantă, Jackie se pregătea pentru marele dans de sâmbătă seara. Deschise dulapul și scoase vestimentația pe care o cumpărase când fusese cu Amanda în oraș. O studie cu atenție. O cămașă roșie îndrăzneață, dar foarte feminină, cu trandafiri negri brodați, în combinație cu fustă neagră, deasupra genunchiului, creată special ca să atragă toate privirile. Cea mai scurtă fustiță pe care o găsise.

Stând pe pat, realiză cât de obosită, dar imens de fericită se simțea după acele ultime două zile în care participase la Căpșu-Fest. Ba chiar se oferise voluntară să vândă fistic și alune la o tonetă. În timpul zilei de vineri, și Tanner fusese prins cu evenimentele festivalului și abia dacă-l văzuse. Dar întreaga noapte fusese în patul ei.

Se gândi înapoi la cum făcuseră dragoste. Ori de câte ori corpurile lor se atinseseră, împărțiseră o pasiune intensă, conștienți că timpul pe care-l aveau de petrecut împreună era foarte prețios. Din nefericire, timpul acesta se scurgea. Jackie știa exact în ce intrase cu Tanner și mai știa și că în curând trebuia să facă față unui rămas-bun. „Dar nu în seara asta!“

Avea de gând să se bucure de noaptea aceea de sâmbătă, în ciuda faptului că mergea singură și în ciuda faptului că a doua zi trebuia să-și facă bagajele pentru ca luni dimineața să poată prinde trenul spre Washington. Jackie îndepărtă supărătorul gând. Avea să facă tot ce-i stătea în putință să-și ascundă tristețea din suflet afișând cel mai larg zâmbet, chiar și atunci când îl va vedea pe Tanner în brațele altei femei. Dar se întreba: dacă Tanner își petrecea seara cu Anna, venea totuși în noaptea aceea în patul ei?

Se uită la ceas… avea cinci minute să se îmbrace, să-și încalțe cizmele și să-și aranjeze pălăria neagră de cowboy. Privi încă o dată hainele.

Tanner Avery nu avea nici o șansă!

Câteva minute mai târziu, gata îmbrăcată, părăsi dormitorul și-și făcu apariția în sufragerie. Se părea că rămăsese ultima, din moment ce întreaga familie o aștepta.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea. Cercetă fața fiecăruia. Gemenii stăteau înmărmuriți pe canapea, iar Willy pe brațul ei. Tanner stătea pe colțul mesei pentru cafea, cu ochii mari de mirare și cu gura căscată.

– Ce aveți cu toții? întrebă ea.

Cu toți ochii ațintiți asupra ei, simți cum teama pune încetul cu încetul stăpânire pe ea. Nici prin gând nu-i trecuse vreodată că poate exagera cu aranjatul.

– Prea mult? întrebă. Conștientă de sine, se uită la fusta care acum îi părea mult prea scurtă și la picioarele pe care le simțea mult prea dezgolite.

Tanner se ridică și clătină din cap.

– Nu. Cred că ne-am închipuit cu toții că vei purta pantalonii scurți sau costumul roz sau ceva în genul ăsta.

Amanda arătă spre hainele lui Jackie.

– De unde le-ați luat?

– Când am fost împreună la cumpărături. Tu probai niște lucruri. Am vrut să fie o surpriză.

– În regulă, suntem surprinși. Tanner răsuflă plin de elan.

Jackie nu-și putea da seama dacă era o surpriză plăcută sau dimpotrivă, neplăcută.

– Mă… mă duc să mă schimb. Înainte ca ei s-o vadă înroșindu-se de stânjeneală, se întoarse pe călcâie și porni în grabă spre hol. Oare va putea vreodată să adopte stilul acela cum trebuia? Nu ajunse departe, căci Tanner o prinse de cot și o întoarse spre el.

– Să nu faci așa ceva. Arăți minunat. Perfect, de fapt. Atât de perfect, încât ai face bine să-mi rezervi de pe acum un dans pentru seara asta.

Ea încuviință absentă din cap, în timp ce trăgea cu disperare de fustă, sperând să-i ajungă miraculos până la glezne. Dar nu fu de nici un folos. Fusta cea scurtă nu se clinti din loc.

– Ești sigur că e în ordine? Doamna de la magazin a spus că arată bine. Pun pariu că era plătită din comisioane, îi scăpă, simțindu-se apoi vinovată că dăduse vina pentru tot pe biata vânzătoare.

Tanner îi luă mâinile și le aduse la pieptul lui.

– E mai mult decât în ordine, îi spuse șoptit, în hainele astea arăți de parcă ai fi acasă și mă sperie al naibii.

Jackie îi cercetă privirea, vrând să întrebe de ce, dar telefonul din bucătărie sună. Răspunse Amanda, spunând toate politețurile pe care un copil trebuia să le spună la telefon.

– Domnișoară Jackie, strigă Amanda din bucătărie, sunteți așteptată la telefon. O doamnă pe nume Alice.

Înainte să-i dea drumul, Tanner îi strânse mâinile cu putere. Sincera lui asigurare o făcu să se simtă mai bine în privința hainelor ei îndrăznețe în stil western. Se despărți șovăitoare de el ca să răspundă la telefon.

– Jackie? Sunt Alice! Ai televizor acolo?

– Bineînțeles că avem televizor. Avem chiar și instalații sanitare interioare, o tachină ea.

– Scuze… Vocea lui Alice se stinse într-un oftat. Jackie sesiză îngrijorarea din tonul femeii și realiză imediat că nu era un telefon de complezență.

– Alice, ce s-a întâmplat? Te simți bine?

– Eu? Sunt bine. Dar cred c-ar fi bine să arunci o privire la televizor, pe CNN. Ai cablu?

– Sigur că da. Toate cele nouă mii de canale. Așteaptă puțin. Jackie acoperi receptorul și-l rugă pe Willy să deschidă televizorul pe CNN. Deci? La ce trebuie să mă uit? Tatăl meu a făcut iar ceva scandalos? Mi se prezintă ultima carte? Ce?

– Oh, ce n-aș da să fie atât de simplu! Nu pot să-ți spun asta. Alice oftă din nou. Este vorba despre Derrick. Reportajul trebuie să înceapă în câteva minute. Uite ce este, trebuie să plec. Copiii abia au ajuns de la școală și…

– Bine. Nu-ți face griji. Mă duc imediat să mă uit.

Încet, Jackie așeză receptorul în furcă. Traversă cu grijă bucătăria spre mijlocul sufrageriei, cu privirea fixată asupra imaginilor de pe ecran.

– Poftim, spuse Willy. Un minut CNN despre Hollywood? Se uita și el la televizor, în timp ce imagini cu actori de cinema și cu artiști se derulau pe ecran.

– Ceva de genul ăsta, răspunse Jackie, întrebându-se în sinea ei ce legătură avea Holywoodul cu Derrick.

Emisiunea fu deschisă de o crainică tânără și roșcată care discută despre brusca avalanșă de căsătorii de la Hollywood. Trecu în revistă o listă lungă de staruri rock care se căsătoriseră cu modele și de vedete de cinema care se căsătoriseră cu politicieni. Apoi menționă o binecunoscută tânără actriță care tocmai fugise de la recepția nunții împreună cu soțul ei,

frumosul politician în plină ascensiune la Washington, pe nume Derrick Jones. Grandiosul eveniment avusese loc chiar în după-amiaza aceea.

Jackie rămase împietrită.

– Derrick? întrebă într-o șoptă abia perceptibilă. Crainica trecu mai departe, la un recent colaj de imagini ale actriței; purta o rochie albă mulată din voal și privea lasciv în obiectivul camerei de luat vederi. Îl ținea de braț pe Derrick, trăgându-l mai mult de mână și încercând să intre amândoi în cadru.

– Îl cunoști pe tipul acela? întrebă, din spatele ei, Tanner.

Ea încuviință încet din cap.

– D…da.

– Pare fericit. Puțin amețit, dar fericit. Cine este?

Fără să-și dezlipească privirea de la ecranul televizorului, Jackie răspunse absentă:

– Logodnicul meu.

În clipa în care deschise gura, Jackie realiză ce spusese și cu siguranță nu sunase bine, nici măcar pentru ea. Uitându-se în continuare la televizor, rectifică:

– Nu e cu adevărat logodnicul meu. N-a fost niciodată. Cel puțin, nu… Întoarse capul spre Tanner, dar el nu mai era acolo.

Își întoarse privirea către restul familiei Avery.

– Unde a plecat?

Willy își frecă bărbia.

– Presupun că s-a dus să-și ia partenera, spunse el într-un murmur solemn.

– Trebuia să vă căsătoriți cu tipul acela de la televizor? întrebă Amanda.

– Nu. Poate că da. Vreau să spun… am crezut poate că da. Odată. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. N-a avut nici o finalitate. Se înroși, dându-și seama cât de incoerentă sunase probabil.

Amanda sări în picioare.

– Atunci chiar o să vă căsătoriți cu tati!

Jackie nu putea opri vârtejul care îi amețea gândurile.

– Amanda! Am mai discutat deja despre asta! Nu mă căsătoresc cu tatăl tău. Însă lui Jackie nu-i putu scăpa speranța din ochii fetiței. Ăsta nu putea fi un semn bun. Oh, Amanda, te rog, spune-mi că le-ai mărturisit adevărul prietenilor tăi de la școală.

– Am vrut, dar… Amanda își plecă genele, jucându-se timidă cu vârfurile codițelor.

Jackie se hotărî să n-o pedepsească în fața familiei. Ceea ce trebuia să facă era să se ducă după Tanner. Traversă încăperea, îndreptându-se spre ușă. Puse mâna pe clanță, însă în secunda următoare auzi un motor pornind și camioneta dispăru zgomotos. Se întoarse, simțindu-se vinovată, și privirea ei o întâlni instantaneu pe a lui Willy.

– Cred că acum e prea târziu să mă mai duc după el, spuse ea.

– Așa presupun. Dar vine Ella să ne ia, trebuie să sosească din clipă în clipă.

Jackie își simți inima săgetată și se întoarse. Privi pe fereastră prin perdeaua transparentă. Dar nu văzu decât urmle lăsate pe pământ și un nor impresionant de fum în locul în care mai devreme fusese camioneta lui Tanner.

– Cred că nu voi mai merge nicăieri.

– Dar cum rămâne cu Tanner? întrebă Willy.

– Sunt ultima persoană pe care vrea s-o vadă în momentul acesta.

– Nu credeți că trebuie să vă duceți și să-i explicați? întrebă aspru Willy.

– Ba da, dar… începu ea cu inocență.

Willy se ridică de pe canapea și-i rugă pe copii s-o aștepte afară, pe verandă, pe Ella.

– Domnișoara Jackie și cu mine avem ceva de discutat.

Odată ce Amanda și Max părăsiră încăperea, Willy închise televizorul și se postă în fața ușii de la intrare.

– Nu credeți că-i datorați o explicație?

Buza de jos a lui Jackie începu să tremure.

– Nu văd de ce mă întrebați asta.

– Ah, terminați odată! Oi fi eu bătrân, dar știu ce știu. Și știu că voi doi sunteți îndrăgostiți. Am ochi. Poate că nu mai sunt atât de buni, dar unele lucruri le văd suficient de bine. Și am și urechi. Credeți că nu-l aud pe Tanner furișându-se la dumneavoastră și întorcându-se în patul lui abia la patru dimineața?

– Domnule Willy!

– Acum, nu mă luați pe mine cu „domnule Willy"! De când ați ajuns aici, ați încercat să mă căsătoriți, așa că nu văd de ce n-aș putea face și eu același lucru.

– Cu mine și cu Tanner lucrurile sunt diferite! Jackie își puse mâinile în șolduri și înfruntă privirea fioroasă a lui Willy. Nu avea de gând să-l lase pe bătrân s-o intimideze.

– Tot ce știu e că Tanner este fiul meu și mi se pare că tocmai l-ați rănit foarte adânc. Și nu pot să stau cu brațele încrucișate. Tipul acela de la televizor era sau nu logodnicul dumneavoastră?

– Nu, și n-a fost niciodată! Pot să sun la Washington și s-o întrebați pe asistenta mea, dacă vreți! Ridică tonul la fel de sus și de puternic ca al lui Willy.

– Sunteți sigură?

– Da!

– Nu-i sunteți promisă, sau ceva de genul ăsta?

– Nu!

– Atunci, trebuie să-i spuneți lui Tanner! Trebuie să mergeți la dansul ăla și să vorbiți cu el.

Jackie ridică din umeri.

– Oh, de acord. Dar nu merg nicăieri până nu dau un telefon.

Jackie plecă în grabă în camera ei și scotoci furioasă în geantă după lista ei personală cu numere de telefon importante. Cu siguranță că se impunea un telefon lui Derrick Jones.

Acum, că șocul inițial în legătură cu mariajul lui Derrick se mai estompase, ieși la iveală o furie de mult ascunsă, al cărui obiectiv era tot el. Una era că în tot acest timp îi manipulase viața socială, dar faptul că-i pusese în pericol reputația era cu totul altceva. Muncise mult prea mult pentru ca acțiunile unui egoist să ruineze totul.

Acum, urmele durerii înăbușite în tot acest timp o ardeau. Derrick reușise întotdeauna să apară la dineurile politice sau la evenimente. Acum, Jackie realiza altceva în legătură cu el. Apăruse numai la evenimentele care îi puteau înlesni prețioasa carieră.

Dar discutaseră, fără doar și poate, despre o logodnă. Și despre căsătorie. Totul părea atât de îndepărtat…

Și acum îl avea și pe Tanner la care să se gândească. Într-o secundă, reușise să întoarcă pe dos întreaga gospodărie a familiei Avery. Tanner se năpustise afară și plecase ca un nebun cu mașina. Se ruga să ajungă întreg la Anna.

Jackie formă numărul de celular al lui Derrick. Odată o făcuse să promită să nu-l sune niciodată la numărul acela, decât dacă era o urgență extremă. Acum știa de ce.

– Aici Derrick.

– Felicitări, spuse Jackie, auzind șușoteala și râsul de femeie din fundal. O mică recepție de nuntă, poate? Se înfierbântase.

– Hm, bună, Jackie!

– Bună?! Asta e tot ce ai să-mi spui?

– Ah, ce zici de „mulțumesc“? Fără tine, nu m-aș fi hotărât niciodată să merg până la capăt cu asta.

De-a dreptul confuză, întrebă:

– Eu te-am ajutat să te căsătorești?! Despre ce vorbești?!

– Pari șocată. Tu și cu mine am vorbit de multe ori despre cum ar fi să ne căsătorim.

– Așa este, domnule, sări Jackie și apoi îngheță, realizând ce spusese el. Într-adevăr, vorbiseră despre căsătorie. Dar acum își dădea seama de un lucru. Nu-și amintea să fi discutat vreodată despre căsătoria unuia cu celălalt.

– Derrick, trebuie să te întreb ceva… n-ai plănuit niciodată să te căsătorești într-adevăr cu mine, nu-i așa?

Urmă o lungă tăcere. Apoi Jackie auzi un oftat prelung și stânjenit.

– Oh, Jackie. M-am gândit la asta. De sute de ori. Dar eu știu cât de mult îți dorești copii. Iar eu nu. Am nevoie de o femeie care să nu-și dorească nici ea.

– Ai fi putut, cel puțin, să discuți cu mine. De unde știi că nu m-aș fi răzgândit?

– Încetează să te mai păcălești singură. Știu cum devii în preajma copiilor. Nu puteam să-mi asum riscul acesta, să mă căsătoresc cu tine, știind că tu-ți dorești copii. N-ar fi fost corect față de tine. Nici față de mine.

Jackie își reținea cu greu lacrimile. Derrick spusese adevărul.

– Este atât de evident?

– La fel de evident ca și năsucul de pe fața ta. Dar, hei, să știi că, într-o zi, o să fii o mămică grozavă!

Nu vroia să ușureze lucrurile pentru el, nu încă. Nu-l putea lăsa să scape atât de ușor.

– Dar, Derrick, de ce m-ai mințit și nu mi-ai spus unde mergeai cu adevărat săptămâna asta?

– N-am avut de ales. Am vrut să păstrez secretul în legătură cu nunta. Dacă mass-media ar fi aflat, ar fi devenit un circ de doi bani.

– Dar ai lăsat ca toți să creadă că tu și cu mine…

– Ah! N-am confirmat niciodată zvonurile acelea.

– Dar nici nu le-ai infirmat.

Câteva secunde, Derrick nu-i răspunse.

– Îmi pare rău pentru asta.

– Ești un mincinos.

– Bine, am mințit, spuse el aproape vesel. Dar hai, Jackie, nu fi așa! Tatăl tău și cu mine tocmai am terminat niște proiecte foarte importante, cruciale pentru cariera me… tatălui tău. Tu și cu mine ne vom vedea foarte des când mă voi întorce la Washington. Mă ierți?

De data aceasta, Jackie rămase tăcută, strângând telefonul în mână. Nu putea concepe o impertinență atât de pură. Nu vroia să facă nimic cu care să-și pună tatăl într-o postură jenantă sau care să dăuneze propriei ei cariere. Nu-i venea să creadă cât de greșită fusese percepția ei asupra lui Derrick. Dar ceva era încă ciudat. Derrick se descurcase să-și explice acțiunile, dar undeva, în toată povestea, mai erau lucruri care lui Jackie îi scăpau încă. Doar că încă nu putea spune care anume.

Și nici nu se putea gândi prea mult la asta în momentul acela, cu Derrick la celălalt capăt al firului, făcând presiuni asupra ei ca să-l ierte.

– Lasă-mă să înțeleg mai bine. Am vorbit de atâtea ori despre căsătorie, și tu nu făceai decât să-mi ceri sfatul?

– Tu ești experta, așa că de ce să nu aflu chiar de la tine? Îți amintești, Jackie Taylor, consultant în probleme de etichetă? Faimoasă autoare? Redactorul unei rubrici de sfaturi?

Jackie își dădu ochii peste cap.

– Și nu puteai să cumperi, pur și simplu, cartea, la fel ca toți ceilalți?

Capitolul 9

Jackie stătea singură la una dintre mesele de picnic aliniate la marginea ringului de dans, din lemn. Trupa de muzică country cânta, iar cuplurile alunecau și se legănau pe ring, dansând diferite variante de two-step.

Cu toate că de-a lungul serii îi văzuse de mai multe ori pe Willy și pe Ella, împreună cu gemenii, pe Tanner nu-l zărise decât o singură dată. Pentru o fracțiune de secundă, privirile lor se întâlniseră, apoi Tanner se întorsese, cu Anna la braț. Abia dacă o văzuse – o femeie măruntă, cu părul lung și roșcat, împletit pe spate, care arăta mult prea confortabil în brațele lui. Se părea că până la urmă Jackie nu avea să danseze în seara aceea cu cowboyul ei.

Tempoul muzicii încetini și mulțimea de pe ringul de dans se risipi. Jackie își odihni cotul pe masă și-și propti bărbia în palmă. Fusese de acord să vină ca să-i poată, cel puțin, oferi o explicație lui Tanner. Oare de ce trebuia să se facă atât de greu de abordat?

Observă neatentă cuplurile care încă mai dansau. Când îl văzu pe Tanner urcând pe ring și uitându-se la ea, tresări. Oare Tanner vroia să danseze cu ea? Dar curând, i se alătură Anna. Speranțele ei se transformară în dezamăgire.

Jackie îi urmări cum își croiesc drum printre cuplurile care dansau. Nu putu să nu observe felul în care Anna se strecura din ce în ce mai aproape de el și felul în care coada ei lungă se legăna în timp ce avansau. Un moment mai târziu, femeia îi șopti ceva la ureche lui Tanner și apoi… o făcu. Îl sărută apăsat pe buze.

Lui Jackie i se cutremură inima în piept. Știa că locul lui Tanner era alături de o femeie ca Anna, dar asta nu făcea să doară mai puțin. Ura să privească în continuare, dar nu se putu abține.

Tanner întrerupse doar suficient timp cât s-o sărute tandru pe frunte. Anna îl îmbrățișă, apoi se retrase ușor și părăsi agale ringul, lăsându-l pe Tanner singur în mijlocul cuplurilor care dansau. El întoarse în clipa aceea capul spre Jackie, suficient încât s-o vadă cum îl privea.

Jackie icni, supărată pe ea însăși pentru stângăcia strigătoare de care dăduse dovadă. Trebuia să plece de acolo. Tanner o tulburase îndeajuns de mult timp. Ridică un picior și-l trecu peste băncuța de picnic, încercând să se comporte ca o doamnă, în ciuda fustei strâmte pe care alesese s-o poate în seara aceea. Blestemă în gând. Să stea pe banca de picnic fusese mult mai ușor decât să se ridice.

Își îndreptă privirea spre ringul de dans. Trupa încetă să mai cânte și anunță o pauză. Mulțimea de dansatori se risipea și Tanner se apropia repede de ea. Probabil că vroia să țipe la ea. Și o merita! Cu celălalt picior deasupra băncii, nepăsându-i cine se uita, simți o mână puternică așezându-se pe umărul ei.

Jackie rămase fără aer în plămâni și încercă să-și potolească bătăile neregulate ale inimii. Se așeză la loc pe bancă. Tanner se așeză tăcut lângă ea. Se uita deasupra ei, spre intrarea principală, pe care Anna dispăruse mai devreme.

– Aceea este o femeie pe cinste, acea Anna, spuse el serios.

– Hm. Pare foarte drăguță. Jackie ignoră durerea din sufletul ei.

– Oh, este. Și știe să recunoască un bărbat bun, atunci când vede unul. N-ar face nimic să-l dezamăgească. Nicidecum. Da, știe să recunoască un bărbat bun, când vede unul.

„Oh, răsucește cuțitul în rană!“, își spuse ea în gând.

– Cu siguranță știe, aprobă cu voce tare.

– Și nu este genul care să-l lase să plece. Nici nu poate fi vorba de asta.

– Chiar trebuie să ascult toate astea? întrebă în cele din urmă Jackie, conștientă de gelozia și de frustrarea din vocea ei. Dar era mai mult decât putea suporta.

– Dacă taci puțin și mă lași să-ți explic, atunci îmi pot vedea de viața mea. Și tu la fel. Știu că ești un bărbat bun și că n-ai meritat să afli în felul acesta despre așa-numitul meu „logodnic“.

– Crezi că la mine mă refer că sunt un bărbat bun?!

Jackie își mușcă buzele.

– Și nu-i așa?

Tanner izbucni într-un hohot sănătos de râs.

– La naiba, nu. Vorbesc despre soțul Annei. Sigur, are defectele lui, dar nu pot să nu admir o femeie care ar face orice ca să-și salveze căsnicia.

– Soțul ei? La el te refereai?

– Da, la soțul ei. Anna mi-a spus în seara asta că s-a hotărât să se împace cu el. Se întâlnesc acum afară, să discute. El abia a ieșit de la serviciu. Anna n-a vrut să se împrăștie zvonul. Unii oameni nu sunt încă prea încântați de el. Dar a vrut să-mi spună în seara asta, știind că voi înțelege. Știi tu, și ca să mă descurajeze cu blândețe.

Pe buzele lui Jackie încolți un zâmbet larg.

– Îmi pare foarte rău.

– Mda. Se pare că m-au refuzat două femei în aceeași seară.

– Te rog, trebuie să mă lași să-ți explic.

– De acord, o să-mi explici. Ești norocoasă că Willy m-a prins mai devreme și mi-a spus că am înțeles greșit și că ar trebui să-ți acord o șansă.

– Tanner, tipul de la televizor n-a fost niciodată logodnicul meu. Am ieșit o perioadă împreună și am crezut că într-o zi mă va cere în căsătorie, dar numai din motive greșite. Nu l-am iubit niciodată. Și între noi nu s-a întâmplat niciodată nimic. Îi oferi alte câteva detalii despre relația ei cu Derrick, inclusiv despre recenta convorbire telefonică. Tanner părea satisfăcut de explicația ei, dar cu toate acestea, nu arăta prea fericit.

– Ce este? Tot supărat arăți, spuse ea.

Tanner oftă.

– Jackie, nu este vorba de faptul că mi-ai ascuns adevărul, ci despre motivul din care ai făcut-o. De ce nu mi-ai spus despre tipul ăsta?

Ea îi cercetă chipul. Pielea lui bronzată strălucea de la lumina lumânărilor de pe masă. Cu fălcile încleștate, buzele i se subțiară în așteptarea unui răspuns.

– Adevărul? Vroiam ca nimeni să nu știe că aș putea face o greșeală… că m-aș putea îndrăgosti de un bărbat de genul acela. Îmi pare rău.

Tanner o trase spre el și o strânse cu putere în brațe. „Ca pentru o viață întreagă“, se gândi ea.

– Nu vreau să-ți mai ascund nimic, niciodată.

– Hai să mergem acasă, spuse Tanner, buzele lui atingându-i ușor pielea. Cuvintele lui o făcură să amețească – ea și Tanner mergeau acasă.

Se ridicară de la masa de picnic, dar în momentul acela un bărbat urcă pe mica scenă și se apropie de microfon.

– Toată lumea! Este oficial! Willy Avery a cerut-o în sfârșit de soție pe Ella Winters și ea a spus da!

***

Cocoșul cânta deja de aproape un sfert de oră, dar nici ea și nici Tanner nu se clintiseră. În schimb, Jackie studia tavanul dormitorului, gândindu-se la toate lucrurile sălbatice și minunate pe care Tanner i le făcuse noaptea trecută, când făcuseră dragoste. Aveau casa doar pentru ei până la prânz și se întreba visătoare cum aveau să-și folosească timpul în care erau împreună, singuri.

Un zâmbet satisfăcut se așternu pe buzele ei când își aminti cum seara trecută abia reușiseră să ajungă în fața ușii, înainte să înceapă să-și desfacă fermoarele și să-și dezbrace hainele. Îl adusese, într-adevăr, în culmea disperării, înainte să-l lase s-o vadă purtând nimic altceva decât furoul alb din dantelă. Apoi cercetă de jur-împrejur încăperea. Oare unde dispăruse minusculul articol de lenjerie?

Se uită apoi la Tanner, care dormea liniștit lângă ea, cu toate că pasărea aceea blestemată cânta cât o ținea pliscul. Părul lui negru era încurcat și-i apăruse o barbă de o zi. Dormea pe spate, iar ea privea mulțumită cum pieptul lui se ridica și cobora, odată cu respirația lui.

Oricât de mult adora să-l privească, îi dădea de gândit faptul că putea dormi împăcat, cu toate zgomotele infernale scoase de cocoșul de sub fereastră. Nu era corect că ea trebuia să stea trează din cauza păsării aceleia, în timp ce el dormea atât de bine. Se decise că trebuia să facă ceva în privința asta.

Cu un deget, trasă o linie de-a lungul mandibulei lui, apoi porni în jos, pe gât, pe șanțul adânc dintre pectorali și pe abdomen. De acolo, continuă încet linia prin peticul de păr negru din jurul buricului, pierzându-se mai jos sub așternuturile care-i înveleau șoldurile.

Tanner gemu în somn, dar nu se mișcă. Jackie își dădu seama că noaptea trecută îl obosise mai mult decât crezuse. Și apoi, avusese două zile în care se cățărase cu frânghia și participase la rodeo la Căpșu-Fest, pe lângă modul plin de entuziasm în care făcuse dragoste cu ea.

„Bietul puiuț!“, se gândi ea și zâmbi.

Jackie presără sărutări ușoare pe buric, înainte să dea așternuturile la o parte. După cât se părea, Tanner nu era pe de-a întregul relaxat și adormit. Situațiile disperate cereau măsuri disperate, iar Jackie plănuia să fie nemiloasă. Mai ales în singura dimineață în care erau singuri acasă.

Jackie se așeză deasupra șoldurilor lui. Se aplecă peste el, strângându-i toată căldura și trezindu-l încetul cu încetul pe de-a întregul. Tanner deschise ochii și-și trase sufletul.

– Ești rea, murmură el ținând-o hotărât de șoldurile care se legănau spre el. Dacă vom continua așa, cu siguranță ai să mă omori, iubito.

– Nu iau prizonieri, șopti ea, aducându-l în apogeu. Se uită în jos la bărbatul acela magnific și tânji de dragostea pe care i-o purta.

Tanner îi cuprinse sânii și-i sărută ușor, stimulând-o repede și cu pricepere. Ritmul respirației ei se acceleră, ca efect al electricității pe care o declanșa înăuntrul ei. Fu de ajuns încât s-o trimită la limita răbdării și să înceapă să-și arcuiască șoldurile spre ale lui.

Jackie iubea felul în care o făcea să se simtă. Iubea senzația de a-l avea înăuntrul ei. Îl iubea. Gândurile ei se întrerupseră brusc atunci când el începu un ultim atac. Când totul se termină, ea rămase deasupra lui, cu Tanner în continuare în ea, prea obosit să se poată mișca, prea înspăimântat ca să mai poată vorbi.

Jackie vru să se miște, dar Tanner o ținu ferm pe loc.

– Nu, te rog, îi șopti el, privind-o cu uimire și cu teamă. Vreau să rămân înăuntru.

Ea îl privi în ochi.

– Ce s-a întâmplat?

– Te simt. Făcu o pauză și privirea i se topi în a ei. Te simt cum pulsezi. N-am mai simțit asta niciodată în viața mea. Este extraordinar.

Jackie îi zâmbi cu blândețe.

– Asta-mi faci.

– Vrei să spui că pentru tine continuă? După ce actul propriu-zis s-a terminat?

Jackie râse și-și așeză capul pe pieptul lui.

– Oh, da. Mult după aceea. Un nou fior o străbătu, făcând-o să tremure. Îl sărută pe piept.

– Înțelegi ce vreau să spun?

– Ești o femeie uimitore. Este un sentiment pe care n-am să-l uit niciodată. Și n-am să te uit niciodată, Jackie.

Putea simți deja tonul trist, de despărțire, din vocea lui. Dar amândoi știau că a doua zi ea urma să plece. Necazul era că nu știa cum putea să-l părăsească pe bărbatul acesta.

***

– Ați învățat repede, spuse Amanda, măsurând abilitatea lui Jackie de a călări pe Marshmallow. Este foarte bine pentru o începătoare.

– E cu siguranță mult mai ușor atunci când nu ești urmărită de o furtună cu trăsnete. Ajutase foarte mult și faptul că Marshmallow fusese blândă și ușor de strunit. Și totuși, Jackie strângea hățurile căpăstrului mai mult decât era necesar. Își șterse, pentru a zecea oară, palmele transpirate pe blugi, un gest pe care la Washington nu l-ar fi făcut niciodată.

Jackie se relaxă în șa și o lăsă pe Marshmallow să urmeze calul Amandei, pe drumul ce ducea acasă. Fusese o plimbare relaxantă și un mod plăcut de a-și petrece ultima după-amiază acolo. Stejarii acoperiți cu mușchi aruncau o umbră primitoare în după-amiaza aceea fierbinte de duminică.

Apropiindu-se de pajiștea deschisă, Amanda își încetini calul, ca să poată merge alături de Jackie.

– Și v-ați plictisit, dumneavoastră și cu tata, aseară, fără noi?

Jackie se străduia să-și rețină zâmbetul și încercă să schimbe subiectul.

– Oh, da. V-ați distrat la Ella?

– Cred că da, dar ne-am bucurat să ajungem acasă. Știți dumneavoastră, ca să fim cu voi. Ce păcat că trebuie să plecați! Amanda ezită. Nu vreți să rămâneți aici, cu noi?

O durere surdă renăscu în inima lui Jackie.

– Oh, Amanda. Mi-aș dori să pot rămâne.

– Și cum rămâne cu tata? Aveți de gând să-l lăsați așa, pur și simplu? Știu că vă place.

Jackie abia dacă știu ce să-i răspundă.

– Și eu îl plac pe tatăl tău. Dar, serios, asta ne privește pe mine și pe el și…

– Știu, știu, e un subiect pentru adulți și poate că într-o zi voi înțelege. Amanda își mușcă buzele. Jackie își amintea vârsta aceea ciudată când o fată era prea mare pentru păpuși și prea mică pentru majoritatea complicațiilor din viețile oamenilor mari.

Jackie îi zări pe Tanner, pe Willy și pe doctorul Adams de cealaltă parte a pajiștii, exact acolo unde-i lăsaseră mai devreme. Pregătiseră baloturi de fân și ținte ca să-și exerseze talentele de arcași și ea și-ar fi dorit să li se alăture.

Un huruit surd care venea de undeva din spate le atrase atenția. Păstrându-și echilibrul, se uită în urmă și văzu în depărtare un Jeep, gonind spre ele.

– Merg cu o viteză îngrozitor de mare, spuse Amanda și se încruntă. Jeepul începu să claxoneze și Jackie se uită din nou în jur, având grijă să nu piardă controlul asupra calului.

– Caii or să se sperie, dacă mai continuă să facă asta! strigă Amanda.

Autovehiculul se apropie, claxonând mai departe. Jackie își strânse brațele.

– Recunoști pe cineva din Jeep? îi strigă Amandei.

– Nu. Haideți să mergem la tata. Haideți! Amanda porni în galop, străbătând pajiștea către tatăl ei.

Însă Jackie nu fu atât de norocoasă. O cuprinse teama. Nu mai galopase niciodată și momentul acela nu era cel mai potrivit să fie atât de îndrăzneață. Strânse frâiele, încercând să-și controleze teama care o acapara încetul cu încetul. Strânsoarea ei puternică o obligă pe Marshmallow să rămână la pas.

Jeepul ajunse repede alături de Jackie și trei bărbați începură să țipe la ea, punându-i o sumedenie de întrebări. Folosindu-și întreaga energie ca să controleze animalul speriat și ca să-și poată menține echilibrul în șa, le aruncă indivizilor o privire ucigătoare.

– Lăsați-mă cu toții în pace! Îmi speriați calul!

În momentul acela observă. Unul dintre bărbați ținea în mână un microfon, altul avea o cameră de luat vederi care i se balansa pe umăr. Cel de-al treilea conducea, căutând să se apropie din ce în ce mai mult de cal. Reporteri?! Acolo, la fermă?! În mijlocul avalanșei de întrebări, una se auzi tare și răspicat.

– Dar ce efect va avea asta asupra carierei tatălui dumneavoastră? Asupra propriei dumneavoastră cariere?

Cu siguranță, nu putea fi vorba despre recenta căsătorie a lui Derrick. Nu avea nici un sens. Trebuia să se fi întâmplat ceva. Ceva mult mai serios.

– Nu știu despre ce vorbiți! Acum, vă rog, lăsați-mă în pace! Traversă pajiștea, încercând cu disperare să ajungă la Tanner, lângă stiva de baloturi cu fân.

– Negați faptul că ați avut un rol important în abuzul de fonduri ale campaniei comis de tatăl dumneavoastră și de Derrick Jones? Reporterul aruncă în aer microfonul, spre ea.

Fonduri? Despre ce vorbeau, oare? Capul îi vâjâia, în timp ce încerca să țină corect frâiele căpăstrului.

– Nu neg nimic! Cum Jeepul se apropie prea mult, calul se smuci. Inima îi tresări și aproape că se dezechilibră.

– Dumneavoastră le-ați făcut cunoștință? Le-ați aranjat întâlniri?

– Pofim? sări ea.

Jeepul se lovi într-un bolovan, plonjă în aer și apoi reveni cu o bubuitură la sol, ciocnindu-se, aproape, cu Marshmallow. Mișcarea bruscă o făcu pe Jackie să sară, trăgând cu putere de frâie. Calul reacționă instantaneu la comandă și porni în galop.

Calul străbătu în viteză pajiștea și Jackie izbucni instinctiv în plâns. Strânse puternic cu picioarele coastele calului. O cuprinse groaza, realizând că se afla la mila unui animal care cântărea jumătate de tonă, un animal care acum gonea cu o viteză amețitoare. Și nu putea să facă nimic altceva decât să se agațe de el, sperând să scape teafără.

Goana furioasă a calului o săltă în aer. Dar reuși, cumva, să se țină. În ciuda terorii, se luptă să-și revină. Se uită înainte și văzu că se apropia de Tanner. Ochii ei rămaseră ațintiți asupra lui.

Și Tanner se uita la ea, își dădu ea seama repede. Făcea anumite gesturi. Brațele lui trăgeau înapoi. O dată și încă o dată. Trăgea înapoi. Trăgea înapoi. Dar de ce? Oare încerca să comunice cu ea?

Înțelese! Tanner îi spunea să tragă înapoi! Cu frâul. Le ordonă rapid brațelor să tragă de frâie, în timp ce se apropia în viteză de el. Calul ascultă și se opri imediat, aproape aruncând-o în aer. Jackie se năpusti înainte, dar reuși să se prindă de gâtul lui Marshmallow. Înainte să se prăbușească, simți cum strângerea protectoare a lui Tanner pe talia și pe brațul ei o menținu în șa.

– Bine, iubito, rămâi în șa. Foarte bine. Acum descalecă și n-o să mai urci niciodată în șa.

Jackie îl ascultă și se îndreptă în șa. Simțind încă gustul sărat al fricii, se uită la reporterii din Jeep.

– Domnișoară Taylor! De ce l-ați ajutat pe Derrick Jones să fure din fonduri publice, din moment ce avea de gând să vă părăsească pentru altă femeie? întrebă unul dintre reporteri.

Luată prin surprindere de principala întrebare, Jackie rămase fără grai.

Tanner plecă de lângă ea și-și recuperă arcul. Cât timp vizitatorii nepoftiți strigară alte întrebări, Tanner se postă între Jackie și Jeep. Cu iscusință și fără nici o ezitare, potrivi săgeata în coarda arcului și o trase înapoi. Ținti obiectivul și trase, nimerind chiar în centru.

Tanner zâmbi satisfăcut și potrivi o altă săgeată, de data aceasta, fără să încordeze arcul. Se părea că reporterii nu prea aveau chef să se joace de-a cowboy-i și indienii.

Se urcară la loc în Jeep, cât de repede putură.

– Cred că încălcați o proprietate privată, rosti el cu cel mai tărăgănat și mai sudist dialect de care fu în stare. Aveți timp până număr la trei să plecați de pe pământul meu.

Bărbatul lăsă încet microfonul în jos și-l studie pe Tanner, ca și cum s-ar fi gândit dacă vorbise serios sau nu. După un moment care păru nesfârșit, urcă și el în Jeep și-i ordonă șoferului să pornească. Tanner și Jackie urmăriră Jeepul până când trecu zgomotos de ei, dispărând în depărtare. Apoi, ea se prăbuși în brațele lui.

***

– Alice? Te superi dacă-mi spui și mie de ce o gloată de reporteri într-un Jeep aproape m-a doborât la pământ, acum o jumătate de oră, punându-mi tot felul de întrebări ciudate? se interesă Jackie.

– Te-au găsit?! Cum au reușit? Jur că nu le-am spus unde ești!

Jackie simți prin linia telefonică disperarea din vocea lui Alice.

– Nu, scumpo, n-am spus asta. Știu că n-ai face așa ceva! Dar ce Dumnezeu se întâmplă?!

– Jackie, totul este adevărat, cel puțin o parte din zvonuri.

Zvonuri?! De data aceasta, Jackie era de-a dreptul uluită.

– Va trebui să o iei de la început, spuse ea, simțindu-se dintr-o dată la celălalt capăt al pământului. Ce s-a întâmplat de aseară și până azi?

– Derrick are probleme. Probleme mari.

– Ce fel de probleme?

– Ceva în legătură cu însușirea unor fonduri care aparțin campaniei, dar mai mult de atât nu știu.

Jackie mai trecuse și înainte prin lucruri de genul acesta.

– Nu-ți face griji. Mass-media dă întotdeauna naștere la zvonuri în încercarea de a obține reportaje. Se întâmplă tot timpul, iar acum este rândul lui Derrick. Dar dragul nostru Derrick este în luna de miere, așa că reporterii au venit la mine. Jackie fierbea pe dinăuntru de frustrare.

– De data asta nu, Jackie. Scandalul acesta este real. Și e mult mai mult de atât.

– Mai mult?

– Se pare că investigatorii cred că tu ești în spatele întregii acțiuni.

Jackie avea un presentiment ciudat.

– Sigur, Derrick și cu mine am fost văzuți în tot felul de cercuri sociale, așa că pot înțelege de ce cred că s-ar putea să știu ceva, dar…

– E mai mult decât atât. Cred că tu ești în spatele întregii afaceri, sau ceva în genul ăsta. Le-a atras atenția faptul că l-ai întâlnit pe Derrick în momentul în care, hm, au început tratativele între el și tatăl tău.

– Tatăl meu a dus tratative dubioase cu Derrick? Este imposibil. Niciodată. Sunt sigură că Derrick este capul întregii acțiuni.

– Tatăl tău a negat și chiar a cerut să fii lăsată în afara scandalului acestuia. Dar încă ești suspectată.

Jackie se gândi cu frenezie înapoi, la timpul pe care și-l petrecuse ieșind cu Derrick. Într-adevăr, îl adusese mai aproape de tatăl ei și acesta îi deschisese ușile. Gândul o descurajă.

– Deci, Derrick m-a folosit ca să ajungă la tatăl meu.

– Mai este ceva. Investigatorii au percheziționat astăzi biroul. Este duminică și desigur că știau că nu vei fi acolo.

– De ce nu m-ai sunat?

– Toată după-amiaza am încercat să-ți dau telefon! Dar nu era ceva ce vroiam să-ți las pe robot.

Jackie își aminti că ieșise cu Amanda.

– Îmi pare rău. Ai dreptate. Abia ne-am întors cu toții de la călărie. Dar de unde știi că au fost la birou?

– Am primit un telefon de la cineva din clădire, care s-a întâmplat să fie acolo, știi tu, fata aceea cu care-mi beau cafeaua în fiecare dimineață. Oricum, m-am dus imediat acolo, dar luaseră deja ce vruseseră.

– Ce-au luat? Jackie își masă tâmplele.

– Câteva rapoarte financiare și alte hârtii. Nu sunt sigură ce au luat, mai exact. Dar nu-ți face griji, am copii pentru tot, pe dischete. Cred că au vrut să vadă dacă fondurile au fost spălate prin intermediul afacerii tale.

Jackie se silea să rămână calmă.

– Îmi pare rău c-ai fost implicată în toată povestea asta. Ce m-aș face fără tine?

Jackie închise telefonul și încercă să-l sune pe tatăl ei. Nici un răspuns. După ce-i lăsă un mesaj disperat, spunându-i că în curând se întorcea acasă, se așeză și încercă să-și lămurească gândurile în privința dezastrului aceluia. Încercă să conceapă ce însemna scandalul acesta pentru ea și pentru mijloacele ei de trai. Nu numai pentru ea, ci și pentru Alice și pentru tatăl ei.

Își încrucișă brațele și se gândi îndelung. Până mâine dimineață, ferma avea să fie luată cu asalt de și mai mulți reporteri. Tanner și familia lui nu meritau să fie prinși în mijlocul blițurilor mass-mediei, iar ea nu vroia ca din cauza ei să fie supuși unui asemenea chin. Nu exista decât o singură alternativă. Trebuia să ajungă acasă. În seara aceea.

Aproape în pragul nebuniei, Jackie își aruncă valizele în mijlocul patului și începu să-și strângă haotic lucrurile. Tocmai își ridicase cizmele cele noi, când auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse ea, fără să se oprească, însă. Aruncă cizmele în valiză și apoi o închise, încercând să preseze mormanul ca s-o poată încuia.

– Ce faci? întrebă Tanner.

Jackie ridică privirea și-l văzu pe Tanner în pragul ușii, cu mâinile în șolduri. Se încruntă spre valiza supraîncărcată.

– Eu… trebuie să plec de aici. Acum. Vocea ei suna cutremurător de disperat.

– Poftim?! De ce? Unde crezi c-o să pleci?

– Nu știu. Nu-mi pasă. Dar nu pot rămâne aici.

– Of! Ia-o mai încet! Mă faci să obosesc numai privindu-te. Acum, spune-mi ce se întâmplă.

– N-am timp. Te rog! Ajută-mă doar cu blestemata asta de valiză! Apăsă și mai tare capacul, încercând încă o dată s-o închidă. Bâjbâi neîndemânatică la închizători, dar tot nu reuși. Se prăbuși frustrată lângă bagaj.

– Degeaba. Totul s-a terminat.

Tanner o strânse de mână și se așeză lângă ea, pe pat.

– Jackie, vorbește cu mine.

Regretele o copleșau. Cum putuse să se implice emoțional, când știuse unde avea să se ajungă? Chiar și simpla ei prezență în casa lui stricase stabilitatea căminului, pe care el muncise atât de mult s-o câștige.

– Reporterii cu Jeepul de mai devreme nu au fost decât primul val. Până mâine dimineață, vor veni cel puțin de o sută de ori mai mulți. Dacă plec acum, poate că n-o să fiți nevoiți să aveți de-a face cu ei.

– Crezi că nu le pot face față? Îi dădu drumul mâinii și-i zâmbi încrezător, și totuși serios.

– Știu că poți. De asta mi-e teamă. Jackie își acoperi gura, străduindu-se din răsputeri să nu plângă. Am probleme, Tanner.

– Lasă-mă să te ajut.

– Nu poți face nimic. Numai eu pot rezolva situația asta. Se îndreptă. Dar nu aici. Trebuie să mă întorc la Washington. Trebuie să apăr reputația mea și a tatălui meu. Cumva, investigatorii aceștia cred că el și cu mine suntem implicați în afaceri murdare cu Derrick. Dar nu este adevărat.

Știa că tatăl ei era nevinovat. Trebuia să fie. Ținta ei era acum să ajungă acasă și să dovedească, într-un fel sau altul, asta.

– Nu poți face nimic în seara asta. Trenul tău nu pleacă decât mâine dimineață. Așa că stai liniștită și…

Jackie se îndepărtă de lângă el.

– Nu înțelegi? Nu pot face asta! Atunci o să fie prea târziu. Deschise cea de-a doua valiză și-și azvârli disperată în ea o parte din lucruri. Apoi, se întoarse în sfârșit spre el.

– Dacă apare agenda mea, mi-o trimiți peste noapte? Willy are adresa mea.

– Așa. Acesta era celălalt motiv pentru care am venit. Luă de pe marginea patului un pachet frumos ambalat, pe care ea nu-l văzuse până atunci, și i-l dădu.

Încet, Jackie rupse fundița, apoi desfăcu cu grijă ambalajul și văzu o agendă nouă, legată într-o copertă de piele lucrată manual.

– L-am rugat pe meșterul care confecționează harnașamente să-ți facă manopera din piele. Este unică. La fel ca tine.

Jackie își trecu degetul peste complicatul model cu flori și cu frunze de viță de vie. Avea ochii plini de lacrimi din cauza tuturor necazurilor prin care trecuse, dar nu putea și nu vroia să plângă.

– Mulțumesc, Tanner. Este perfectă. Dar n-ar fi trebuit, totuși, șopti ea.

– Am vrut. El păstra încă distanța.

Jackie îi simți stângăcia. Se ridică de pe pat și veni lângă el. Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz. O fracțiune de secundă, ezită, și el la fel, aducându-și buzele periculos de aproape de ale ei.

– Stai cu mine în noaptea asta, îi șopti foarte încet, în cele din urmă.

Inima lui Jackie se frânse, aproape.

– Nu… nu pot. Făcu un pas înapoi, fără să-și ia nici măcar o clipă privirea de la el.

Un mușchi al maxilarului lui se contractă. Făcu o pauză, apoi se întoarse spre ușa deschisă.

– Fă ce trebuie să faci. Te conduc la ce aeroport vrei tu. Dar s-ar putea să fii nevoită să zbori în picioare. Majoritatea zborurilor din perioada aceasta a anului sunt rezervate cu mult timp înainte.

– Care zboruri? Willy apăru în pragul ușii. Despre ce vorbești?

– Jackie își strânge lucrurile în seara asta. O conduc la orice aeroport de unde poate găsi un avion.

– Ce zici de Cessna? Doctorul Adams pleacă să se aprovizioneze.

– Vă referiți la avionul omului acela de afaceri? întrebă Jackie, plină de speranță.

– Da. Decolează în seara asta de pe aeroportul Orlando. Lăsați-mă să dau câteva telefoane, se oferi Willy și dispăru.

Capitolul 10

Jackie și Tanner trecură pe lângă spitalul pentru animale, îndreptându-se spre Cessna, unde doctorul Adams îi aștepta deja. Jackie sări din camionetă și veterinarul se apropie de ei, fluturând în aer o carte neagră și subțire.

– Agenda mea! Jackie alergă spre doctorul Adams. Ați găsit-o!

– Da. Trebuie să-i fi scăpat cuiva la spital. N-aș fi aflat niciodată, doar că în seara asta am trecut pe acolo, să verific câteva lucruri. Îi înmână lui Jackie prețiosul obiect. Tanner stătea lângă ea, tăcut.

Îi mulțumi și puse agenda în geantă, alături de cea pe care i-o dăruise Tanner. Cumva, crezuse că dacă-și găsea agenda, avea să se simtă întreagă din nou. Dar nu fu așa.

– Lasați-mă să vă ajut cu bagajele, ca să putem pleca mai repede, spuse doctorul Adams.

– Aveți dreptate. Jackie încuviință din cap și-i asistă pe cei doi bărbați la transportatul valizelor în micul avion. Veterinarul sări înăuntru, lăsîndu-i singuri.

– Ai grijă de tine, începu Tanner și se opri. Cuvintele lui erau inutile, dar pline de emoție.

Ea încercă să vorbească, dar buzele aproape că-i tremurau.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, reuși în cele din urmă să spună.

– Pentru ce?

– Pentru tot. Pentru că m-ai făcut să-mi dau seama că nu trebuie să mă mulțumesc cu cineva ca Derrick Jones.

Tanner o trase cu furie în brațe, prinzând-o cu garda lăsată. O sărută apăsat și apoi îi rosti numele într-o șoaptă disperată.

– Să nu te mulțumești niciodată cu mai puțin decât meriți, nici cu mine, nici cu altcineva…

Jackie se abandonă îmbrățișării lui.

– E prea târziu. M-am îndrăgostit deja de tine. Nu pot să schimb felul în care simt. Când Jackie îl simți răcindu-se, se trase din brațele lui și-l privi întrebătoare în ochi. Judecând după expresia feței lui, se temea că făcuse o greșeală îngrozitoare că-i mărturisise asta.

– Am crezut că meriți să știi, îi spuse cu tristețe.

Tanner îi strânse în palmă obrazul și-i îndepărtă câteva șuvițe de păr de pe față.

– Iubito, nimeni nu-i neagă nimănui sentimentele, dar știm amândoi că te vei urca în avionul acela și vei pleca. Îmi aduce din nou aminte ce înseamnă să iubești pe cineva.

– Ce spui? Stomacul i se strânse din cauza confuziei care o cuprinsese. Că nu simți nimic pentru mine?

Tanner zâmbi cu tristețe.

– Aproape că-mi doresc să fi fost așa.

– Și? Asta e tot? Ne luăm pur și simplu la revedere, și s-a terminat?

– E mai ușor, nu crezi? Își luă mâinile de pe mijlocul ei și se întoarse la camionetă.

***

Tanner își ridică picioarele încălțate în cizme și se trânti pe canapeaua veche, pentru somnul de care avea atâta nevoie. Muncise mult prea mult în ultimele săptămâni, iar nopțile în care nu putuse să doarmă nu ajutaseră cu nimic. Era extenuat.

Închise ochii și-și ordonă să nu se mai gândească. Sigur, trecuseră câteva săptămâni de când Jackie Taylor părăsise ferma, dar nu avea nici o legătură cu asta. Nicidecum.

Cei câțiva reporteri care îndrăzniseră să pună piciorul pe proprietatea lui, fuseseră trimiși instantaneu să-și facă bagajele. Willy își petrecuse din ce în ce mai mult timp cu Ella, căci începuseră deja pregătirile pentru nuntă. Și gemenii se purtaseră exemplar în ultima vreme. De fapt, fuseseră prea cuminți. Avea sentimentul că, într-un fel, copiii păstraseră distanța față de el. Dar nu-i învinuia. În ultimul timp fusese aspru ca un urs.

Fiindcă somnul părea să-l ocolească, se ridică și mormăi câteva blesteme. Sări în picioare și începu să se plimbe prin sufragerie. Era ca și cum nu putea suporta să fie în propria lui piele.

Auzind un foșnet din bucătărie, se duse acolo și-l găsi pe Max, care stătea la masă și-și făcea tema la matematică. Amanda stătea lângă el, decupa poze din ziar. Poze cu Jackie.

– Altă fotografie? Nu crezi că ai deja destule cu ea? Arătă spre colajul de fotografii ale lui Jackie de pe ușa frigiderului.

– Mă ajută să nu-mi lipsească așa de mult, spuse fiica lui. Se așeză la loc pe scaun. Ție nu ți-e dor de ea, tăticule? Cei doi copii își ridicară la unison privirile spre el, în expectativă.

Oare ce putea să le spună? Că-i lipsea atât de mult încât aproape că-l ucidea faptul că-i vedea imaginea angelică lipită

chiar pe frigiderul lui? Înainte să poată răspunde, auzi cum ușa de la intrare se deschide și apoi se închide la loc, urmată de sonorul televizorului. Recunoscător pentru oportunitatea de a evita să dea un răspuns copiilor, Tanner își îndreptă atenția către sufragerie.

– Tată? Tu ești?

– Sigur că eu sunt! Acum, taci din gură, mă uit la televizor.

Tanner intră în sufragerie și se așeză pe canapea, lângă tatăl său.

– Ce e așa de important? întrebă el.

– Unde ai fost?! Din clipă în clipă, Jackie dă o conferință de presă.

Amanda și Max năvăliră imediat în sufragerie și se cățărară în poala bunicului lor. Se părea că toată lumea era la curent cu viața lui Jackie. Toată lumea, în afară de el. El își consumase energia încercând s-o uite. Evident, fără nici un succes.

– A găsit fel și fel de documente care trebuie să le dovedească nevinovăția și să-i reabiliteze pe ea și pe tatăl ei, continuă Willy. Mi-e milă de acel biet prost care a încercat să treacă de ea. Al naibii idiot, în tot acest timp, n-a făcut altceva decât să se incrimineze de unul singur. Întrega lui carieră s-a dus de râpă. Ce scandal fascinant!

– Cu siguranță că așa pare, mormăi Tanner. Era ca și cum femeia aceea aruncase o vrajă asupra întregii familii. Se așeză între televizor și micul auditoriu. Chiar nu puteți s-o lăsați baltă? Nu puteți să înfruntați faptul că nu mai face parte din viața noastră acum? A terminat cu noi și acum nu mai este.

– Ce tot vorbești? Tocmai am primit o scrisoare de la ea, spuse Willy, uitându-se după Tanner, ca să poată vedea la televizor.

– Și ne trimite e-mailuri mie și lui Max, adăugă Amanda.

– O scrisoare? E-mail? Mie de ce nu mi-a spus nimeni nimic?

De data aceasta, Willy îl privi direct pe Tanner.

– Pentru că nici nu-i menționăm bine numele, că te enervezi și pleci ca o vijelie, de asta. Acum, dă-te la o parte din fața televizorului și lasă-ne să ne uităm, ordonă el țâfnos. Ochii îi rămaseră lipiți de ecran.

Pentru că nu se putu hotărî dacă să părăsească încăperea sau să îndure să mai vadă o dată chipul lui Jackie, Tanner se dădu într-o parte. Privirea lui trecu de la familie la televizor, unde începea transmisia în direct a conferinței de presă.

Un moment mai târziu, Jackie apăru la tribună și trecu în revistă ultimele declarații și dezvăluiri care dovedeau că ea și tatăl ei erau nevinovați de orice abuzuri de fonduri ale campaniei. Văzând chipul ei frumos, inima lui Tanner începu să bată mai tare. Dumnezeule, cum îi lipsea!

O ascultă vorbind despre declarații și despre dovezi. Jackie adăugă că acesta nu era decât începutul unei investigații de lungă durată și că era pregătită, din toate punctele de vedere și indiferent de riscuri, să înfrunte ce urma.

Tanner se trezi recunoscându-și în tăcere sentimentele pentru ea, în ciuda frustrării și a singurătății care-l făceau să se simtă atât de mizerabil.

– Trebuie s-o credeți pe Jackie, spuse Willy când postul difuză o reclamă. Are necazuri, dar le face față cu fruntea sus.

Dar admirația lui Willy nu făcu decât să-l irite și mai rău pe Tanner.

– E mare, se descurcă ea, rosti el în batjocură și sună mult prea asemănător cu scorțosul și bătrânul său tată.

Willy îl fixă cu privirea.

– Știi, fiule, arătă înspre el cu un deget osos, m-am cam săturat de tine. Ce te-a apucat?!

– Nimic. Nu vreau să spun decât că o să treacă și peste asta, așa cum a trecut și peste restul.

– Te-ai gândit că poate are nevoie de tine acum?

– N-are nevoie de mine, crede-mă.

– Și de unde știi tu asta?

– S-a urcat în avionul ăla, nu? În ciuda a tot ce simțea pentru mine.

– Bineînțeles că s-a urcat în Cessna. Trebuia să-și salveze cariera și să-și ajute tatăl. Willy tăcu și se încruntă la fiul său. Stai puțin! Ce-ai spus adineauri?! Ce-ai vrut să spui cu „în ciuda a tot ce simțea pentru tine"?

– Uită.

Willy îi lăsă pe gemeni pe canapea și se ridică. Îl trase pe Tanner pe hol și-i aruncă o privire șașie.

– Ți-a spus că te iubește, nu-i așa? întrebă. Nu-i de mirare că te-ai plimbat ca un nebun dintr-un loc într-altul, fără să știi ce să faci cu tine!

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Tanner se pregăti să plece, ca de fiecare dată când venea vorba despre Jackie, dar ura să-i dovedească tatălui său că avea dreptate. În cele din urmă, răspunse:

– Da, mi-a spus. Mi-a spus că mă iubește și apoi a plecat, oricum.

– Și tu ce i-ai răspuns? I-ai spus că și tu o iubești? Cum Willy aștepta un răspuns, Amanda și Max se ridicară și i se alăturară. Și ei așteptau un răspuns.

– Nu-mi amintesc. Tanner își fixă privirea în tavan. Dar cred c-am spus ceva despre ce înseamnă să iubești pe cineva. După aceea, am urcat-o în avion.

Max își dădu ochii peste cap, iar Amanda își duse mâinile la gură.

– Tati, nu se poate! bâigui ea. Cum ai putut să faci așa ceva?

Tanner le ordonă cu severitate copiilor să se ducă în camerele lor. Ei îl ascultară imediat, luându-se la întrecere pe scări.

– Acum, nu te răzbuna pe ei, sări Willy și fața i se schimonosi într-o căutătură neobișnuit de urâtă. Prostul naibii! Vrei să-mi spui că i-ai frânt inima tocmai când trebuia să zboare acasă ca să-și salveze familia și să-și recupereze reputația? Ca și cum n-ar fi avut destule necazuri, și așa?

– Și cum ar fi trebuit să reacționez?!

– Dacă o iubești, și pun pariu pe viața mea că așa este, iei primul tren spre Washington și o găsești. Nu vreau să te rănesc, dar dacă de data asta nu faci ceea ce trebuie, atunci n-o meriți.

– Poate că n-o merit, oricum. Chiar dacă o iubesc. În afară de asta, nu vreau o femeie care să mă părăsească… Tanner nu termină propoziția.

Pe fața lui Willy se citi o realizare neașteptată și chipul colțuros al bătrânului se îmblânzi. Se uită cu tristețe la Tanner.

– Marcy nu te-a părăsit. A murit, fiule. Cuvintele lui sobre reflectau expresia sa.

– A făcut accidentul acela pentru că era furioasă pe mine. N-ar fi trebuit niciodată să ridic, măcar, vocea la ea. Știam că era însărcinată.

Willy își odihni mâinile pe genunchi și clătină din cap.

– Moartea ei a fost un accident. Nu te poți învinui pentru totdeauna, și n-a fost vina ta.

Tanner rămase tăcut. Nu putea fi de acord cu afirmația tatălui său, dar nici n-o putea nega.

– Gândește-te, fiule. Gândește-te la vremea în care Marcy mai trăia. O femeie acasă, doi copii alergând prin preajmă, singuri aici. Păstrând lucrurile în ordine în cămin. Tu lucrai câte

paisprezece ore pe zi ca să salvezi locul acesta. Voi doi chiar n-ați avut niciodată timp să vorbiți cu adevărat, așa că ați ajuns să vă certați. Apoi, după cearta aceea aprigă, ea a fugit… și asta a fost totul. N-ai avut niciodată șansa să-i spui că regreți. Da, îmi pare rău pentru tine, fiule. Dar mi-ar plăcea în continuare să te văd luând-o din nou de la început.

Lui Tanner îi era destul de clar la cine se referea tatăl său.

– La naiba, Jackie nu mă vrea. Nici măcar n-a telefonat să-mi spună că a ajuns cu bine. Dar nu-i nimic, pot s-o văd la televizor. Arătă spre programul de televiziune, care acum dădea un prim plan cu Jackie strângându-și servieta, după conferința de presă.

Dacă ar fi fost măcar ceva, orice, care să-i dea de înțeles că cel puțin se gândea la el, poate că lucrurile ar fi stat altfel.

– N-o să se întâmple nimic, tată. Trebuie să fiu realist și să înfrunt situația.

Simțindu-se mizerabil, Tanner rămase atent la ecranul televizorului. Urmări cum Jackie răsfoiește paginile agendei, ca și cum ar verifica următoarele întâlniri. Dar nu ținea în mână prețioasa ei agendă neagră. Era cea din piele, făcută manual, pe care i-o dăruise în noaptea în care plecase.

– Hei, e agenda pe care i-am dat-o eu. Acum, care femeie și-ar irosi atâta timp, în mijlocul unei situații de criză, ca să transcrie un milion de întâlniri într-o agendă nouă, fără nici un motiv întemeiat? întrebă retoric Tanner.

– Una îndrăgostită nebunește, prostul naibii! sări Willy. Tanner se abținu să-i răspundă și se uită la Jackie, care acum strângea agenda la piept. Pentru un moment, ochii ei priviră visători în gol, strălucind atât de puțin perceptibil pentru cei din jurul ei și totuși atât de plin de sensuri pentru Tanner. Dar scânteia se stinse repede și ea puse cu grijă agenda în geantă, odată pentru totdeauna.

Tanner luă asta ca pe un semn – semnul pe care-l aşteptase. La naiba! Poate că-l iubea cu adevărat! Tanner se năpusti ca o vijelie în bucătărie şi-şi recuperă Stetsonul din cuier.

– Unde te duci acum? urlă Willy.

– Trebuie să ajung la Washington şi să-i spun femeii aceleia c-o iubesc! Trebuie să fac lucrul cel mai bun faţă de ea!

Tanner auzi ţipete de bucurie din capătul scărilor. Afurisiţii de copii ascultaseră tot timpul de acolo, de sus! Se uită spre capătul scărilor să vadă zâmbetele abia ascunse ale gemenilor.

– Şi nu-i trimite nimeni nici un e-mail, sau altceva, s-a înţeles? Copiii încuviinţară din capete şi-i zâmbiră afectat.

Din senin, Willy apăru alături de el.

– O să apari la uşa ei aşa, pur şi simplu? Şi apoi ce?

– Apoi am s-o conving că locul ei e lângă mine – lângă noi – chiar aici, la ferma aceasta!

***

Singură în biroul ei, Jackie se relaxă în scaunul de director. După o zi plină de conferinţe de presă, nu mai putea suporta tocurile acelea chinuitoare nici un minut în plus. Îşi scoase pantofii şi-i aruncă sub birou.

Se uită în jos, la costumul bleu-roial care întotdeauna i se păruse atât de confortabil de purtat. Acum, i se părea că abia dacă o cuprindea. Nici una dintre hainele ei sofisticate nu i se mai părea confortabilă, de când plecase de la fermă.

Îşi scoase jacheta şi o agăţă neglijent de spătarul scaunului. După un moment în care profită entuziasmată de liniştea din birou, se uită în jur, întrebându-se de ce i se părea cumva atât de diferit, când totul arăta exact la fel.

Covorul era acelaşi. Aceeaşi colecţie modestă de artă. Aceleaşi scaune, cu aceeaşi tapiserie. Acelaşi birou din lemn de mahon.

Poate că ea era diferită.

Se uită apoi la agenda din piele de pe birou și mângâie din nou modelul încrustat de mână. Trecuseră săptămâni și nu aflase nimic de la Tanner. Dar nici ea nu-l contactase. Nu îndrăznise. De ce, oh, de ce trebuise să se îndrăgostească de el?

Jackie se uită din nou pe ușa biroului. Când crezu că era în siguranță, deschise un sertar și scoase o pereche de cizme albe, în stil western, pe care le cumpărase ca să fie pe gustul lui. Pipăi pielea și apoi mirosi izul pur de pământ. Le încălță și-și ridică fusta ca să admire cât de lungi păreau picioarele ei în ele.

Simțindu-se mult mai confortabil, ridică picioarele pe birou și le încrucișă în dreptul gleznelor și se lăsă pe spate în scaun. Închise ochii și-și permise să alunece în visare. Încă și-l putea imagina perfect pe Tanner, încă putea auzi vocea lui profundă și gravă, dar blândă și tandră.

– Iubito, în locul tău, aș lua picioarele de pe biroul acela! Nu se știe niciodată, șeful poate fi prin preajmă.

Jackie deschise instantaneu ochii și-l văzu pe bărbatul care stătea în fața ei. Clipi des, ca să-și dea seama dacă era aievea.

– Tanner! Conștientă că tocmai fusese prinsă jucând rolul după care tânjea, Jackie își coborî picioarele pe podea. Vru să-l întrebe ce căuta acolo, dar nu-și găsi cuvintele. Vru să alerge în brațele lui, dar judecând după poziția lui rezervată, nu știa dacă un astfel de gest ar fi fost binevenit. Se sili să rămână pe loc, în ciuda bătăilor neregulate ale inimii.

Tanner stătea tăcut și o privea. Apoi își scoase Stetsonul și-l puse pe masă. Se uită în jur.

– Locul acesta este uimitor, spuse el.

– Este casa mea, reuși ea să spună.

– Da? întrebă Tanner, aruncându-i o privire șireată.

– De ce ai venit? se interesă în sfârșit, neștiind ce altceva să spună. Dar în preajma bărbatului acestuia, întotdeauna cuvintele i se încurcau.

Tanner se așeză pe unul dintre scaunele tapisate și-și puse un picior peste celălalt.

– Ah, Jackie. Copiii se simt mizerabil fără tine. Le este foarte dor de tine. Și lui Willy, când nu-și face planuri pentru nuntă.

– Mă bucur că s-a hotărât să meargă până la capăt. Gândul acesta îi dădu un sentiment de satisfacție. Deci, de asta ești aici? Să-mi spui că lui Willy și copiilor le este dor de mine?

– Ceva de genul ăsta. Oh, da, și să-ți spun că ai avut dreptate. Pentru o vreme, am avut porția noastră de reporteri. Să vedem. Ce altceva? Anna și soțul ei sunt mai îndrăgostiți ca niciodată. Iar doctorul Adams, Boomer și porcușorii sunt bine. La fel și Daisy… vocea îi pieri.

Jackie se bucura să afle ultimele noutăți de la Butterfield, Florida, dar vroia să spună lucrurilor pe nume, odată pentru totdeauna. Revederea lui Tanner îi cutremurase inima și nu mai putea răbda asta. Se ridică din scaunul ei, ocoli biroul și se așeză lângă el. Îl privi direct în ochi.

– Dar tu, Tanner? N-ai spus nimic despre tine.

– Nu e mare lucru de spus.

– Ce-ar fi să-mi spui de ce ești aici, cu adevărat?

Privirea lui se fixă pe chipul ei.

– Presupun că n-are nici un sens să ne ascundem după degete. Făcu o pauză și-și mângâie gânditor bărbia. M-am gândit că ar trebui să știi că am meditat la ideea ta. Voi transforma ferma într-o pensiune pentru bieții oameni care sunt dependenți de muncă, așa, ca tine. Îi zâmbi strâmb și malițios și ea simți că se îndrăgostește iremediabil de el, din nou. Dar…

– Da?

– Dar n-are nici un sens să fac asta, dacă tu nu ești acolo. Îi luă mâna într-a lui. Te iubesc, Jackie.

Ea își ridică ochii la el, incapabilă să controleze vârtejul de emoții care o luase cu asalt. Inima îi palpita de încântare la auzul

cuvintelor lui, dar acum ce urma? Da, bărbatul pe care-l adora îi spunea în sfârșit ce simțea cu adevărat pentru ea. Dar cum duceau vieți separate și cum fiecare își dorea altceva, cum ar fi putut vreodată să meargă relația lor? Neștiind ce să spună, rămase pe loc, uluită, la fel ca prima dată când îl întâlnise.

– Jackie, nu vreau să te pierd. Din nou.

– Dar locul tău este alături de familia ta, la fermă. Locul meu este aici, la Washington.

– Locul tău este lângă mine.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, ordonându-și inimii să nu se frângă. Nu încă.

– Vino înapoi cu mine, la Butterfield. Rămâi cu mine. Iubește-mă. Fii soția mea!

Soția lui?

Bărbatul acesta nu știa ce vorbea! Nu-și putea permite să-l creadă. Se ridică în viteză de pe scaun și se dădu la o parte. Orice, numai să nu cadă în învăluitoarea tentație.

– Vorbești ca un nebun.

– Oare? Ar fi o nebunie infinit mai mare să continuu să cred c-aș putea trăi fără tine. Ei bine, la naiba! Nu pot! Nu mă întorc înapoi fără tine. O licărire familiară de pisică sălbatică se aprinse în ochii lui.

– Acum, ascultă-mă, Tanner Avery…

– Nu. Tu să mă asculți pe mine. Este deja stabilit.

– Dar slujba mea…

– Slujba ta este să mă iubești.

– Ăsta este cel mai egoist lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Știai asta despre mine încă din ziua în care m-ai cunoscut, iubito. Nu pot spune c-o să mă schimb peste noapte, dar fac eforturi. Uite, asta va fi slujba mea. Să vă iubesc pe tine și pe copii. Și nu pot să mă gândesc la nimic din ce-aș vrea să fac mai mult decât asta. Zi și noapte.

Jackie se întoarse și-și strânse brațele, sprijinindu-se de birou. Rămânând cu spatele la el, îl întrebă:

– Vrei să renunț la cariera mea așa, pur și simplu?

– Nu. Doar la Washington. Păreai destul de fericită când scriai la fermă.

Punct lovit. La naiba! Avea dreptate. Dacă stătea să se gândească unde lucrase cel mai bine, își dădea seama că locul acela era ferma. Acolo era departe de orice-i putea distrage atenția… cu excepția lui Tanner.

– Și totuși, discutăm despre viața mea, spuse ea. Și știu ce gândești cu adevărat despre toate astea.

– Se pare c-am făcut o treabă prea bună când te-am convins de sentimentele mele, mormăi el.

– M-ai rănit. A fost suficient de convingător.

– Am să mă revanșez pentru asta.

– Cum?

– Vino acasă cu mine și vei afla.

Cercul aproape se închidea.

– Nu știu. Nu văd cum ar putea să funcționeze, spuse ea, aproape exasperată.

– De ce nu? Îți poți scrie articolele și cărțile la fermă. Și nu dai oricum conferințe în toată țara? Nu trebuie să renunți la cariera ta, ci doar să faci câteva modificări. Nu văd nici un motiv pentru care n-ai putea să vii în vizită la Washington, atunci când vrei.

Jackie se întoarse cu fața la el.

– La naiba, Tanner. Nu vorbesc despre cariera mea. Mă refer la noi doi!

– Nu crezi că vom reuși?

– Nu. Nu cred.

– De ce nu?

Oh, Tanner făcea ca totul să fie atât de dificil!

– Știu cât de mult înseamnă ferma pentru tine. Dar tu abia dacă ai timp suficient pentru tine și pentru copii, așa cum sunt lucrurile acum. N-o să ai timp și pentru mine.

– Nu sunt genul acesta de bărbat. Poate că odată am fost. Dar voi fi acolo pentru tine. Să fiu al naibii dacă am să te las să te îndepărtezi de mine! N-ai să poți scăpa de mine, chiar dacă vei încerca. Făcu o pauză ca să tragă aer în piept. Așa că, strânge-ți lucrurile.

Bărbatul acesta era imposibil! Oricum, trebuia să existe o cale diplomatică de ieșire din situația asta, se hotărî ea. Dar nu era. Tanner reușise să doboare fiecare motiv pentru care să nu fugă chiar în clipa aceea în brațele lui.

Tanner își drese vocea, întrerupând șirul gândurilor ei contradictorii.

– Ești îngrozitor de tăcută. Nu suport liniștea asta. Nici un minut în plus. Mă tem că va trebui să vin la tine și să te iau în brațe. Tanner se ridică și făcu un pas în direcția ei.

Ea întinse mâna.

– Tanner, nu. O să mă tulburi și mai mult.

– Ăsta e și planul. Încerc să tulbur fiecare parte din tine. Făcu încă un pas spre ea. M-ai lăsat o dată în urmă. N-am să te las să faci asta din nou.

– Tanner, te avertizez. M-am luptat deja cu prea mulți oameni pentru o singură zi.

– Să știi că nu te aud. Venea din ce în ce mai aproape. Cu fiecare bubuitură a cizmelor lui, inima ei se umplea de mai multă dragoste și confuzie decât orice femeie ar fi trebuit să îndure. El stătea atât de devastator de aproape încât o lăsa fără aer.

– Nu pot să mai trăiesc nici măcar o zi fără tine. Buzele lui mângâiară părul din vârful creștetului, apoi îi găsiră gura. După un sărut tandru – un sărut care-i răvăși toate simțurile – Jackie își dădu seama că nici ea nu putea trăi fără el.

– Promit să mă port cum trebuie cu tine, îi șopti el cu blândețe.

– Și-mi promiți că n-o să mă mai lași niciodată să plec? îl întrebă ea, pe jumătate implorându-l, pe jumătate cerându-i, simțind cum se risipea și ultima ei îndoială.

– Pe cuvânt de cercetaș.

Ea știa că Tanner era un bărbat care avea cuvânt. Oare mai avea de ales?! El o strânse tare în brațe și ea își reținu cu greu lacrimile de fericire care-i apăruseră în colțurile ochilor.

– Cu tine, cu gemenii, cu ferma și cu munca mea, voi fi o femeie foarte ocupată, Tanner Avery.

– Așa intenționez. Dar să nu uiți că vreau să avem copii, o tachină el.

Inima i se umplu, văzând cum visul ei devenea realitate: găsise în sfârșit un bărbat bun și decent, care vroia ca ea să aibă totul.

– Ești pregătită, Jackie Taylor? O sărută din nou, topind-o.

– Oh, Tanner… da. Sunt pregătită pentru orice. Atâta timp cât te am pe tine.

Sfârșit